
ISPITEȘTE-MĂ
CU DIAMANTE
JANE
FEATHER

JANE FEATHER
ISPITEŞTE-MĂ CU DIAMANTE
SERIA BIJUTERIILE LONDREI 1

***Tempt Me With Diamonds* by Jane Feather**

Capitolul 1

Londra, august 1902

Aşa cum îi era obiceiul, Rupert Lacey trecu de la vis la realitate în câteva secunde. Deschise brusc ochii, conştient de raza de lumină cenuşie a zorilor care se strecura prin crăpătura draperiilor, dar şi cu senzaţia clară că ceva se întâmpla în casă. Nu era nimic anume care să-i provoace acel sentiment, niciun zgomot specific, doar un fel de tensiune în aer, o senzaţie că se întâmpla ceva. Se ridică şi apăsă pe soneria din peretele de lângă el.

Răspunsul la apelul lui nu durā mult. În câteva minute, Davis, valetul, intră în cameră purtând o tavă cu ceai.

— Bună dimineaţa, domnule colonel! Aşeză tava lângă pat şi apoi merse să tragă draperiile. Se pare că avem un musafir, continuă Davis, imperturbabil ca de obicei. Domnişoara Sommerville a sosit în urmă cu puţin timp… cu întreaga gospodărie după ea, din câte se pare.

— Oh, aşa deci? Rupert luă o gură din ceaiul tare, care devenise nelipsit din ritualul său matinal de pe vremea anilor petrecuţi în Africa de Sud, apoi se ridică din pat. Dormise, ca de obicei, dezbrăcat, o altă obişnuinţă căpătată în timpul nopţilor fierbinţi petrecute în Africa. Rămase locului pentru o vreme, cu o mână frecându-şi bărbia şi cu cealaltă ţinând ceaşca cu ceai. Apoi goli rapid ceaşca şi spuse vioi: îmi dai, te rog, halatul, Davis?

Ar fi preferat să o întâmpine pe Diana îmbrăcat cum se cuvenea, dar nu mai avea timp pentru etichetă şi politeţuri.

Se întrebase de multe ori când şi cum avea ea să reacţioneze. Se aşteptase ca ea să înceapă bătălia cu el, într-un fel sau altul. Diana nu fusese niciodată capabilă să reziste unei provocări… sau unei dispute legate de vreun testament.

Dar dacă sosirea ei nu avea nimic de-a face cu testamentul? Dacă nu ştia deocamdată despre testament? Dumnezeule, spera totuşi că ea ştia. Însă, oricare ar fi fost varianta corectă, iadul era pe cale să coboare pe pământ.

Se strecură în halatul pe care îl ţinea Davis şi se îndreptă spre uşă, în timp ce-şi lega strâns cordonul. Ieşi în galeria largă ce mărginea ambele laturi ale scărilor de forma unei potcoave ce se ridicau din holul de marmură al elegantei locuinţe din Cavendish Square. Se opri în penumbra galeriei pentru câteva clipe, ca să privească la invazia care se desfăşura la parter.

Holul era plin de grămezi înalte de cufere şi de cutii de pălării. Iar în mijlocul lor stătea Diana Sommerville, care tocmai îşi scotea mănuşile, în timp ce împărţea ordine ferme celor doi servitori. Era încadrată de două superbe exemplare sud-africane din rasa Rhodesian Ridgeback, celebrii câini folosiţi la vânătoarea de lei. Pentru moment, aceştia păreau calmi, pur şi simplu privind în jur cu ochii lor ageri şi inteligenţi, dar siluetele lor lungi şi musculoase păreau mereu pregătite să atace.

— Barlow, îmi poţi organiza rapid biblioteca şi salonul galben, ca să le pot folosi? Mă îndoiesc sincer că vom primi musafiri în următoarele zile, dar, în orice caz, ar trebui să avem salonul principal pregătit pentru vizitatori cât de repede posibil. Doamnă Harris, aţi putea, vă rog, să mergeţi la bucătărie şi să faceţi ordine acolo? Mă aştept să-mi ia ceva timp ca să pun casa asta pe picioare.

Cuvintele erau însoţite de un zâmbet strălucitor, conspirativ, iar cei doi servitori îi răspunseră la zâmbet şi încuviinţară din cap.

— O pun la punct cât aţi clipi, răspunse doamna Harris. Îndrăznesc să spun că familia Trimball a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să ţină casa într-o stare bună, dar...

Ridică din umeri ostentativ. Era greu să te aştepţi ca nişte simpli îngrijitori să păstreze la standarde înalte o casă nelocuită.

— Hai, Izzy, o să am nevoie de ajutorul tău, dacă domnul Barlow se poate descurca pentru moment fără tine,

spuse Diana.

Apoi îşi ridică rochia de mătase neagră şi dispăru din raza lui vizuală, urmată îndeaproape de o cameristă micuţă.

Rupert nu ştiuse cum urma să reacţioneze în momentul în care avea să o revadă, dar, în acea clipă, îşi dădu seama că nimic nu se schimbase. Îşi dorise să o pedepsească pentru durerea şi dezamăgirea pe care i le provocase, dar tot ce putea vedea era că Diana era minunată ca întotdeauna. Iar el reacţiona la fel ca pe vremuri la vederea acelui cap mic, înconjurat de părul luxuriant de culoarea cafelei, ondulat cu măiestrie într-un coc bogat, prins la baza gâtului ei lung, la silueta ei zveltă, care părea să vibreze de energie, la faldurile fustei ei înfoiate de mătase, care se legănau elegant, atingând picioarele lungi de sub ele. Superbe picioare! Pentru o clipă, se lăsă furat de amintirea trupului ei gol plutind deasupra lui, în timp ce îl strângea cu putere între coapsele ei.

Făcu un pas înainte şi ieşi din penumbră.

— Bună dimineaţa, Diana!

Îşi sprijini coatele de balustrada poleită şi privi în jos.

Diana Sommerville îşi dădu deodată capul pe spate. Privi şocată în sus, la silueta aflată în zona galeriilor.

— *Tu?* Ce naiba cauţi la mine în casă?

În ochii ei ardea un foc violet, iar chipul îi devenise pământiu, în timp ce se holba cu o furie sălbatică la bărbatul pe care sperase să nu-l mai întâlnească vreodată. Rupert purta un halat de brocart, iar cordonul nu făcea decât să accentueze talia lui zveltă. Buclele arămii îi cădeau în felul acela familiar, încâlcite şi dezordonate, peste frunte.

Abia se dăduse jos din pat. În *casa ei.* Nu avea niciun sens. Nu se putea ca el, bărbatul cu care îşi jurase să nu mai vorbească vreodată, să fie acolo, în faţa ei. Şi totuşi, era. Ca şi cum nimic nu se întâmplase, şi timpul se dăduse înapoi, la zilele când Rupert Lacey era bine-venit pe proprietatea Sommerville, fiind tratat precum odraslele Sommerville.

— Dispari! îi strigă ea. *Acum!*

Îşi dădu seama, cu o consternare plină de frustrare, de cât de zadarnic era ordinul pe care i-l dăduse. Nu se putea pune fizic cu el, iar, dacă el ar refuza să plece, nu era ca şi cum ea ar avea forţa să se lupte cu el ca să-l dea afară pe uşă. Dar de ce era el acolo?

Rupert înjură în barbă. Deci ea nu ştia ce se întâmplase. Cum naiba să rezolve situaţia?

— Am spus să ieşi din casa mea! repetă Diana, ignorând sentimentul de zădărnicie, în timp ce se întreba de ce el nu spunea nimic, în orice caz, părea vag stânjenit, o expresie pe care cu greu ar fi putut vreodată să o asocieze cu colonelul Lacey. Habar n-am cum ai intrat sau de ce eşti aici, dar te anunţ că îmi încâlci proprietatea.

Rupert oftă. Să-i explice Dianei situaţia când ea era atât de pornită nu era ceva ce-şi dorea să facă.

— De fapt, Diana, nu încalc nicio proprietate. Presupun că nu l-ai vizitat încă pe Muldoon?

— Pe Muldoon? Avocatul? întrebă ea, cu o privire care arăta că devenise şi mai confuză. Ce treabă are el cu faptul că ai intrat prin efracţie şi te afli la mine în casă?

— Întâmplarea face că are o foarte mare legătură, spuse el sec şi începu să coboare scările. Nu că aş fi comis vreuna dintre faptele de care mă acuzi.

Cei doi câini, care stătuseră în alertă până atunci, la picioarele Dianei, fără să scoată vreun sunet, lătrară la unison, tare şi ameninţător.

Rupert clipi surprins. El şi câinii erau prieteni vechi. Şi totuşi, făcu un pas înapoi spre galerie. Ostilitatea Dianei era de ajuns pentru a le provoca animalelor instinctul de a o proteja, chiar şi împotriva cuiva pe care îl ştiau de când erau căţeluşi.

Diana îşi puse mâinile pe capetele câinilor care o încadrau, spunându-le încetişor, dar ferm:

— Hera, Hercule…

Animalele se potoliră, dar ochii lor nu-l părăseau pe Rupert, iar muşchii încordaţi de pe corpurile lor lungi arătau că încă erau în alertă.

Rupert decise să aleagă abordarea de laş şi să-l lase pe un profesionist să descurce situaţia. Uneori, discreţia făcea mai multe decât un act de vitejie.

— Când ai sosit în Anglia, Diana?

— Aseară. Dar nu văd ce are asta de-a face cu prezenţa ta ilegală în casa mea.

Ea îi aruncă o privire nervoasă, care pentru el era dureros de familiară, dar Rupert refuză să-i întâlnească ochii şi să-i răspundă pe măsură. Nu erau nici momentul, nici situaţia potrivite să abordeze lucrurile ca pe vremuri. Dar era convins că aveau să existe destule ocazii, mai târziu.

— Muldoon îţi va explica totul, Diana. Îşi sugerez să mergi să-l vezi. Ştiu că nu vrei să auzi nimic de la mine, dar pe el îl vei asculta.

Diana îşi întoarse privirea de la el şi începu să-şi plimbe ochii pe muntele de bagaje, ca şi cum prezenţa lor ar fi putut să o ajute cumva să găsească o explicaţie pentru situaţia imposibilă şi incredibilă în care se afla. Valetul şi camerista ei încercau să-şi controleze fascinaţia cu care se holbau la scena ce se desfăşura în faţa lor. Îl cunoşteau pe colonelul Lacey de când era un puşti cu o înclinaţie spre aventuri poznaşe, care îşi trăia cea mai mare parte a timpului într-o şcoală cu internat. Ştiau, de asemenea, cum stau lucrurile în acel moment între domnişoara Sommerville şi colonel.

Diana se hotărî. Nu avea cum să facă singură lumină în nebunia aceea, şi, dacă Muldoon putea să ofere o explicaţie, atunci ea era gata să o audă. Ura gândul de a părăsi locuinţa când Rupert se afla încă acolo. Însă era singura soluţie, având în vedere că el nu părea să aibă nici cea mai mică intenţie să plece.

— Barlow, poţi, te rog, să verifici dacă trăsura e încă afară?

Valetul făcu o plecăciune şi se grăbi spre uşa de la intrare, care rămăsese deschisă. Două trăsuri aşteptau la scară. Ambii vizitii se chinuiau cu ultimele bagaje prinse pe acoperişul trăsurilor.

— Sunt încă aici, domnişoară Diana. Şi încă descarcă.

Se dădu la o parte din calea unui bărbat ce se împleticea cărând un cufăr greu, pe care îl lăsă pe podea cu un oftat de uşurare.

— Atunci, te rog, spune-i unuia dintre vizitii că am nevoie să mă ducă pe Chancery Lane.

— Desigur! Valetul se întoarse spre uşa încă deschisă şi fluieră tare în aerul dimineţii. Unul din voi trebuie să o ducă pe domnişoara Sommerville pe Chancery Lane.

— Să vă acompaniez, domnişoară Diana? întrebă o femeie slabă, cu trăsături ascuţite, care stătuse într-un colţ, mutându-şi cu agerime privirea de la stăpâna ei la bărbatul din galerie, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis.

— Nu, mulţumesc, Agnes, răspunse Diana.

Nu avea nevoie de o însoţitoare, iar camerista ei avea lucruri mai importante de făcut în următoarele ore. Îşi ţinu cu fermitate spatele întors către Rupert, ca şi cum, dacă îl ignora, se putea convinge că el nu se afla acolo.

— Poţi, te rog, să te ocupi de despachetat? Vreau să mă instalez cât mai repede posibil.

— Aveţi dreptate. Izzy mă poate ajuta imediat ce doamna Harris nu mai are nevoie de ea.

Diana încuviinţă din cap, în timp ce-şi punea mănuşile. Se simţea ciudat, era dezorientată, confuză, în ciuda eforturilor de a lăsa impresia că era imperturbabilă şi avea situaţia sub control. Muldoon, avocatul familiei, avea să descâlcească situaţia şi să o readucă pe Diana în control. Muldoon urma să se asigure că Rupert Lacey avea să plece din casa ei cât ai zice „peşte”.

— Vizitiul e gata.

— Mulţumesc, Barlow.

Diana trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre uşă, cu capul sus şi spatele drept, spunându-şi că nu-l lăsa pe Rupert învingător pe câmpul de luptă. Când avea să se întoarcă, urma să fie pregătită de război.

Capitolul 2

O jumătate de oră mai târziu, Diana coborî din trăsură pe Chancery Lane şi se opri pentru un moment pentru a savura căldura blândă a dimineţii londoneze de vară, în timp ce-şi aduna gândurile. Era încă devreme, nici măcar ora nouă, dar fusese atât de nerăbdătoare să se instaleze în casa din Cavendish Square, încât părăsise la puţin timp după şapte şi jumătate hotelul Brown, unde îşi petrecuse noaptea trecută, după ce sosise din Africa de Sud cu un vas White Star. Era începutul iernii în Cape Town când ea pornise în voiajul de o lună către Londra. Dimineţile africane erau reci când se ducea să o urmărească pe Kimberley Diamond antrenându-se pe hipodrom. Aerul rece părea să-i convină de minune calului de curse. Cum avea să se împace iapa cu noua ei casă de la ţară, din Anglia?

Dar existau probleme mai stringente în acel moment decât bunăstarea unui cal de curse, oricât de important ar fi fost el. Diana urcă scările care duceau spre o uşă de intrare care avea o plăcuţă de bronz ce anunţa că acolo se aflau birourile stimabililor avocaţi Muldoon & Muldoon. Apăsă pe sonerie, şi uşa fu aproape imediat deschisă de un slujbaş mai în vârstă, îmbrăcat în redingotă.

Clipi nedumerit către musafirul neaşteptat.

— Ah, domnişoară Sommerville, ce plăcere să vă văd! Nu ştiam că v-aţi întors în ţară. O scrisoare a fost expediată acum nicio lună către dumneavoastră, în Africa de Sud.

— Deja plecasem, spuse ea, reuşind să încropească un zâmbet tremurat. Abia ieri am sosit în Portsmouth, domnule Bates. Credeţi că e posibil să-l văd pe domnul Muldoon?

— Da, da, bineînţeles. Îi spun imediat că sunteţi aici. O să fie aşa încântat să vă vadă, spuse bărbatul, ţinându-i uşa deschisă. Vă rog, poftiţi, domnişoară Sommerville.

— Mulţumesc!

Intră după el în foaierul înghesuit din care pornea un rând de scări înguste. Aerul era îmbâcsit şi mirosea a praf, un miros pe care şi-l amintea de la vizitele precedente la avocaţii familiei. Un miros ca de pod plin de cărţi vechi şi de grămezi de manuscrise. Era ceva reconfortant în familiaritatea aceea, aşa cum era şi domnul Muldoon, care cobora acum grăbit pe scări, cu obrajii îmbujoraţi şi la fel de rotofei ca întotdeauna. Se înclină cu o curtoazie de modă veche şi îi sărută mâna.

— Draga mea domnişoară Sommerville... Diana... Ţi-am scris acum nicio lună. Mi-aş fi dorit să fi ştiut că erai în drum spre casă.

— După ce tatăl meu a murit, la atât de scurt timp după fratele meu, mi-a fost greu să mai stau în Africa de Sud, spuse ea cu acelaşi zâmbet tremurat.

— Da, da, înţeleg, zise el apucând-o strâns de mână. Nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare, atât pentru moartea lui Sir Geoffrey, cât şi pentru cea a fratelui tău. Să-ţi dai viaţa atât de tânăr, luptând pentru ţara ta, e o moarte onorabilă, dar îmi dau seama că asta nu poate fi vreo consolare.

— Nu, chiar nu e, aprobă ea, simţind, pe lângă valul de durere, o furie care mocnise în ultima vreme mult prea aproape de suprafaţă. E absolut inutil să mori într-un război pentru aur şi diamante.

Domnul Muldoon îşi înclină capul ca şi cum se pregătea să o aprobe, dar, după o scurtă pauză, spuse cu un uşor reproş în glas:

— Aurul şi minele acelea de diamante stau totuşi la baza averii considerabile de care se bucură familia ta.

Diana simţi că îi iau foc obrajii de enervare. Avocatul făcea presupuneri pe baza serviciilor pe care le oferise timp de atâţia ani familiei Sommerville.

— Probabil, domnule Muldoon, dar viaţa fratelui meu valora mai mult decât averea aceea, indiferent de cât de plăcut ar fi să te afli în posesia ei.

Avocatul se dădu înapoi plecându-şi capul, precum o broască ţestoasă ce se retrage în carapace. Uitase cât de

pătrunzători puteau fi ochii violet ai celor din neamul Sommerville. Combinaţi cu sclipirea acea furioasă, te ardeau precum un explozibil.

Diana îşi regretă imediat izbucnirea. Trebuia să-şi ţină gura. Aceea fusese întotdeauna marea ei problemă… faptul că spunea exact ce-i trecea prin cap, fără vreo pauză plină de tact, fără vreun moment vital de reflecţie. Jem avusese aceeaşi problemă, dar îşi controla totuşi impulsurile mai bine decât o făcea sora lui mai mică. Rupert, bineînţeles, nu-şi arăta colţii decât atunci când era în interesul lui să facă asta. Dar, bineînţeles, Rupert nu era un Sommerville, deşi se purta ca şi cum ar fi fost.

Ceea ce o aduse la scopul acelei vizite. Dar, înainte să apuce să spună ceva, domnul Muldoon interveni:

— Sunt foarte încântat să te văd, draga mea. Având în vedere că nu mi-ai primit scrisoarea care îţi explica în detaliu situaţia, trebuie să-ţi prezint personal toate aspectele. Să mergem, te rog, la mine în birou.

Diana simţi primii fiori de teamă. Până atunci, crezuse că lucrurile era foarte clare. Îl urmă într-o cameră prăfuită, ticsită cu hârtii şi cu cărţi, cu ferestre soioase de la aerul greu al Londrei şi impregnate cu duhoare de cărbune şi fum de la bar jele care treceau pe râu. Ea luă scaunul oferit şi aşteptă în timp ce avocatul scoase un dosar gros dintr-un fişet plin până la refuz şi se aşeză de partea cealaltă a mesei.

Petrecu câteva minute răsfoind hârtii şi punându-le în ordine, înainte să-şi împreuneze, în sfârşit, mâinile pe dosarul din faţa lui şi să o privească pe Diana cu gravitate, pe deasupra monoclului. Frica îi gonea acum Dianei prin vene, în timp ce aştepta, ţinându-şi răsuflarea, ca avocatul să înceapă să vorbească.

— După cum eşti deja la curent, Diana, tatăl tău, Sir Geoffrey Sommerville, a stipulat ca, după moartea sa şi a lui Lady Sommerville, averea lui să fie împărţită egal între tine şi fratele tău Jeremy. Averea e compusă din reşedinţa Deerfield, inclusiv şi domeniul din jurul acesteia, ferma din Kent, casa din Londra din Cavendish Square şi proprietatea

din jur, aurul şi minele de diamant din Kimberley, Africa de Sud.

Avocatul se opri, iar Diana se uită la el întrebător.

— Da, aşa este, înţeleg toate astea, domnule Muldoon. Şi, pentru că fratele meu a murit, întreaga avere îmi revine. Nu-i aşa?

Avocatul îşi drese glasul.

— Mă tem că nu e chiar atât de simplu.

Un monstru începu să prindă forme în capul Dianei. Ea sări drept în sus, cu privirea aţintită asupra avocatului.

— Cum aşa? Jem nu are niciun fel de moştenitori.

— Fratele tău, Jeremy Sommerville, şi-a făcut propriul testament. Şi i-a lăsat jumătate din avere colonelului Rupert Lacey, un prieten apropiat din copilărie şi, totodată, camarad de armată, din câte înţeleg.

Monstrul din capul ei, acum pe deplin format, începu să urle. Era albă ca varul, incapabilă să scoată un sunet, iar ochii ei ciudat de goi îl fixau pe avocat.

Muldoon o privi neliniştit.

— Să-ţi aduc un pahar cu apă? Sau poate o ceaşcă de ceai?…

Diana făcu semn că nu era nevoie, cu palma apăsată peste gură, în timp ce se uita în gol.

— Aşa ceva nu e posibil, murmură ea, atât de încet, încât avocatul abia reuşi să o audă. Nu e posibil ca Jem să-mi fi făcut aşa ceva, spuse ea, clătinând cu putere din cap. Cred că vă înşelaţi, domnule Muldoon.

Dar, de fapt, ştia că avocatul nu se înşela. Muldoon nu făcea greşeli – în orice caz, nu de o asemenea magnitudine. Iar Rupert o avertizase, la urma urmei, deşi nu avusese curajul să i-o spună chiar el.

— Mă tem că nu, draga mea. Îi întinse un document din grămada de hârtii pe care o avea în faţă. Aceasta este o copie a testamentului fratelui tău. Este redactat cu martori şi semnat, aproape imposibil de contestat.

Diana luă documentul cu degete tremurânde şi se forţă să-l citească atent. Apoi îl citi din nou. Era, într-adevăr, scrisul de mână al lui Jem, iar documentul era

semnat de el, în prezenţa martorilor, care erau doi colegi ofiţeri. Jem era foarte minuţios când îşi punea ceva în cap. Dar de ce îi făcuse *aşa ceva?* Oh, ea ştia că el şi Rupert erau apropiaţi şi că rămăseseră aşa chiar şi după ce se produsese dezastrul dintre sora lui şi prietenul lui cel mai bun. Dar nici în cele sumbre vise nu şi-ar fi închipuit că el ar trăda-o în asemenea hal. Îi dăduse lui Rupert jumătate din tot, inclusiv din Kimberley Diamond, calul de curse pe care îl cumpăraseră împreună, îl antrenaseră şi a cărui carieră o plănuiseră împreună.

Îi înapoie avocatului documentul.

— Şi nu poate fi făcut nimic?

Avocatul clătină din cap.

— Bineînţeles, ai putea să negociezi şi să ajungi la o înţelegere amiabilă cu Lacey… prin care să împarţi cumva proprietăţile sau să vinzi unele dintre acestea şi să împărţiţi suma obţinută. Aş fi mai mult decât fericit să facilitez aceste negocieri şi să întocmesc documentele pentru o asemenea înţelegere. Îţi sunt la dispoziţie indiferent de cum alegi să procedezi, draga mea. Sunt în serviciul familiei Sommerville de peste douăzeci de ani.

Diana se ridică şi porni spre uşă.

— Mulţumesc. Am nevoie de timp de gândire. O să revin când voi decide cum vreau să procedez în acest caz, spuse Diana cu voce calmă.

Avocatul o urmă pe scările înguste, apoi îi ţinu uşa de la intrare deschisă. Diana ieşi în lumina blândă a razelor de soare. Trăsura o aştepta la colţ. Domnul Muldoon se repezi să-i deschidă portiera. Diana păşi în interiorul întunecat, mulţumind absent avocatului printr-o înclinare a capului.

Vizitiul se aplecă spre ea.

— Înapoi la Cavendish Square, milady?

— Da, mulţumesc.

Îi întinse mâna lui Muldoon.

— O să vă contactez după ce voi analiza toate opţiunile.

El îşi înclină capul în semn că a înţeles, închise portiera şi se dădu înapoi. Vizitiul smuci din hăţuri, şi

trăsura se puse în mişcare.

Diana se sprijini de bancheta din piele crăpată, vag conştientă că mâinile îi tremurau. Se uită la ceas şi văzu, cu surprindere, că era doar ora 10.00. Se simţea ca şi cum trecuseră săptămâni întregi în cele câteva ore care se scurseseră de la momentul în care se trezise în acea dimineaţă, la hotelul Brown, de pe Dover Street. Privi prin fereastra soioasă a trăsurii la străzile aglomerate şi se gândi la cât de diferite erau de peisajele luxuriante ale drumurilor africane, la apele curate şi strălucitoare ale fluviului Orange, atât de diferite de ale Tamisei, care se strecurau, cenuşii, aglomerate şi zgomotoase prin Londra.

Apoi, fără legătură, gândurile îi zburară la cât de mult se schimbase moda de la ultima ei vizită la Londra. Se întrebă dacă era posibil ca viaţa ei să revină la normal, la un moment dat, astfel încât să poată contempla ideea unei ieşiri la cumpărături cu prietenele. Nu le mai văzuse pe Petra şi pe Fenella de când se încheiase sezonul lor de debutante, în urmă cu doi ani. Iar, după aceea, ea, logodită în secret cu Rupert Lacey, plecase împreună cu familia în Africa de Sud. Ei doi ar fi trebuit să se căsătorească la Cape Town, unde Rupert şi fratele ei, Jem, luptau cu burii pentru a proteja aurul şi diamantele engleze. Când războiul avea să se încheie, plănuiau să se întoarcă în Anglia şi să-şi înceapă viaţa de familie.

De pe bancheta îngustă a trăsurii, Diana îşi îndreptă spatele. Cum de putuse vreodată să iubească atât de pasional un bărbat care acum era blestemul vieţii ei? Era o întrebare care o măcina de când descoperise toată înşelătoria. Îl provocase să-şi dovedească inocenţa, dar el nu o făcuse. Amintirea trădării, rece şi dureroasă, încă o înţepa. Pentru un moment, simţi mirosul câmpiei africane, briza dinspre fluviul Orange şi căldura soarelui care îi mângâia ceafa, în acea după-amiază în care îi pusese întrebarea, pe un ton blând, încrezătoare în dragostea şi în loialitatea lui. Iar el pur şi simplu nu făcuse decât să se uite la ea serios, cu ceva ciudat pândind în ochii lui de un verde senin, la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Apoi, după un

lung moment de tăcere, ridicase din umeri, ca şi cum subiectul era îngrozitor de banal, se întorsese şi plecase, lăsând-o acolo, pe malul fluviului, de parcă şi ea ar fi fost un element îngrozitor de banal în viaţa lui.

Trăsura intră în Cavendish Square şi opri, pentru a doua oară în acea zi, în faţa reşedinţei Sommerville. Numai că nu mai era doar reşedinţa Sommerville. Jumătate din ea îi aparţinea lui Rupert Lacey. Dar nu puteau trăi sub acelaşi acoperiş. Până şi Rupert trebuia să-şi dea seama de asta. Lumea bună ar fi fost scandalizată. Ea nu dădea nici doi bani pe ce zicea lumea, dar era sigură că nici ea, nici el nu ar fi putut suporta să trăiască atât de aproape unul de altul.

Deschise portiera şi sări din trăsură, căutând în poşetă bani pentru vizitiu. Odată ce avea să se instaleze cum se cuvenea, plănuia să angajeze cel puţin doi servitori care să se ocupe doar de intrarea în reşedinţă, să plătească vizitiii, să recepţioneze coletele şi să întâmpine musafirii.

Putea să încerce să răscumpere de la Rupert partea lui. Îşi permitea. Iar casa nu avea pentru el aceeaşi semnificaţie pe care o avea pentru ea. Exact! Aceea era rezolvarea! Faptul că găsise o soluţie atât de raţională îi dădu un impuls de energie pozitivă.

Se uită în sus, la casă. Părea nemişcată, somnoroasă, în aşteptare. Bătrânii Trimball, îngrijitorii care trebuiau să se asigure că nu pătrunde ploaia prin acoperiş, că hornurile sunt desfundate şi că şoarecii nu dansează pe masa din bucătărie, fuseseră singurii ocupanţi ai locuinţei prăfuite de la ultima ei vizită.

Jem fusese şi el acolo cu ocazia acelei vizite. Fără fratele ei, casa avea să-i pară ciudată. La gândul acesta, îi pieri o parte din energia plină de speranţă. Îşi aminti de sezonul în care ea îşi făcuse debutul, iar casa era plină de veselia lui Jem şi a colegilor lui din Regimentul de Dragoni.

Fusese angajată o întreagă armată de servitori, aceştia ocupându-se de toate nevoile stăpânilor, exprimate sau nu. Dar, de la moartea lui Jem, la Mafeking, orice făcea Diana, oriunde mergea, durerea provocată de absenţa fratelui ei nu făcea decât să se accentueze.

Diana urcă scările şi bătu o singură dată în uşă, cu mânerul de bronz în formă de cap de leu. Barlow deschise aproape instantaneu, iar câinii de la picioarele lui o întâmpinară dând încântaţi din coadă. Diana aruncă o privire de-a lungul holului. Nu era nici urmă de Rupert, aşa că răsuflă uşurată. Dar pentru puţin timp.

— Ah, te-ai întors, spuse el din uşa salonului de mic dejun. Cum a mers cu Muldoon?

Ea îl privi cu răceală. Rupert se îmbrăcase în uniformă. Tunica roşie îi accentua umerii laţi, iar pantalonii strâmţi îi puneau în evidenţă şoldurile înguste. „De ce-a trebuit să-i observ fizicul?” Nu voia să-l observe pe Rupert în niciun fel, cu atât mai puţin cu acel tremur de dorinţă pe care nu şi-l putea stăpâni.

— Cam cum crezi că a mers? îl întrebă ea cu voce rece, în vreme ce ochii ei aruncau spre el sloiuri de gheaţă violet.

Nu era o întrebare la care aştepta un răspuns. Rupert clătină încetişor din cap.

— Va trebui să mă ierţi, Diana. Sosirea ta neanunţată m-a cam pus în dificultate. Din nefericire, nu este nici neaşteptat, nici plăcut, dar mă lasă fără posibilitatea de a avea o conversaţie antrenantă.

— Serios? întrebă ea, ridicând a batjocură din sprâncenele delicate.

— Dacă doreşti să iei micul dejun, întreaga masă e a ta, spuse el, arătând spre salonul din spatele lui. Pot să-ţi recomand heringul.

— Ciudat, mi s-a tăiat pofta de mâncare. Aşa că să mă scuzi, spuse ea răsucindu-se pe călcâie şi pornind spre scări, încadrată de o parte şi de cealaltă de cei doi câini.

Rupert se mişcă uşor înainte şi se aşeză la capătul scărilor, fără să o blocheze, dar stându-i evident în cale.

— Diana, nu avem cum să scăpăm de asta. Haide, te rog, să încercăm să ajungem la o înţelegere civilizată. Sunt dispus să fac anumite compromisuri, şi, dacă şi tu laşi de la tine, am putea să trecem uşor prin asta şi să evităm vărsarea de sânge.

Diana izbucni în râs, un hohot delicat care nu conţinea altceva decât dispreţ.

— Ai fost întotdeauna prea sigur pe tine, Rupert. De fapt, domnul Muldoon a sugerat deja câteva soluţii. Acum, dacă îmi permiţi…

Îşi adună fustele, trecu de el şi porni spre scări, lăsând în urmă un parfum delicat de flori de portocal.

Rupert o privi cu o uşoară încruntare, în timp ce ea urca scările. Dacă Diana voia război, atunci avea să-i dea război. Dar ce *soluţie* avea ea în cap? Oh, ei bine, decise el, probabil avea să afle destul de rapid. Se întoarse la heringul de la micul dejun.

Capitolul 3

Diana intră în dormitor, cu cei doi câini după ea. Închise uşile duble în urma ei şi se sprijini de ele, pentru câteva momente, într-o încercare de a-şi recăpăta calmul. Nu avea nimic de câştigat dacă fiecare întâlnire cu Rupert era atât de ostilă, încât făcea ca o conversaţie raţională să fie imposibilă între ei.

Agnes se întoarse de la garderobă, unde netezise faldurile unei rochii pe care tocmai o atârnase acolo.

— Ah, iată-vă!

Îşi privi stăpâna cu ochi ageri. Avusese grijă atât de Diana, cât şi de Jem pe când erau copii. Apoi, când Diana fusese trimisă la o şcoală cu internat, se ocupase de Lady Sommerville, atât în Anglia, cât şi în Africa de Sud, iar, după moartea acesteia, îşi mutase toată atenţia asupra fiicei ei. Lady Sommerville murise exact când Diana termina şcoala, aşa că transferul ei în slujba fetei se produsese natural. Agnes o ghidase pe Diana prin sezonul ei de debutantă mai eficient decât o făcuse mătuşa fetei, care avusese misiunea de a o introduce pe orfană în societate.

— N-aţi mâncat nimic în dimineaţa asta, spuse Agnes,

care remarcase faţa palidă a tinerei. Izzy, fugi jos la bucătărie şi adu nişte cafea, pâine prăjită şi două ouă fierte.

Camerista era în genunchi în faţa unui cufăr deschis.

— Imediat, domnişoară Agnes, spuse Izzy, care se chinui să se ridice, apoi se repezi spre uşă.

Făcu o reverenţă grăbită în faţa Dianei, apoi ieşi.

— Dar chiar nu mi-e foame, Agnes, protestă fără convingere Diana, pentru că ştia că vorbele ei nu urmau să aibă niciun efect asupra dădacei care o crescuse.

— O să vă fie, în curând, replică Agnes, continuând cu munca de despachetat. Toată hoinăreala de la prima oră a dimineţii… Nu ştiu la ce o să ducă toate astea. Ce-o să spună Excelenţa Sa… chiar nu ştiu, spuse Agnes bombănind încet.

Diana presupuse, şi avea dreptate, că acele comentarii bombănite se refereau şi la prezenţa lui Rupert în casă. Se aşeză pe imensul fotoliu capitonat de la fereastră şi îşi scoase pantofii. Îşi strângea şi îşi relaxa degetele de la picioare, în timp ce încerca să se bucure de acea cameră familiară. Vechiul ei dormitor avea un efect minunat de liniştitor. Fusese mereu locul ei preferat, cu tapetul lui de un albastru blând, cu draperiile crem de catifea, cu cuvertura aurie din mătase întinsă peste salteaua umplută cu pene şi covorul luxos, albastru şi auriu, de Axminster. Tatăl ei plănuise să introducă în casă noul iluminat electric, dar murise înainte să-şi îndeplinească acea dorinţă. Într-un fel, Dianei nu-i părea rău, căci îi plăcea lumina caldă asigurată de iluminatul cu gaz. Dar era conştientă că, la un moment dat, trebuia să se supună şi ea progresului şi să folosească iluminatul electric.

Izzy se întoarse, chinuindu-se cu o tavă încărcată pe care o puse pe o masă mică de lângă fereastră.

— Doamna Trimball a făcut jeleu din merele din grădină, ca să mâncaţi cu pâine prăjită, spuse ea. Să vă torn cafea?

— Te rog, spuse Diana, mutându-se pe un scaun de lângă masă.

Spre surpriza ei, descoperi că îi era totuşi foame. Hera

şi Hercule se întinseră oftând şi îşi lăsară capetele pe picioarele ei. Diana tăie partea de sus a primului ou, adăugă din belşug sare pe gălbenuşul scos la iveală, apoi afundă linguriţa de argint în interiorul auriu şi cremos.

Simţea cum energia pozitivă îi revenea cu fiecare gură de cafea pe care o lua. Rupert era primul obiectiv de pe lista ei. Odată ce problema era rezolvată – şi Diana respinse gândul că nu s-ar putea rezolva –, putea să se întoarcă liniştită la ale ei. Le scrisese Petrei şi Fenellei încă din Africa de Sud, spunându-le datele între care avea să călătorească şi ziua în care se aştepta să ajungă la casa ei din Londra. Avea să le scrie din nou şi să le anunţe că sosise. Ştia că, dacă erau în Londra, aveau să vină imediat să o viziteze. Se însenină şi mai mult la gândul că avea să îşi revadă, în curând, prietenele. Apoi trebuia să discute cu Barlow şi cu doamna Harris despre servitorii care trebuiau angajaţi pentru a pune casa la punct. Dar nu era nevoie ca Diana să se implice personal în angajarea lor, căci menajera şi valetul ştiau mai bine decât ea de ce fel de oameni aveau nevoie.

Oare era în casă şi Davis, ordonanţa lui Rupert? Aşa ar fi trebuit. Rupert încă făcea parte din armată, iar loialitatea lui Davis faţă de colonelul Lacey era de neclintit.

O bătaie uşoară în uşă întrerupse gândurile Dianei. Izzy sări şi merse să deschidă uşa.

— Colonelul Lacey cere permisiunea de a se bucura de compania domnişoarei Sommerville în bibliotecă – şi asta cât mai devreme posibil, anunţă Barlow, pe vocea lui neutră, lipsită de orice inflexiune.

Oh, colonelul avea să fie nevoit să aştepte. Diana plănuia să fie disponibilă pentru o întrevedere cu el doar peste câteva ore. El n-avea decât să se învârtă prin bibliotecă şi să-şi frângă mâinile, în aşteptarea acelui moment.

— Barlow, anunţă-l, te rog, pe colonel, că am recepţionat mesajul, spuse ea cu răceală.

— Foarte bine, milady, spuse valetul, încercând să-şi controleze un zâmbet.

Fusese martorul multor ciondăneli între tânărul Rupert şi domnişoara Diana de-a lungul timpului. Stăpânul Jem era cel care, de obicei, arbitra acele înfruntări. Dar multe lucruri se schimbaseră de atunci. Sclipirea de amuzament din ochii lui Barlow se topi. Închise uşa şi porni să transmită mesajul.

Rupert era în bibliotecă, încăperea din casă ce i se părea cea mai neutră. Cei doi Trimball dăduseră la o parte învelitorile care fereau mobila de praf, măturaseră şi lustruiseră cât timp Diana fusese la avocat. Camera prinsese din nou viaţă. Stătea în faţa uşilor înalte, în stil franţuzesc, care dădeau spre mica grădină împrejmuită de ziduri din spatele casei, când Barlow veni să-i transmită mesajul. Făcu o grimasă; aşadar, Diana avea chef de jocuri.

— Informeaz-o, te rog, pe domnişoara Sommerville, că am câteva întâlniri programate la Horse Guards, comandamentul militar. Nu o să mă întorc până spre după-amiază. Sper că va fi disponibilă până atunci.

— Foarte bine, domnule colonel, spuse Barlow înclinându-se.

— Oh, şi, Barlow, poţi, te rog să-i transmiţi lui Davis să trimită la grajduri după calul meu?

Valetul se înclină din nou şi ieşi din bibliotecă. Pentru un moment, avusese senzaţia că e angajat la doi stăpâni. Plecă în căutarea ordonanţei colonelului.

Era greu pentru Rupert să reziste imboldului de a se repezi pe scări ca s-o înfrunte pe Diana. Se surprinse deja în faţa uşii, cu câteva vorbe de duh pe buze, însă reuşi să se oprească. Dacă el nu-şi ţinea cumpătul, Diana avea un avantaj asupra lui. Şi nu avea de gând să lase aşa ceva să se întâmple. Lăsase garda jos cu ea, ceea ce învăţase încă de când era copil că nu trebuia să facă cu nimeni, iar ea profitase şi aproape îl distrusese. Nu avea să-i dea şansa să-l distrugă cu adevărat.

În dormitorul ei, Diana tocmai îşi termina tacticos micul dejun.

— Cred că o să mă schimb de rochie. Mă simt de parcă am avut-o pe mine timp de o săptămână, spuse

tânăra.

— Mai ieşiţi pe undeva astăzi, domnişoară Diana?

— Nu. Am scrisori de redactat şi trebuie să discut despre o serie de aranjamente legate de casă cu doamna Harris şi cu Barlow. Vreau să aducă această casă la starea ei normală cât mai repede posibil.

— Atunci, ceva uşor şi confortabil, spuse Agnes, examinând conţinutul garderobei. Asta, cred, adăugă ea, în timp ce scutura faldurile unei rochii simple, de muselină. Nu are nevoie de corset, în cazul în care nu doriţi să purtaţi unul când vă aflaţi în casă.

Dar avea acea rochie să-i ofere suficientă protecţie pentru a-l înfrunta pe Rupert, ceea ce trebuia să facă mai târziu în acea zi, după ce îl făcea să aştepte îndeajuns? Însă el o văzuse îmbrăcată cu mai puţin, considerabil mai puţin, îşi aminti Diana. Nu putea să-şi şteargă din memorie acele momente, aşa că nu mai conta. Iar un corset, cu armăturile şi şireturile lui, era ultimul lucru de care avea chef în acele momente. Dintr-un motiv necunoscut, avea senzaţia că, dacă nu purta ceva care să o sufoce fizic, mintea ei urma să fie mai ageră în duelul cu Rupert. Teoretic, nu părea să aibă prea mult sens, dar pentru ea avea.

— Rochia aceea e numai bună, Agnes, spuse ea.

O jumătate de oră mai târziu, coborî în bibliotecă. Barlow deja îi transmisese mesajul de la Rupert, aşa că nu se aştepta să-l găsească acolo. În consecinţă, Diana discută cu doamna Harris şi cu Barlow, îi scrise mătuşii ei care locuia pe Albemarle Street, ştiind că orice întârziere ar fi fost văzută de aceasta drept o neglijenţă crasă, apoi le scrise Petrei şi Fenellei, cu speranţa că şi cele două prietene se aflau în Londra.

Sigilă scrisorile, i le înmână lui Barlow, apoi se întinse pe una din pernele de piele groasă ale canapelei şi închise ochii. Fusese o zi lungă şi stresantă, şi brusc se simţea obosită. În bibliotecă era cald, de la razele de soare care se strecurau în cameră prin fereastra largă. O muscă ameţită bâzâia încet la geam, şi somnul se strecură pe nesimţite, făcând pleoapele Dianei să devină brusc grele.

Capitolul 4

Rupert păşi încetişor în bibliotecă, până în faţa canapelei. Se opri şi privi în jos la Diana, care dormea. Un zâmbet uşor îi înflori pe buze. Părea atât de senină, ca şi cum nimic nu i-ar fi putut tulbura liniştea. Gura ei era moale şi relaxată, pleoapele ei fine precum hârtia ascundeau superbii ei ochi, iar genele lungi şi închise la culoare păreau două semiluni pe faţa albă ca laptele. Mama Dianei fusese, la vremea ei, o celebră frumuseţe, iar fiica moştenise acele minunate trăsături. „Dar nu a moştenit şi caracterul lui Lady Sommerville”, se gândi Rupert cu tristeţe, dar şi cu o umbră de amuzament. Mama Dianei fusese serenitatea întruchipată. Nimic nu reuşea să o tulbure. Străbătuse cu calm şi demnitate valurile agitate ale vieţii, alături de soţul ei, care avea un temperament foarte aprig, iar pentru asta Sir Geoffrey o adorase.

Diana moştenise temperamentul tatălui şi frumuseţea mamei, o combinaţie sălbatică şi ameţitoare pentru cei care trăiau în preajma ei. Şi mai ales pentru norocoşii – ori poate ghinioniştii – care o iubeau.

Diana deschise ochii şi, pentru un moment, privi mirată în sus, la el, ca şi cum nu-şi dădea seama unde se afla. Un zâmbet îi tremură pe buze, dar apoi dispăru abrupt, când se trezi de-a binelea. Îşi coborî brusc picioarele de pe canapea şi îşi îndreptă corpul. El se dădu un pas înapoi, ca să pună un pic de distanţă între ei.

— Ai dormit bine? întrebă el pe un ton ce se voia relaxat, de parcă nu simţea tensiunea crescândă ce se strângea în jurul lor precum o frânghie.

— A fost o zi grea, răspunse ea cu o ironie apăsătoare.

— Sunt convins.

Se retrase către şemineu şi rămase acolo, cu un braţ întins pe poliţa de deasupra şi cu un picior încălţat în cizmă

pe grilajul de bronz. Era întruchiparea relaxării.

— Cu ce ai dori să începem? întrebă el calm.

Diana încă simţea urmele somnului împăienjenindu-i mintea, împiedicând-o să gândească limpede, şi trebuia să fie alertă pentru a face faţă confruntării cu el. Se întinse din nou pe pernele de pe canapea, sprijinindu-şi capul. Se uita la el gânditor.

— Cum de ţi-a reuşit, Rupert? întrebă ea pe un ton curios.

— Ce anume să-mi reuşească?

— Ei, haide, ştii foarte bine ce vreau să spun. Cum *naiba* ai reuşit să-l convingi pe Jem să facă aşa ceva? Să mă trădeze? întrebă ea pe un ton atât de ascuţit, încât el avu senzaţia că avea să-l taie.

— Ce te face să crezi că am făcut ceva, Diana?

Ea se ridică din nou, săgetându-l cu priviri de foc violet.

— Pentru că nu m-ar fi trădat vreodată dacă nu ar fi fost constrâns să o facă! Deci ce ai făcut?

— N-am făcut nimic, spuse el calm. Prin acuzaţiile pe care le aduci întinezi şi onoarea mea, şi pe cea a fratelui tău. Jem era bărbat în toate firea şi nu s-ar fi lăsat influenţat. Ştii foarte bine.

— Nu ar fi făcut niciodată ceva ce ştia că m-ar răni dacă ar fi avut de ales, replică ea. Aşa că am tras concluzia că, din cine ştie ce motiv, nu a avut încotro. Şi pentru că, din câte se pare, tu eşti beneficiarul acelei decizii şi ştiu ce influenţă obişnuiai să ai asupra lui, te întreb din nou *ce ai făcut ca să-l convingi să-ţi lase partea lui de avere.*

Simţindu-se în dezavantaj, Diana se ridică de pe canapea, cu rochia de muselină unduindu-i-se pe trup. Era înaltă, iar Rupert avea doar câţiva centimetri în plus faţă de ea, aşa că ochii lor se aflau aproape la acelaşi nivel când ea îi înfruntă privirea.

Rupert trase adânc aer în piept. Ea încerca să-l facă să-şi piardă cumpătul, lucru cu care era deja obişnuit. O cunoştea de pe vremea când era adorata soră în vârstă de opt ani a celui mai bun prieten pe care îl avea el la şcoală.

De cele mai multe ori, fetiţa se dovedea o prezenţă enervantă, cu excepţia cazurilor în care aveau nevoie de ea, în jocurile lor, când îi părea mai acceptabilă. Până într-o zi, când Diana se schimbase. Cât de bine îşi amintea acea vacanţă în care ea se întorsese la reşedinţa Deerfield purtând părul prins delicat în creştet şi cu gâtul ei lung descoperit. Până atunci, o văzuse doar cu părul prins într-o coadă groasă, împletită. Şi, tot în acea vacanţă, genunchii ei mereu murdari şi plini de zgaibe, de la năzbâtiile din copilărie, fuseseră acoperiţi de fuste care se întindeau până peste glezne.

Însă spiritul nu i se schimbase: era la fel de năbădăioasă ca întotdeauna, pregătită tot timpul pentru o nouă provocare. Şi, în toţii anii furtunoşi care se scurseseră de la acea vară, Rupert pendulase între a-i accepta provocările şi a încerca să reziste tentaţiei. Cea din urmă variantă nu-i reuşise foarte des. De obicei, tentaţia era prea mare.

Şi totuşi, în acea zi, având în vedere descoperirea şocantă şi informaţiile pe care le primise dimineaţă, întrebările ei furioase erau probabil de înţeles, în ciuda acuzaţiilor insultătoare pe care se bazau. Rupert era decis să nu-i răspundă la acuzaţii. Deocamdată. Avea să o facă atunci când – dacă se întâmpla aşa ceva – ea avea să fie cu adevărat deschisă să afle adevărul.

— După cum am spus, Jem era propriul său stăpân. Mă surprinde că poţi pune asta la îndoială, având în vedere că aveţi acelaşi temperament încăpăţânat. Dar, în această situaţie, şi pot să înţeleg bine poziţia ta, putem încerca să fim civilizaţi şi să găsim o soluţie?

Diana tăcu pentru câteva momente. Dacă ea voia ca el să accepte soluţia propusă de Muldoon, nu avea nimic de câştigat din a provoca un război între ei.

— Da, ai dreptate, spuse ea împăciuitor.

El zâmbi.

— Ţi-ai cam călcat pe inimă să spui aşa ceva, draga mea. Nu, iartă-mă, zise el, ridicându-şi mâinile într-un gest de pace, când văzu că mânia se aprindea din nou în ochii

ei. N-am putut să mă abţin, dar a fost de-a dreptul urât din partea mea. Te rog, hai s-o luăm de la început!

Aveau atâtea lucruri în comun în trecut, se gândi Diana. Ani care fuseseră încărcaţi de multă pasiune – şi bună, şi rea. Închise ochii pentru câteva secunde, apoi spuse:

— Foarte bine. Îl chemi, te rog, pe Barlow? Aş dori un pahar cu vin de Xeres.

El îi făcu pe plac, iar, când valetul apăru, îi ceru să le aducă o carafă cu vin. Barlow îşi mută rapid privirea între cei doi.

— Imediat. Doamna Harris întreabă dacă veţi lua cina acasă şi la ce oră aţi dori să fie servită.

— O să iau cina în camera mea, mulţumesc, Barlow, spuse Diana repede.

Oricare ar fi fost armistiţiul la care urma să ajungă cu Rupert, în următoarele ore, era convinsă că nu merita celebrat cu o cină în doi.

— Iar eu o să cinez la club, spuse Rupert.

Barlow se înclină şi se retrase. Liniştea se lăsă din nou în bibliotecă, până când valetul se întoarse cu o carafă cu vin şi două pahare.

— Cămara e aproape goală, domnişoară Diana, aşa că mă tem că nu avem niciun fel de prăjituri care să meargă cu vinul. Dar doamna Harris şi doamna Trimball fac chiar acum o listă de cumpărături şi o să-l trimită pe Billy, băiatul familiei Trimball, să cumpere câte ceva de la magazinele Formum.

— Da, perfect, mulţumesc, răspunse Diana, oarecum distrată.

Nu se putea gândi la treburi gospodăreşti în acel moment. Luă paharul pe care i-l întindea valetul şi gustă din lichidul auriu. Vinul părea să o încarce cu energie, aşa că, în momentul în care valetul ieşi, spuse vioi:

— Există un mod prin care putem rezolva această situaţie imposibilă. Deci, hai să discutăm, propuse ea.

— Cu mare drag. Nu că, personal, aş considera situaţia imposibilă.

— Dar bineînţeles că este imposibilă, spuse ea simţind cum îşi pierde răbdarea. Doi oameni necăsătoriţi locuind sub acelaşi acoperiş? Gândeşte-te la ce scandal ar ieşi! Iar mătuşa Tabitha ar face apoplexie.

El începu să râdă.

— De când îţi pasă ţie de ce crede lumea şi de scandaluri, draga mea? Dar, de dragul aparenţelor, aş sugera să insinuăm că ne-am căsătorit în Africa de Sud. Din câte am înţeles de la Jem, logodna noastră nu a fost chiar un secret bine păstrat, deşi nu a fost niciodată anunţată oficial. Jem mi-a mai spus că tu ai ales să nu informezi rudele şi prietenii care au fost implicaţi în acel secret că am rupt logodna. Sau te-ai răzgândit cumva?

Diana se uita la el stupefiată. Din câte ştiau cei apropiaţi ei, inclusiv mătuşa Tabitha, Diana plecase în urmă cu un an şi jumătate în Africa de Sud, logodită în secret cu Rupert Lacey. Pur şi simplu, neglijase să-i anunţe pe cei de acasă că mariajul ei nu se finalizase. Voiajul de o lună, pe mare, o separase de cei apropiaţi. Iar acea după-amiază, în care ea şi Rupert se despărţiseră, o lăsase atât de rănită, încât se simţise mult timp de parcă cineva îi jupuise pielea de vie. Nu avusese curaj să scrie imediat cuiva despre ce se întâmplase între ei, pentru că ar fi retrăit toată durerea. Aşa că se gândise să lase timpul să treacă şi să-i vindece rănile, iar apoi, când avea să se întoarcă la Londra, să le spună relaxată oamenilor că rupsese logodna, ca şi cum ar fi fost un subiect oarecare de conversaţie.

Pe deasupra, în vremea despărţirii ei de Rupert, sănătatea tatălui ei devenise tot mai şubredă, iar interesul lui faţă de lumea din jur începuse să se rezume doar la războiul din Africa de Sud şi la minele de aur şi de diamante ale familiei. Jem plecase să lupte cu burii, pentru a proteja interesele familiei, lăsând-o pe ea să aibă grijă de tatăl lor, care se dovedise un pacient din ce în ce mai irascibil şi mai rupt de realitate. Iar ea făcuse singurul lucru care era posibil în acea situaţie: îşi ascunsese propria suferinţă într-un colţ îndepărtat al minţii, în timp ce se concentra la îngrijirea tatălui ei.

Moartea lui Jem, în lupta cu burii de la Mafeking, se dovedise lovitura finală pentru tatăl ei. Starea lui se agravase rapid, iar ea îl îngrijise până când bărbatul îşi dăduse ultima suflare. Ultima dată când îl văzuse pe Rupert fusese la înmormântarea tatălui ei. Sir Geoffrey fusese ca un tată pentru el de când avea 12 ani. Însă, la înmormântare, Rupert se ţinuse departe de Diana, stând undeva în spate şi plecând imediat ce se încheiase ceremonia. Iar ea abia îi remarcase atunci prezenţa sau plecarea. Moartea lui Jem şi apoi şi cea a tatălui ei îi anihilaseră Dianei orice durere pe care încă o simţea în legătură cu Rupert. *Până acum.*

— *Tu* ai spus cuiva?

El clătină din cap.

— Nu. N-a fost necesar, având în vedere că de la bun început nu spusesem nici unuia dintre tovarăşii mei ofiţeri despre logodna noastră.

— Chiar nu ai spus nimănui? întrebă ea, oarecum rănită în orgoliul propriu. Nu era o veste care merita să fie împărtăşită?

— Întotdeauna am preferat să fiu discret în legătură cu viaţa personală, spuse el, ridicând uşor din umeri. Odată ce nunta ar fi avut loc, ar fi aflat repede despre ea. Dar apoi…

Ridică din nou nepăsător din umeri, lăsând restul propoziţiei în aer.

Diana sorbea tăcută din vin. El avea dreptate când spunea că ei nu-i pasă de scandal şi de ce zice lumea, mai ales în acel moment, când nu mai avea nicio persoană dragă în jur care să fie afectată. Dacă alegea să împartă casa cu Rupert, n-ar fi dat doi bani pe bârfele care s-ar fi putut isca. *Dar ea nu alesese aşa ceva.* Problema era deci irelevantă, având în vedere că nu aveau să locuiască sub acelaşi acoperiş.

— Aşadar… care e soluţia ta la o problemă care eu nu cred, de fapt, că există? întrebă el.

— De fapt, e soluţia propusă de Muldoon, dat fiind că eu nu pot îndura sub nicio formă să trăiesc în aceeaşi casă

cu tine. Diana păşi către uşile care dădeau spre grădină. Sorbea din băutură cu spatele la el. Se simţea mai în siguranţă aşa, având în vedere că nu voia să se lase influenţată de prezenţa lui. Reacţiona prea rapid la ce spunea sau făcea el, iar în acel moment avea nevoie să-şi păstreze capul limpede. Sunt dispusă să-ţi cumpăr partea de casă. Iar cu banii obţinuţi îţi vei putea achiziţiona altă locuinţă în Londra, spuse ea repede.

Rupert părea să ia în consideraţie propunerea, în timp ce-şi ţinea ochii aţintiţi spre spatele ei. Putea observa cu uşurinţă cât de tensionaţi îi erau umerii rigizi, pe sub rochia de muselină. Spatele ei era la fel de grăitor precum faţa ei, pentru cineva ca el, care îi cunoştea atât de bine corpul.

— Nu, spuse el categoric. Nu-mi convine această propunere.

Ea se răsuci pe călcâie când îl auzi.

— *De ce* nu? Nu asta vrei? O casă în Londra? Ţi-o ofer fără nicio ezitare. Muldoon va pregăti toate documentele legale necesare.

Rupert clătină din cap.

— Dar eu vreau *această* casă, Diana. Sau cel puţin jumătate din ea.

— Dar nu este o soluţie rezonabilă, ţipă ea.

— Eu nu o văd aşa. Jem mi-a dat-o – sunt sigur că a avut motivele lui –, şi aş dovedi o profundă nerecunoştinţă refuzându-i darul.

Diana îl privi plină de frustrare.

— Ţi-a dăruit jumătate din valoarea casei! Nu jumătate din clădire!

— Şi cum poţi fi sigură de asta, Diana?

El se aplecă şi îşi reumplu paharul. O întrebă din ochi şi pe Diana dacă mai voia, în timp ce ţinea carafa ridicată. Ea întinse paharul pe jumătate gol.

— Bineînţeles că sunt sigură, declară ea. Jem nu era nebun. Nu ar fi făcut niciodată, în mod intenţionat, o asemenea idioţenie. Că a vrut să te scutească de grijile financiare – şi presupun că asta şi-a dorit, având în vedere că ai fost prietenul lui cel mai bun – aş înţelege, având în

vedere că nu ai nici două parale...

— *Încetează!* o întrerupse el pe un ton aspru. Banii mei – sau lipsa lor – nu sunt şi nu au fost vreodată treaba ta. Sunt sătul până-n gât de insultele tale. Dacă vei continua aşa, chiar o să-mi pierd cumpătul.

Ea îşi aminti cât de sensibil fusese el mereu în legătură cu situaţia lui financiară. Ea şi Jem ocoliseră cu delicateţe subiectul în conversaţiile lor, iar acum i-l aruncase pur şi simplu în faţă lui Rupert. Nu avea să ajungă nicăieri cu acea abordare.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Şi chiar era sinceră. El nu zise nimic pentru câteva clipe, apoi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să se scuture de un gând neplăcut.

— Facem pace, Diana?

Ea încuviinţă din cap.

— Pace!

Dar avea să fie una temporară, decise ea sumbru. Nu era încă momentul să se arunce într-o luptă cu el.

Rupert o privi cu ochii mijiţi. O putea citi ca pe o carte. Când venea momentul potrivit, avea să-i ofere lupta pe care ea şi-o dorea. Dar încă nu era momentul acela.

— Foarte bine. Acum, te rog, ascultă ce am şi eu de spus.

— Dar, desigur, pofteşte, spuse ea, ridicând resemnată din umeri.

El goli paharul şi-l puse pe masă.

— Ce încăperi din casă vrei să fie exclusiv ale tale?

Diana oftă zgomotos.

— Ţi-am spus deja, nu am de gând să împart această casă cu tine.

— Atunci, unde propui să mergi? La domeniul Deerfield?

— *Nu,* n-o să mă las dată afară din propria casă! exclamă ea.

— Atunci, suntem într-un impas, spuse el, încrucişându-şi braţele şi privind-o cu un aer de exagerată răbdare.

Dianei îi venea să plângă de frustrare, dar nu avea de gând să-i dea o asemenea satisfacţie lui Rupert.

— *De ce* nu eşti rezonabil, Rupert? Dacă nu vrei să accepţi să-ţi cumpăr partea de casă, atunci ai fi de acord să o vindem şi să împărţim banii? Astfel, ne-am putea cumpăra fiecare propria reşedinţă, în Londra.

— Mi se pare un deranj prea mare pentru o soluţie nefericită. Iartă-mă că spun, dar tu eşti cea care nu e rezonabilă. Avem drept comun de proprietate asupra unei locuinţe îndeajuns de spaţioase încât să permită ca două persoane să trăiască separat una de alta. Hai să împărţim spaţiul de locuit într-un asemenea mod încât să ajungem la o rezolvare agreată de ambele părţi.

„Simt că nu am cum să-l conving…”

Era inutil să continue aşa. Avea nevoie de timp pentru a pune la punct o altă strategie. Muldoon îi spusese clar că nu era o cale legală de a anula testamentul fratelui ei. Ar fi putut, bineînţeles, să-şi cumpere altă locuinţă şi să-l lase pe Rupert drept unic proprietar în Cavendish Square. Dar soluţia ar fi fost nedreaptă, deci de neconceput. Casa aceea era parte din inima ei. Îşi petrecuse aproape jumătate din viaţă sub acel acoperiş.

Rupert privi cu atenţie fiecare detaliu de pe faţa ei care dezvăluia lupta ce se ducea în interior. Apoi luă iniţiativa când simţi că ea era aproape de a accepta soluţia propusă de el. Făcu un pas înainte şi o prinse de mână.

— Hai să stăm jos şi să facem asta cum se cuvine!

Atingerea lui îi curentă pielea, şi ea tresări ca arsă. El o strânse şi mai tare de mână. Ochii lui verzi erau fixaţi pe faţa ei cu o intensitate care îi inundă Dianei simţurile cu un val de amintiri. Privirea ei se intersectă cu ochii lui, în care pândea o întrebare. Nu era o întrebare la care ea putea să răspundă, dar corpul ei o trăda, ţipând din toţi porii răspunsul. Şi ştia că, pentru un moment, nu mai reuşise să se ascundă, iar el citise asta în ochii ei.

Îşi eliberă brusc mâna şi se îndreptă spre masa din partea din spate a bibliotecii.

— Hai să terminăm cu asta, spuse ea.

Vocea îi sunase ciudat în propriile urechi: aspră, dar cumva nesigură.

Diana trase un scaun şi se aşeză.

Rupert luă loc de partea cealaltă a mesei. Scoase o foaie albă de hârtie, înmuie tocul în călimară şi începu să deseneze o schiţă aproximativă a interiorului casei.

Capitolul 5

— Deci asta e ce avem, spuse Rupert.

Întoarse schiţa şi o împinse peste masă, către Diana.

— După cum vezi, am marcat deja spaţiile comune. Tu marchează camerele care vrei să fie exclusiv ale tale.

Diana examină schiţa.

— Am nevoie de salonul pentru primit oaspeţi. L-ai marcat ca spaţiu comun… aşa ai făcut şi cu sufrageria. Şi de ea am nevoie.

— Şi eu aş avea nevoie de amândouă, dar sunt de acord că tu le vei folosi mai mult decât mine. În concluzie, sugerez să le lăsăm cum sunt, şi, atunci când am nevoie de una din ele, o să verific întâi cu tine.

— Şi dacă ne ciocnim?

— Oh, draga mea, din experienţa noastră, sigur o să ne ciocnim, zise el şi zâmbi ştrengăreşte. Dar cred că putem ajunge la un compromis.

Diana înghiţi nodul care i se pusese în gât. Când văzuse ultima oară zâmbetul acela păcătos? Părea că într-o altă viaţă. Şi totuşi, mereu îi provocase acea fierbinţeală de excitare în stomac. La fel ca în acel moment. Coapsele ei tremurau pe sub rochia de muselină. Se bucură că stătea jos.

Îşi fixă ochii pe schiţa din faţa ei şi se strădui să se concentreze. Pentru moment, singurul mod de a rezolva problema era să lase senzaţia că era de acord cu ideile lui.

— Atunci, eu o să iau salonul galben, salonul mamei mele, dormitorul meu – dacă asta mai trebuia precizat – şi

salonul mic pentru micul dejun. Poţi lua tu salonul mare de mic dejun şi biblioteca, mai spuse ea, arătând spre pereţii ticsiţi cu cărţi. Ar trebui să fie de ajuns pentru viaţa ta socială pe care intenţionezi să o ai.

— Eşti prea drăguţă, replică el.

— Aşa. Deja ai un dormitor. Presupun că foloseşti vechea cameră a lui Jem? Sau ţi-ai însuşit apartamentul tatălui meu? întrebă ea cu voce tăioasă.

El clătină din cap.

— Nu, dar ai dreptate, stau în fosta cameră a lui Jem.

— Nu l-am văzut pe Davis. Presupun că ai venit însoţit de el, nu?

— Da, dar, în prezent, plimbă câinii de vânătoare prin Hyde Park. Menajera ta i-a spus că deveniseră agitaţi de la cât au stat în casă.

— O, Doamne! Dispoziţia ei războinică se topi, în timp ce era inundată de un sentiment de vinovăţie. Nu m-am gândit deloc azi la ei, cu tot ce s-a întâmplat… spuse ea fluturându-şi mâna într-un gest elocvent.

— Da, toate astea… aprobă Rupert. Încă un detaliu, şi apoi sugerez să declarăm ziua încheiată. Sunt mai mult decât fericit să las în mâinile tale capabile administrarea casei, dar vom împărţi cheltuielile în mod egal. De acord?

Diana îşi ascunse faţa în palme şi îşi frecă ochii obosiţi.

— Nu ştiu… Trebuie să mai reflectez la asta, iar în acest moment nu mă mai simt capabilă să gândesc limpede.

Rupert simţi cum îl învăluie un sentiment de vinovăţie. El era cel în totalitate responsabil de oboseala ei, deşi nici Diana nu-şi făcuse vreun favor ducând cu asemenea încăpăţânare o luptă pierdută din start.

— Foarte bine. Vom continua cu astea mâine, spuse el.

Merse să-i deschidă uşa, în timp ce ea se ridica de la masă. Diana trecu pe lângă el, apoi se opri în hol şi se întoarse.

— N-ai niciun drept asupra lui Kimberley Diamond,

Rupert.

El ridică din sprâncene.

— Nu? Dar, în mod clar, jumătate din calul acela îmi aparţine, testamentul stipulează clar acest lucru, şi trebuie să-ţi amintesc că am aceleaşi drepturi ca Jem să mă asociez cu tine pentru antrenamente şi cariera ei de cal de curse.

Diana îl privi cu furie.

— Te contrazic, spuse ea rece, apoi se îndreptă spre scări fără să mai aştepte vreun răspuns.

Rupert rezistă tentaţiei de a merge după ea. Îi ajunsese toată discuţia din ziua aceea, şi Dianei probabil la fel. Aveau să reia lista în ziua următoare.

Diana continuă să urce rapid scările. Poate era adevărat că Rupert ar fi fost un bun asociat. Era un călăreţ minunat şi înţelegea nevoile şi cerinţele unui cal de curse. Dar nu îl putea înlocui pe Jem. Şi ea *nu* avea să lase aşa ceva să se întâmple. Chiar dacă pentru asta avea să fie nevoită să vândă iapa.

„Şi asta înseamnă că-ţi tai singură craca de sub picioare”.

Dar faptul că putuse să admită acel lucru nu îi îmbunătăţi cu nimic starea de spirit.

*

Contrar aşteptărilor, dormi neîntoarsă în acea noapte, iar a doua zi se trezi devreme, simţindu-se optimistă. Trebuia să fie o cale prin care să iasă învingătoare din acea confruntare cu Rupert. Sună după Agnes, care apăru repede cu ceaiul de dimineaţă.

— Se pare că avem parte de o nouă zi superbă, domnişoară Diana, spuse camerista, lăsând tava jos şi întorcându-se să tragă draperiile crem de catifea. Doamna Harris ar dori, după ce mâncaţi, să vă întâlniţi ca să vorbiţi despre meniuri. O să-i spun imediat lui Izzy să pregătească micul dejun, iar Billy iese să plimbe câinii.

Pocni din degete înspre Hera şi Hercule, care se

ridicară languros de pe covorul de lângă patul Dianei, întinzându-şi corpurile lor lungi şi suple.

— Mulţumesc, Agnes, spuse ea, sorbind din ceai. Mă ridic din pat în zece minute.

— Am înţeles, doamnă.

Agnes ieşi, cu patrupedele alergând în faţa ei.

Diana se sprijini de perne, cu ceaşca în mână, şi se gândi la ziua precedentă. Se simţea energică, sângele îi curgea voios prin vene, oboseala de seara trecută era de domeniul trecutului. În timp ce dormea – sau aşa i se păruse, cel puţin –, îi venise în cap o nouă strategie. Avea să ignore pur şi simplu prezenţa lui Rupert. Doar pentru că el insistase să rămână acolo nu însemna că ea trebuia să-l şi bage în seamă. Avea să-şi organizeze propria gospodărie, separat de el. Dacă Rupert dorea să angajeze servitori, nu avea decât. Dar valetul ei, menajera, cameristele, servitorii, bucătăreasa şi ajutoarele de la bucătărie nu aveau să fie în slujba nemernicului ăluia.

Plănuia să pună totul în scris chiar în dimineaţa aceea şi apoi să-i trimită prin Barlow faptul împlinit. Ea avea să plătească pentru propria ei gospodărie, el nu avea decât să procedeze cum voia.

Sam, vizitiul, fusese în serviciul familiei Sommerville de mai bine de treizeci de ani. Dacă era gata să se pensioneze, atunci ea avea să se descurce folosind trăsurile de oraş. Dar, dacă el dorea să-şi continue slujba, după cum Diana presimţea, ea avea să păstreze şi să folosească pentru uz personal trăsura uşoară care îi aparţinuse tatălui ei.

Diana o adusese cu ea, din Africa de Sud, pe Merry, iapa ei de călărie, care acum se afla la grajduri, împreună cu îngrijitorul ei preferat, care o crescuse de mică. Era loc la grajduri şi pentru calul lui Rupert şi pentru îngrijitorul acestuia; nu că asta ar fi fost problema ei.

Cât despre Kimberley Diamond... iapa plecase de pe vapor cu Ben, îngrijitorul şi companionul ei preferat, direct la grajdurile de la reşedinţa Deerfield. Avea să fie mutată la un centru de antrenament, odată ce se recupera după

lunga călătorie pe mare. Dar dacă Diana o muta fără ştirea lui Rupert...

Un mic zâmbet îi apăru pe buze, în timp ce îşi puse ceaşca deoparte şi se dădu jos din pat. Merse la fereastră şi privi spre piaţa liniştită. Nu era nici opt dimineaţa, iar străzile din jurul grădinii din piaţă erau goale, cu excepţia unui cărucior cu lapte. Câţiva băieţei jucau crichet în grădină, supravegheaţi de mai multe dădace. Putea auzi sunetul pe care îl făcea lemnul de stejar pe piele, un sunet care îi provoca atât de multe amintiri, din verile copilăriei. Jem şi Rupert se jucaseră cândva, la fel, în aceeaşi grădină. Îşi amintea, cu precizie, mai ales acea dimineaţă în care Jem lovise cu bâta cu o asemenea forţă, încât mingea de piele sărise peste grilaj şi se oprise în fereastra de la parter a casei de alături, făcând geamul ţăndări. Din fericire, atât Sir Geoffrey, cât şi Lord Carlton, cel căruia îi aparţinea fereastra, erau mari pasionaţi de crichet şi consideraseră că viteza şi forţa loviturii meritaseră preţul înlocuirii geamului. Diana încercă să-şi alunge lacrimile din ochi. Se îndepărtă de fereastră şi de lumina strălucitoare a zilei.

Apariţia lui Izzy, care aducea, pe o tavă, micul dejun se dovedi o distragere bine-venită de la amintirile care o bântuiau pe Diana.

— Au venit trei scrisori pentru dumneavoastră, doamnă, spuse Izzy, în timp ce aşeza tava pe o masă.

— Mulţumesc.

Diana luă plicurile. Recunoscu scrisul mătuşii ei pe unul din ele şi-l dădu deoparte, ca să-l citească mai târziu. Vederea celorlalte două plicuri o umplu de fericire. Unul avea scrisul extravagant de mână al onorabilei Fenella Grantley, iar celălalt – mâzgăliturile dezordonate atât de caracteristice Petrei Rutherford.

Deci prietenele ei erau amândouă în Londra. Diana se încruntă brusc, în timp ce lua o gură de cafea aromată. Cum avea să le explice prezenţa în casă a lui Rupert? Nu putea să le mintă pe cele mai bune prietene. Ele trei fuseseră inseparabile în perioada celor cinci ani care păruseră interminabili de la Academia Dovecote pentru

Tinere Doamne, din Hampstead, un sat din apropierea zonei de nord a Londrei. Educaţia primită acolo fusese menită să le ofere o oarecare instruire academică, dar, în cea mai mare parte, să le transforme în domnişoare pregătite pentru sezonul de debut în societate, dar şi pentru căsătoria ce se presupunea că urma după acel sezon.

Fenella şi Petra luaseră în batjocură ideea de căsătorie în sezonul de debutante. La fel făcuse şi Diana, dar asta pentru că gândul ei era la Rupert. O sedusese Rupert? Clătină din cap. Nu. Prima noapte de pasiune ilicită fusese la iniţiativa amândurora. Căsătoria păruse un pas firesc, dar, din cauză că mama ei murise, apoi Sir Geoffrey se retrăsese la domeniile sale din Africa de Sud, logodna lor nu fusese anunţată în *London Gazette* sau în ziarul *Times.* Câteva persoane apropiate fuseseră informate – de exemplu, mătuşa Tabitha – şi se presupusese că nunta urma să fie celebrată discret, în Africa de Sud, având în vedere doliul recent al familiei. Dar Fenella şi Petra, care erau confidentele ei, aflaseră de la ea toate detaliile pasionale ale legăturii ei cu Rupert, ce dusese la logodnă. Aveau să se aştepte ca Diana să fie deja doamna Rupert Lacey.

Încă încruntată, Diana întinse unt şi jeleu de mere pe o felie de pâine prăjită. Nu putea să ascundă adevărul de prietenele ei. Şi ştia că ele nu aveau să o trădeze. Dimpotrivă, aveau să fie încântate să intre în joc. Şi îl ştiau de mult timp pe Rupert. Sir Geoffrey şi Lady Sommerville se întorceau în fiecare vară în Anglia, ca să poată petrece vacanţele cu copiii, fie la reşedinţa Deerfield, casa de la ţară a familiei, fie la casa din Cavendish Square. Rupert, cel mai bun prieten al lui Jem, făcea şi el parte din gaşcă, pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte, decât la tutorele lui, un bunic rece şi distant, care locuia în Yorkshire Dales. Aşa că Rupert devenise parte din familia lor. Prietenele Dianei erau şi ele bine-venite. Jem şi Rupert aveau propriile preocupări, iar fetele, pe ale lor. Dar din când în când se întâlneau cu toţii în jurul mesei, la cină, ori

se plimbau în Hyde Park împreună – şi se înţelegeau binişor.

Prietenele ei aveau să se mire de situaţie, Diana ştia asta, apoi aveau să fie încântate să joace în acea farsă. Aşa că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa lor. Cu mătuşa ei, pe de altă parte, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Diana înfipse furculiţa într-un rinichi de miel în sos picant şi îl băgă în gură. Oare Rupert mânca acelaşi lucru, în salonul de mic dejun? Cine gătise pentru el? Davis sau poate doamna Trimball? Nu că aranjamentele casnice ale lui Rupert erau problema ei. Goli ceaşca de cafea, se ridică, merse la garderobă şi deschise uşile larg.

— Deci, ce plănuiţi să faceţi în această dimineaţă, domnişoară Diana? întrebă Agnes, care tocmai intra în cameră, cu patrupedele la picioare.

Agnes continua să i se adreseze Dianei aşa cum o făcuse şi când aceasta era copil. În acel moment, tânăra îşi trecea degetele peste faldurile de un verde-închis ale unei fuste simple de in

— Treburi legate de casă, în cea mai mare parte a timpului, spuse Diana, aplecându-se să mângâie câinii. Şi cred că o să port fusta asta şi o bluză albă.

Camerista aprobă din cap.

— Centura din piele verde-închis cu cataramă de argint o să meargă bine cu fusta, spuse Agnes, care deja scotea obiectele vestimentare din garderobă. V-am pregătit baia.

— Mulţumesc, Agnes. Merg să mă spăl.

Sir Geoffrey fusese unul dintre primii londonezi care îşi montase în casă o instalaţie pentru apă caldă, lucru foarte apreciat atât de angajaţi, cât şi de familie. Din păcate, nu făcuse acelaşi lucru la reşedinţa Deerfield, iar acolo servitorii trebuiau să care pe scări vase pline cu apă fierbinte ca să umple căzile din băile de modă veche.

Diana intră în baia lipită de dormitorul ei. Cada cu picioare era plină cu apă parfumată din care ieşeau aburi. Îşi scoase cămaşa de noapte şi se cufundă în apă, lăsându-se să alunece în cadă cu un oftat de uşurare.

Capitolul 6

Rupert citea, cu o furie crescută, documentul pe care i-l adusese Barlow în bibliotecă. Ce joc mai inventase Diana? Ce spera să obţină dând startul ostilităţilor dintre ei? În document, ea îi sugera să-şi trimită unul altuia un program al activităţilor zilnice, astfel încât să evite vreo întâlnire *penibilă* prin casă. Penibilă. Dumnezeule! Mototoli scrisoarea, o aruncă în şemineul gol şi plecă să-l caute pe Barlow.

Valetul tocmai ieşea pe uşa tapiţată cu postav verde care separa bucătăria şi apartamentele servitorilor de restul casei, când Rupert îl abordă.

— Barlow, unde este domnişoara Sommerville în acest moment?

Valetul încercă să calmeze furia mocnită pe care putea să o simtă în vocea colonelului.

— Cred că este în fostul salon al lui Lady Sommerville. A cerut ca orice material scris să-i fie trimis acolo.

— Mulţumesc.

Colonelul înclină din cap spre Barlow şi se repezi pe scări, pe care le urcă sărind câte două. Când ajunse în capătul lor, o luă spre aripa stângă a clădirii. Când ajunse la uşile duble care duceau spre ceea ce fusese salonul personal al mamei Dianei, ezită un moment. Apoi înjură în barbă şi ciocăni cu putere. Nu primi niciun răspuns, dar totuşi deschise uşile care dădeau într-o cameră plăcută şi intimă, de la ale cărei ferestre se vedea grădina din spatele casei. Încăperea fusese colţişorul de rai al lui Lady Sommerville şi purta urmele temperamentului ei seren în mobilierul roz pal, în decoraţiunile delicate din secolul al XVIII-lea şi în obiectele de artă alese cu grijă.

Diana era aşezată la un birou franţuzesc din lemn de trandafir. Se răsuci brusc pe scaun, cu peniţa încă în mână.

— Regulile bunului-simţ cer să aştepţi să fii invitat

după ce ai ciocănit la uşa unei încăperi, comentă ea cu un calm glacial.

— Nu văd niciun motiv pentru care mi-aş pierde timpul cu aşa ceva, replică Rupert, închizând uşa în spatele lui. Chiar vrei să trăim pe un câmp de bătălie, Diana?

— Ba îmi doresc exact opusul, răspunse ea. Având în vedere că insişti să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu mine, încerc să ajung la un aranjament în care nu trebuie să avem de-a face în niciun fel unul cu celălalt. Acela era scopul scrisorii mele.

— *Scrisoare!* exclamă el. Numeşti acel document abominabil *scrisoare?*

— Spune-i cum vrei, replică ea, cu faţa foarte palidă, dar cu ochii înflăcăraţi. Acelea sunt condiţiile mele!

Rupert făcu un pas spre ea, iar Diana sări în picioare, ca să-l poată înfrunta de la acelaşi nivel. Îşi strânsese pumnii.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

— *Să te ating?* întrebă şocat Rupert. De ce naiba crezi că aş vrea să fac aşa ceva? Deşi, adaugă el, tentaţia de a-ţi suci gâtul e destul de mare în acest moment.

Diana îşi îndreptă un pumn încleştat spre unul din umerii lui. Lovitura se opri în muşchii lui puternici. El o prinse lejer de încheietură şi o ţinu ferm.

— Doamne, Diana, ce temperament ai!

— Ştiu asta, se răsti ea, încercând fără succes să-şi elibereze încheietura. Pot să mă controlez, dar doar dacă nu eşti prin preajmă. În momentul în care apari, toată stăpânirea mea de sine se duce pe apa sâmbetei, şi te urăsc pentru asta!

Urmă o lungă pauză, în care Rupert nu spuse nimic. Degetele lui care îi încercuiau încheietura îşi mai slăbiră strânsoarea.

— Nu, spuse el cu un zâmbet ironic. Nu, nu mă urăşti, fată dragă, mai mult decât te urăsc eu din exact acelaşi motiv. Noi doi suntem legaţi unul de altul, la bine şi la rău. Şi vreau să mă lupt cu tine până voi rupe lanţurile care ne leagă şi să mă eliberez. Însă ştiu că lanţurile acelea ne ţin

strâns împreună şi că vom rămâne înlănţuiţi, mereu, indiferent de ce am face. Singura noastră speranţă este să găsim o cale să trăim cu aceste lanţuri, spuse el.

Îi dădu drumul brusc la mână, se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Diana nu se mişcă din loc. Îşi freca, absentă, încheietura, acolo unde încă simţea atingerea lui. Uşa se închise în urma lui.

Ce se întâmplase în urmă cu câteva secunde? Dacă ar fi fost spuse pe un alt ton, cuvintele lui ar fi putut trece drept o declaraţie de dragoste. Dar cu siguranţă nu asta fusese, nu după toate câte se petrecuseră între ei.

Iar în ochii lui verzi nu văzuse nicio urmă de dragoste ori de tandreţe, ci mai degrabă o reflexie a aceleiaşi frustrări pline pe mânie pe care o simţea şi ea. Frustrarea lui era însă cauzată de greşelile pe care el le făcuse. Crezuse că o putea manipula să accepte un aranjament de coabitare dezgustător. Trebuia să înţeleagă că planul lui eşuase.

Diana îşi presă degetele pe pleoape pentru câteva secunde, în timp ce trăgea adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Apoi scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze un gând rău.

Se aşeză din nou la birou şi privi absentă la coala albă de hârtie din faţa ei. Încerca să compună o scrisoare pentru Lady Callahan, dar tot ce reuşise să pună pe hârtie până în acel moment era „Dragă mătuşă Tabitha”. Mătuşa ei nu era genul de femeie care să accepte ideea că nepoata ei trăia sub acelaşi acoperiş cu un bărbat necăsătorit. Aşa că trebuia să plăsmuiască scrisoarea în puţine cuvinte, dar meşteşugită într-un asemenea mod încât să îi lase femeii impresia că aşteptata căsătorie dintre Diana şi colonelul Rupert Lacey avusese, de fapt, loc. O înfuria că era nevoită să accepte soluţia propusă de Rupert pentru a evita să scandalizeze lumea, dar nu vedea o alternativă.

Mai era însă ceva de făcut, decise ea brusc. Trebuia să-şi viziteze mătuşa înainte ca Tabitha să se hotărască să apară în Cavendish Square. Mătuşa ei era cam ipohondră,

iar de la moartea surorii ei, mama Dianei, devenise şi mai preocupată de sănătatea ei. Astfel, pentru ea, o călătorie în afara casei, fie şi una scurtă, precum distanţa dintre Devonshire Street şi Cavendish Square, era o provocare de proporţii. Dacă mergea s-o viziteze în acea după-amiază, decise Diana, ar fi putut preveni o apariţie neaşteptată a mătuşii. Dacă Lady Callahan avea să întrebe de ce Diana nu era însoţită de soţul ei cu ocazia acelei vizite de curtoazie, atunci ea plănuia să-i spună că el era prins cu nişte obligaţii de serviciu.

Odată decizia luată, Diana sună după doamna Harris şi după Barlow. Probabil cei doi se întrebau ce se întâmpla, şi ar fi fost bine ca Diana să le servească o poveste pentru publicul larg. Servitorii proaspăt angajaţi aveau şi ei nevoie de o explicaţie care să dea sens relaţiei dintre aparentul stăpân şi stăpâna casei. Celor doi angajaţi care se aflau în serviciul familiei de mulţi ani avea să le spună adevărul, bineînţeles. Diana ştia că aceştia nu aveau să comenteze şi că nu aveau să ezite să prezinte lumii varianta pe care ea urma să o inventeze.

Dar, oricât de încrezătoare ar fi fost în disponibilitatea lor de a accepta povestea pe care avea să le-o spună, nu putea nega că atmosfera deveni apăsătoare şi ciudată când cei doi servitori de încredere intrară în salon. Îi aşteptase în picioare, la fereastră, căci i se păruse deplasat să stea aşezată în timp ce le cerea să mintă de să îngheţe apele de dragul ei.

— Bună dimineaţa, îi salută ea, cu un zâmbet ezitant. Se opri câteva secunde, apoi îşi drese vocea şi continuă: Colonelul Lacey va ocupa o parte din casă. A fost dorinţa fratelui meu ca Rupert să locuiască în această reşedinţă atunci când se află la Londra. Colonelul se va gospodări singur şi nu se aşteaptă din partea nici unuia dintre angajaţii mei să fie în serviciul lui. Înţeleg că Davis, ordonanţa lui, deja se ocupă de el.

— Aşa este, domnişoară Diana, spuse Barlow fără să clipească. Şi am înţeles de la doamna Trimball că tot ordonanţa îi pregăteşte şi mesele.

— Bun, atunci chiar nu mai e nimic de care să fim nevoiţi să ne preocupăm, spuse Diana zâmbind. Dacă va avea musafiri, colonelul Lacey va folosi biblioteca şi salonul de mic dejun pentru a-i primi, mai spuse ea, după care făcu o mică pauză, trase aer în piept şi continuă: Cred că ar fi prudent să lăsăm lumea să creadă că eu şi colonelul suntem căsătoriţi.

— Bineînţeles, domnişoară Diana, aprobă doamna Harris, ca şi cum tânăra spusese cel mai firesc lucru din lume.

— Foarte bine, doamnă, zise şi Barlow, cu o expresie indescifrabilă, fără să dea vreun semn că vorbele Dianei îl surprinseseră în vreun fel.

Valetul şi doamna Harris plecară, şi Diana nici nu voia să-şi imagineze discuţia ce avea să urmeze între cei doi vechi prieteni, departe de urechile stăpânei. Dar, în acelaşi timp, Diana ştia că niciun cuvânt, bârfă sau ceva similar despre ce se petrecea sub acoperişul Sommerville nu avea să părăsească locuinţa.

Întinse o mână ca să mângâie urechea Herei, care o înghiontea uşor cu botul ca să capete puţină atenţie.

— Să mergem la o plimbare? Hercule, plimbare?

Ambii câini se ridicară, pregătiţi, privind-o cu ochii lor inteligenţi.

— V-am neglijat în ultimul timp, îmi pare rău.

Diana se îndreptă spre uşă, cu patrupedele înaintea ei, aşteptând nerăbdătoare ca ea să le deschidă. Îşi pusese o jachetă şi traversa holul, însoţită de câinii de vânătoare, când patrupedele începură să se agite în jurul ei. Se auzi soneria de la intrare. Diana simţi că-i sare inima din piept. Poate nu era chiar mătuşa Tabitha. Nu încă.

Rămase nemişcată, în aşteptare, în timp ce Barlow, în stilul lui lipsit de grabă, deschise uşa de la intrare.

— Fenella, Petra! ţipă Diana, în timp ce două tinere îşi făceau intrarea în hol. O, Doamne, ce bine îmi pare să vă văd, mi-aţi lipsit atât de mult!

— Şi nouă ne-ai lipsit enorm, draga noastră, spuse Fenella cu vocea ei profundă şi răsunătoare.

— Oh, draga mea, ne-a părut atât de rău când am auzit despre Jem, spuse Petra, cu lacrimi în ochi, repezindu-se spre Diana cu braţele deschise.

Cele trei femei se îmbrăţişară, în timp ce câinii stăteau în faţa uşii de la intrare cu un aer resemnat.

Tocmai terminau cu îmbrăţişările, când Rupert apăru pe scări. Se opri pe ultima treaptă, trăgându-şi mănuşile, în timp ce urmărea scena din hol.

— Bună dimineaţa, Fenella, Petra, spuse el cu voce calmă, fără inflexiuni.

Tinerele se întoarseră la unison spre el.

— Rupert, eşti aici… bine, normal că eşti aici, spuse Petra dintr-o suflare.

Se grăbi spre el şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. El o îmbrăţişă scurt. Era imposibil să nu-ţi vină să o îmbrăţişezi pe Petra.

Fenella îi întinse mâna.

— Rupert, îmi pare bine să te văd!

El zâmbi şi îşi trecu buzele uşor peste mâna pe care ea i-o oferise.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Fenella.

Privirea lui cercetă holul, observând câinii care aşteptau la uşă şi pe cele trei femei.

— Mă duc până la comandament, la Horse Guards. Lord Robertson are nevoie de mine în această dimineaţă. Aş putea să iau câinii la o plimbare, prin parcul St. James, dacă doreşti, Diana, ca să-ţi poţi petrece timpul cu prietenele tale.

Ultimul lucru pe care îl dorea Diana era ca el să-i facă favoruri şi să se insinueze în rutina ei zilnică, şi totuşi… nu putea să aibă conversaţia atât de necesară şi aşteptată cu prietenele ei în timpul unei plimbări prin parc.

— Mulţumesc, murmură ea. Zâmbetul lui satisfăcut o făcu să-şi dorească să-i bage oferta pe gât, dar îşi dădu seama, din nou, că n-ar fi făcut decât să-şi taie singura craca de sub picioare. Aşa că preferă să-i întoarcă spatele şi să li se adreseze prietenelor: Să mergem la mine în salon. O să avem mai multă intimitate acolo.

Surprinse privirea întrebătoare pe care Fenella o aruncă spre Petra şi îşi dădu seama că schimbul cam rece de replici dintre ea şi Rupert nu trecuse neobservat. Îşi ridică faldurile fustei şi se grăbi spre scări, cu cele două tinere urmând-o îndeaproape. Odată ajunse în fostul salonaş al mamei ei, răsuflă uşurată.

— Ce bine îmi pare să vă văd! exclamă ea, îmbrăţişându-le din nou. Am atâtea să vă spun. Faceţi-vă comode, iar eu o să sun după cafea. Sau aţi prefera nişte vin de Xeres?

— Cafea, deocamdată, spuse Fenella, cu ochii ei mari cenuşii fixaţi cu o intensitate enervantă pe faţa Dianei. Am senzaţia că o să avem, totuşi, mai târziu, nevoie de vin.

— Fenella, pe tine nimeni nu te poate păcăli, spuse cu un zâmbet trist Diana.

Fenella îşi aruncă jacheta pe spătarul unui scaun, iar Petra îşi dădu jos capa scurtă şi o puse pe acelaşi scaun, peste jacheta Fenellei.

— Simt că pluteşte ceva în aer. O intrigă, preciză Petra.

— Nu e chiar o intrigă, ci mai degrabă o situaţie îngrozitor de complicată şi aproape incredibilă, care mai că mă face să urlu de frustrare, spuse Diana, în timp ce trăgea şnurul clopoţelului de lângă şemineu. Staţi să ne aducă nişte cafea, apoi vă explic.

Imediat după ce Barlow le aduse cafea şi fursecuri cu migdale şi apoi închise uşa după el, Petra izbucni:

— Mor de nerăbdare, Diana. Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

— Ultima dată când ne-am văzut, ne făceai cu mâna pe care aveai un inel de logodnă, de pe puntea vasului White Star. Nu pot să nu observ că inelul acela lipseşte în acest moment de pe degetul tău, spuse Fenella, luând un fursec cu migdale între propriile ei degete lungi şi albe.

Diana turnă cafea în trei ceşti de porţelan şi îi aruncă o privire Petrei, ai cărei ochi căprui exprimau multă nelinişte în acel moment. Prietena ei nu reuşea niciodată să-şi ascundă ori să-şi mascheze emoţiile, care erau mereu

oglindate clar pe faţa ei.

— O să vă spun, dar este o poveste lungă şi complicată, aşa că vă rog să aveţi răbdare cu mine, spuse Diana.

*

— Ei bine, asta da, încurcătură, comentă Fenella când Diana termină, în sfârşit, de povestit. Dar de ce ţi-ar fi făcut fratele tău aşa ceva?

— Şi de ce Rupert complică şi mai mult situaţia? adăugă Petra. Nu se comportă prea plăcut, din câte observ.

— Ai dreptate, o aprobă Diana. Şi nici eu.

Era prima dată când admitea că nici ea nu se purtase impecabil. Sau, cel puţin, era prima dată când recunoştea că scopul ei principal până în acel moment fusese doar să iasă câştigătoare din acea confruntare dintre ea şi Rupert.

— Ei bine, ce altceva ai fi putut să faci? întrebă Petra. La urma urmei, e casa ta!

— Da, şi, în opinia mea, e foarte rezonabilă oferta pe care i-ai făcut-o de a-i cumpăra partea de casă, spuse Fenella, în timp ce bătea în ceaşca de porţelan cu unghiile cu manichiură impecabilă.

Diana zâmbi. Era reconfortant să primeşti un asemenea sprijin emoţional, oferit din toată inima.

— Cred că, dacă ceea ce s-a întâmplat nu ar fi fost atât de şocant, aş fi abordat situaţia într-o manieră mai înţeleaptă. În schimb, am pornit un război.

— Eu cred că ai tot dreptul, declară cu hotărâre Petra. Având în vedere ce s-a întâmplat. Şi vrei să spui că Rupert nici măcar nu a încercat să nege povestea cu fata aceea?

— Nici măcar nu a încercat să explice? interveni şi Fenella.

Diana clătină din cap.

— Nu, n-a scos un cuvânt. Doar s-a uitat la mine, apoi a plecat şi m-a lăsat pe malul fluviului.

Îşi amintea clar privirea pe care el i-o aruncase: la început, păruse surprins, iar apoi o licărire de ceea ce părea

durere îi apăruse pentru o clipă în ochi, ca, în final, să se transforme într-o izbucnire de mânie pură. Ea aşteptase timp de două zile ca el să-i vorbească, să-i explice, să încerce să o abordeze cumva, dar Rupert păstrase o tăcere glacială. Într-un final, incapabilă să mai suporte situaţia, Diana îl confruntase, spunându-i că nu mai avea chef să continue cu logodna lor, şi îi înapoiase inelul. Cumva, se aşteptase ca el să protesteze, să-i ofere o explicaţie sau măcar o scuză. Dar Rupert nu făcuse decât să ia inelul, să facă o plecăciune şi să-i ureze o zi bună. Şi, în afară de momentul în care îl zărise la înmormântarea tatălui ei, nu se mai aflase niciodată în compania lui şi nici nu mai auzise nimic de el, până în ziua precedentă, când toată situaţia îngrozitoare ieşise la iveală.

— Iar urmarea este că, având în vedere că el nu vrea să locuiască în altă parte, trebuie să mă prefac, de ochii lumii, că suntem căsătoriţi. Asta pentru a evita un scandal, spuse Diana. Şi habar n-am cum să joc această farsă.

— Ei bine, pentru început, ai face bine să faci rost de vreun inel, ca să ţi-l pui pe deget, începu Fenella, care era foarte practică. Oh, dar ce situaţie ridicolă, adăugă ea, clătinând din cap. De ce insistă Rupert să te oblige să joci o asemenea şaradă? Nu e deloc rezonabil.

— Şi eu aş vrea să ştiu, crede-mă. Probabil din răzbunare, răspunse Diana. Eu am fost cea care a rupt logodna. Poate a fost lovit în orgoliul lui de bărbat? adăugă, ridicând din umeri. Oricare ar fi motivele lui, se pare că, dacă eu nu cedez, el va continua să insiste cu acest aranjament. Diana se ridică şi merse să sune după Barlow. E deja amiază. E timpul să bem ceva un pic mai tare decât cafeaua.

— Doriţi să luaţi prânzul, împreună cu prietenele dumneavoastră? întrebă Barlow, când apăru la chemarea ei.

Diana le privi întrebător pe cele două prietene.

— Vreţi să rămâneţi să mâncăm împreună de prânz, da?

— Bineînţeles că stăm, spuse Petra. Mulţumim,

Barlow.

— Unde aţi dori să fie servit prânzul? întrebă valetul, adresându-i-se Dianei.

Tânăra se încruntă. Sufrageria era prea mare, iar salonul galben nu era încă pus la punct.

— Salonaşul de mic dejun e aranjat?

— Doamna Trimball şi Izzy au muncit la el în această dimineaţă. Cred că se prezintă satisfăcător.

Diana încuviinţă din cap.

— Bun, atunci, o să luăm prânzul acolo. Dar, înainte de asta, adu-ne, te rog, nişte vin de Xeres.

— Aşa, să o luăm cu începutul, spuse Fenella. Eu şi Petra te vom susţine, bineînţeles, cu această farsă. O să răspândim informaţia că te-am văzut şi că încă te instalezi, aşa că nu eşti pregătită să primeşti musafiri, ceea ce este adevărat. Apoi, sugerez să mergem, peste câteva zile, să luăm ceaiul la Formum, ca să poţi vedea lumea şi să fii văzută. Dar, înainte de toate, trebuie să faci rost de un inel.

Diana ridică din umeri.

— Asta n-ar fi o problemă. Am de unde să aleg, dintre cele pe care mi le-a lăsat mama. Ceva simplu… ea nu a fost niciodată genul care să vrea să epateze. O să găsesc vreun diamant mic în cutia ei cu bijuterii, sunt sigură. Dar trebuie să-l găsesc înainte s-o vizitez pe mătuşa Tabitha. Oh, spuse ea, cu un gest neaşteptat de exasperare, de ce ar fi vrut Jem să mă pună să trec prin aşa ceva? Ce a fost în capul lui?

Nimeni nu vorbi, în timp ce Barlow punea jos tava cu carafa cu vin şi le umplu paharele.

— Doamna Harris spune că prânzul va fi servit într-o jumătate de oră, domnişoară Diana. E convenabil pentru dumneavoastră?

— Da, perfect, mulţumesc, spuse Diana sorbind din vin.

— Poate Jem nu s-a gândit deloc, reluă Petra conversaţia de unde rămăseseră. La urma urmei, nu cred că se aştepta să moară atât de tânăr, continuă ea, mai degrabă ezitant. Poate testamentul a fost ceva de rutină, o

treabă pe care o făceau toţi colegii lui ofiţeri.

Explicaţia sugerată de Petra era rezonabilă, îşi dădu seama Diana. Jem avea doar 26 de ani când îşi pierduse viaţa. Nu fusese genul de om care să se gândească prea mult la moarte. La fel ca mulţi dintre tovarăşii lui, nu credea că armata engleză ar fi putut pierde un război împotriva burilor. Tinereţea şi impresia că erau nemuritori merseseră mână în mână în acele zi de patriotism şovin. El şi Rupert se aveau ca fraţii. Era posibil ca Jem să nu fi luat în consideraţie eventualele consecinţe ale unui asemenea testament. Probabil îl privise ca pe un act de generozitate, care totuşi nu avea să fie pus în practică pentru o lungă perioadă. Se poate să fi presupus că sora lui avea să fie deja căsătorită în momentul în care el avea să se găsească faţă în faţă cu moartea, deşi Diana îl dezamăgise atât de tare atunci când rupsese logodna cu Rupert.

Luă o gură de vin şi se simţi mai puţin îndurerată, gândindu-se că fratele ei probabil nu încercase să o rănească prin actul său de generozitate. Ar fi fost mai bine dacă acea explicaţie i-ar fi trecut prin minte la începutul acelei situaţii îngrozitoare. Se simţea vinovată că sărise imediat la concluzia că fratele ei o trădase.

Capitolul 7

Era după-amiază deja când Petra şi Fenella plecaseră din Cavendish Square. Rupert tot nu se întorsese cu câinii de la comandamentul militar, şi Diana contemplă ideea de a face o vizită în Devonshire Street. Dar nu putea să meargă la mătuşa ei fără să aibă un inel pe deget. Aşa că începu, cam fără tragere de inimă, să examineze conţinutul cutiei de bijuterii ce rămăsese de la mama ei. Bijuteriile foarte scumpe, cu pietre preţioase, din averea familiei Sommerville erau păstrate într-un seif la Hoare’s Bank. Cutia mamei oferea o colecţie mai modestă ca valoare. Diana se opri asupra unui inel din argint de tip verighetă,

încrustat cu mici diamante. Era destul de discret încât să nu atragă foarte mult atenţia. Îşi puse inelul pe deget, încruntându-se cu dezgust. Nu era dezgustată de bijuterie, ci de faptul că era un simbol al farsei în care Rupert o forţase să-i fie complice. Cu o mişcare bruscă, îşi smulse inelul de pe deget. La urma urmei, nu trebuia să o viziteze pe mătuşa Tabitha chiar imediat. Era şi mâine o zi…

O bătaie scurtă în uşă, acompaniată de chelălăitul unuia din câini, îi întrerupse examinarea superficială a cutiei cu bijuterii. Se ridică să deschidă. Câinii o întâmpinară cu boturi umede şi dând frenetic din coadă. Se uită peste ei la Rupert, care se sprijinea cu o mână de tocul uşii.

— Pot să intru? În mod clar, pusese întrebarea doar de formă, pentru că păşi în cameră în următoarea secundă, fără să mai aştepte vreo aprobare. Am ceva pentru tine, adăugă el.

— Oh? îl întrebă ea, mai mult din priviri.

Diana rămase lângă uşă, pe care o ţinea uşor întredeschisă, ca să-i arate clar că nu era bine-venit. El băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel învelit în hârtie.

— Mi-am dat seama că o să ai nevoie de asta dacă ieşi în lume, spuse el întinzându-i pacheţelul.

Diana îl acceptă, încruntându-se.

— Ce mai e şi asta?

— De ce nu-l deschizi?

Din momentul în care îndepărtă ambalajul, îşi dădu seama că era vorba despre o cutie de bijuterii. O deschise şi scoase la iveală un inel subţire, din aur. Nu avea niciun diamant, fiind de-a dreptul banal, remarcă Diana. Dar era perfect pentru scopul căruia avea să-i servească. Nu însemna nimic, nu avea nicio valoare sentimentală, nu spunea nimic. Şi-l puse pe deget şi îşi examină mâna.

— Merge, spuse ea.

Dacă era dezamăgit, Rupert nu trădă nimic.

— Bun, spuse el. Ai face bine să-l porţi, în caz că apar musafiri neanunţaţi, adăugă el, în timp ce ea dădea să şi-l

scoată de pe deget.

— Trebuie să merg să o văd pe mătuşa Tabitha cât mai repede posibil, îl informă ea. Înainte să-mi trimită un bilet prin care să-mi ordone să o vizitez.

El încuviinţă din cap.

— Să vin cu tine? Probabil Lady Callahan se aşteaptă să o vizităm împreună, nu-i aşa?

— O să inventez eu o scuză pentru tine. O să spun că a fost nevoie de tine la comandamentul militar. La urma urmei, încă eşti în armată, deşi nu te mai afli pe câmpul de bătălie.

Vocea ei era încordată, iar privirea, încă aţintită la inel. Rupert stătea foarte aproape de ea, iar prezenţa lui o tulbura. Putea să-i simtă căldura trupului şi mirosul pielii. Cumva, mereu i se păruse că el miroase a soare şi a aer curat, chiar şi pe arşiţa plină de praf a verii din Africa de Sud, care te pârjolea. Uneori, când călăreau împreună, mirosul lui avea şi un iz vag de sudoare proaspătă şi de piele lustruită, iar când erau corp lângă corp, cu trupurile înlănţuite de dorinţă, pielea lui Rupert avea mirosul ameţitor al vreunei mirodenii, care se împletea cu cel al pasiunii erotice.

Pentru o clipă, amintirile acelea senzoriale deveniră atât de puternice, încât, fără să vrea, închise ochii, în timp ce trupul i se cutremură.

— Uşurel…

Mâna lui o prinse de talie, sprijinind-o.

— Ce s-a întâmplat, Diana?

Ea înghiţi cu dificultate, deschise ochii şi se îndepărtă brusc de el.

— Nimic. Nimic nu s-a întâmplat. Sau, cel puţin, nimic nou, preciză ea enigmatic.

El o privi preocupat, încruntându-se. Rupert îi simţise corpul tremurând când îşi pusese mâna pe talia ei. Îşi simţise şi propriul tremur. Dar al lui nu era o surpriză. În ciuda faptului că Diana îl rănise atât de tare, el nu îşi nega sentimentele pentru ea. Putea să se lupte cu ele până la moarte, dar nu putea să învingă ceea ce era evident: Diana

Sommerville i se strecurase în inimă.

— Dacă spui tu, replică el, ridicând uşor din umeri. Aş sugera să mergem să o vizităm pe mătuşa ta mâine-dimineaţă şi să terminăm cu această problemă. Iar, pentru azi, aş sugera să ieşim să luăm cina la Savoy. Să lăsăm lumea să ne vadă împreună, ca să prevenim din start orice reacţie ciudată.

Ea îl privi şocată.

— Nu am de gând să ies cu tine în oraş. E destul de rău că trebuie să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu tine, nu simt nevoia să mă prefac şi în public că-mi place compania ta.

— Înţeleg, dar, odată ce facem asta, nimeni nu-şi va mai pune întrebări şi vom fi scutiţi de probleme, pe viitor. E perfect normal ca persoanele proaspăt căsătorite să nu iasă mereu în oraş împreună. Aşa că în seara asta o să strângem din dinţi – sau, mai degrabă, tu vei strânge din dinţi şi o să mă acompaniezi cu un zâmbet pe faţă, la o cină civilizată.

Diana se lupta cu ea însăşi. Ştia că el avea dreptate. Era nevoie să fie văzuţi împreună cel puţin o dată, în lume, pentru ca mitul căsătoriei lor să devină o realitate pentru public. Societatea londoneză era plină de cupluri care se căsătoriseră de convenienţă şi supravieţuiseră cu succes, în ciuda faptului că nu doar că nu se iubeau, dar nici măcar nu se plăceau.

— La ce oră? întrebă ea, acceptând tacit propunerea.

— La opt fix. O să luăm trăsura.

— Ne vedem atunci.

Ea încuviinţă scurt din cap şi deschise larg uşa. Cu un zâmbet pe jumătate sardonic, el se înclină.

— Atunci, la bună revedere, milady, spuse el, şi ieşi.

Ea închise ferm uşa în urma lui. Apoi se aşeză pe un fotoliu şi începu să se joace absent cu urechile câinilor, spre încântarea vădită a patrupedelor.

Ultima dată când luaseră cina la Savoy fusese în seara de dinainte să se îmbarce către Africa de Sud. Mai mulţi prieteni se strânseseră pentru a-şi lua rămas-bun de

la ei. Rupert şi Jem călătoreau separat, cu un vapor al regimentului lor de dragoni, menit să se alăture trupelor engleze implicate în războiul cu burii. Diana îşi aminti cum le propusese, pe jumătate glumind, pe jumătate serioasă, să o strecoare şi pe ea, ilegal, la bordul navei militare, pentru a putea călători împreună.

Nici Rupert, nici Jem nu primiseră cu entuziasm propunerea ei. Diana se trezi zâmbind la amintirea acelor momente. Ambii bărbaţi fuseseră cumva şocaţi că ea trata cu atâta relaxare ideea de a se afla pe o navă de război în compania unor soldaţi şi ofiţeri care mergeau la luptă. În timp ce alegerea bărbaţilor de a merge la război era considerată o mare onoare şi o aventură, îndrăzneala ei de femeie fusese intens dezaprobată. Din punctul lor de vedere, femeile trebuiau să privească plecarea lor la război drept o treabă foarte serioasă. Chiar i se păruse că ei ar fi preferat ca ea să lăcrimeze puţin. Până la urmă, se lăsase şi ea prinsă în valul acela de entuziasm, de convingere că o şleahtă de fermieri olandezi nu putea păcăli şi învinge crema armatei britanice.

Numai că revenise imediat cu picioarele pe pământ, odată ajunsă în Africa de Sud. De fapt, toţi reveniseră.

*

— Şi, cu asta, sunteţi gata, domnişoară Diana. Arătaţi superb, declară Agnes, dându-se înapoi câţiva paşi, pentru a-şi inspecta lucrarea. Rochia albă merge de minune cu acest set de bijuterii cu diamante, completă ea.

Diana îşi examină imaginea în oglinda înaltă. Rochia ei albă din tafta era prinsă la mijloc cu o eşarfă roz. Pipăi cu degetele colierul de diamante roz care îi încercuia gâtul lung. O pereche de cercei lungi, tot cu diamante roz, completa ţinuta. Agnes făcuse minuni cu părul ei des de culoarea cafelei. Acum era prins într-un coc greu, în creştetul capului, iar faţa îi era încadrată de câteva bucle. Îşi ridică fusta pentru a scoate la iveală un picior, pe care îl întoarse pe toate părţile. Pantoful de un bronz întunecat din

picior avea un toc înalt şi fin. Dianei îi plăcea faptul că pantofii o făceau mai înaltă. Practic, avea să fie cam la aproape acelaşi nivel cu Rupert.

— Agnes, ai făcut minuni, ca de obicei, spuse Diana cu un zâmbet călduros.

Tânăra întinse mâna, iar camerista îi prinse brăţara cu diamante roz la încheietură. Simţi ochii lui Agnes aţintiţi la inelul subţire din aur de pe degetul ei. Niciuna din ele nu făcuse vreo referire la el, în timp ce camerista o pregătise pe Diana pentru ieşirea ei din acea seară. Iar Agnes nu comentă nici în acel moment. Diana ştia că Barlow şi doamna Harris vorbiseră cu Agnes despre discuţia lor din acea după-amiază; cei trei erau de mulţi ani o echipă solidă.

— Şalul dumneavoastră, domnişoară Diana, spuse Agnes, în timp ce îi punea pe braţ un şal indian din muselină. S-ar putea să se lase frig dacă vă întoarceţi târziu.

— Bun, cred că sunt gata, spuse Diana, trăgându-şi mănuşile albe, lungi până la coate. Nu mă aştepta. Mă descurc să mă pregătesc singură de somn.

— Cum doriţi. O să vă las lapte şi biscuiţi pe noptieră şi o lampă cu gaz, în caz că doriţi să încălziţi gustarea, mai spuse Agnes şi deschise uşa spre galerie. Vă doresc o seară plăcută, domnişoară Diana!

Diana se îndoia că urma să aibă parte de aşa ceva, dar îi zâmbi recunoscătoare şi ieşi din încăpere. Putea să audă vocea lui Rupert, din holul de la parter. Se opri în capătul scărilor. Rupert, îmbrăcat de seară, cu o pelerină tivită cu roşu aprins aruncată relaxat peste umeri, vorbea cu Davis. Amândoi bărbaţii se întoarseră spre ea. Davis se înclină, iar Rupert înaintă spre scări şi întinse braţul, în timp ce Diana cobora.

Diana fu tentată să-i ignore mâna, dar îşi dădu seama că ar fi fost un gest copilăresc şi nepoliticos din partea ei. Deja admisese că făcuse greşeli în modul în care se comportase în acele zile cu el şi nu avea de gând să le repete. Aşa că îşi puse delicat degetele în palma lui când

ajunse lângă el.

— Bună seară, Davis, îl salută ea pe servitor cu un zâmbet rece.

— Ce plăcere să vă reîntâlnesc! Trăsura este la scară, spuse Davis, apoi se întoarse ca să deschidă uşa de la intrare pentru ei.

Diana se întrebă unde era Barlow. Să deschidă uşa pentru stăpâna casei era una dintre îndatoririle lui. Se uită întrebător către ordonanţa lui Rupert.

— Domnul Barlow îşi ia cina, doamnă. Având în vedere că eu voi conduce trăsura pentru dumneavoastră şi pentru colonel, în această seară, am considerat că era inutil să-l întrerup de la masă.

Diana aruncă o privire rapidă spre Rupert, care îi răspunse cu un zâmbet sardonic. „Naiba să-l ia pe bărbatul ăsta!" O pusese ferm la punct. Ea insistase ca el să nu se folosească de servitorii ei, iar Rupert manipulase lucrurile în aşa fel încât Diana să se vadă nevoită să accepte serviciile servitorilor lui. Ieşi din casă, ignorându-i zâmbetul, apoi acceptă mâna lui Davis, care o ajută să se urce în trăsura familiei Sommerville. Rupert se aşeză lângă ea, iar Davis se urcă pe capra vizitiului şi apucă hăţurile.

Era o seară caldă, plăcută de vară, iar Diana simţi cum începe să se relaxeze. Aşezat lângă ea, Rupert părea întruchiparea seninătăţii, în timp ce privea pe fereastră la străzile aglomerate din Mayfair. După câteva minute, îi spuse pe un ton neutru:

— Arăţi încântător, draga mea. Acele superbe diamante roz întotdeauna s-au potrivit de minune cu tenul tău.

— Le-am primit când am împlinit 21 de ani, răspunse ea.

— Ştiu. Eram acolo, replică el, întorcându-şi capul spre ea şi zâmbind. O noapte pe care nu o s-o uit niciodată.

Ea simţi cum tot sângele i se urcă în obraji. Îşi întoarse brusc privirea de la el. În noaptea aceea începuse tot dezastrul.

— Nu-mi aminti! îi ceru ea pe un ton tăios.

El izbucni în râs.

— Iartă-mă, Diana, dar nu ai nimic de câştigat dacă negi trecutul. Amândoi l-am trăit şi amândoi ne amintim de el.

Era adevărat, bineînţeles. Dar până şi el ar putea înţelege că nu avea nimic de câştigat dacă aducea mereu în discuţie trecutul lor. Răspunsul pe care îl pregătea îi rămase însă Dianei pe buze, căci trăsura se opri. Davis deschise portiera şi lăsă scara. Rupert sări primul şi îi întinse Dianei mâna. Ea o acceptă şi păşi cu grijă în curtea pietruită în care strălucea faţada de la Savoy. Tocul ei subţire se blocă în spaţiul dintre două pietre cubice, iar Diana fu bucuroasă că acceptase sprijinul lui Rupert, care îi strânse mâna mai tare, în timp ce ea se clătina uşor.

— Ce pantofi ridicoli, o dojeni el fără perdea.

— Mulţumesc, răspunse ea cu un zâmbet sardonic şi îşi eliberă mâna dintr-a lui.

Adunându-şi fustele cu o mână, păşi delicat spre uşă, apoi în foaierul puternic luminat. Majordomul apăru imediat şi făcu o plecăciune adâncă.

— Domnule colonel Lacey, doamnă Lacey. Ce plăcere să vă revedem. A trecut ceva timp…

— Aşa este, Henri, răspunse Rupert relaxat. Soţia mea a ajuns abia ieri în Anglia, iar prima ei dorinţă, după un voiaj atât de lung, a fost să guste din deliciile preparate la Savoy.

— Suntem profund onoraţi, doamnă, spuse el, înclinându-se din nou către Diana. V-am pregătit masa dumneavoastră obişnuită, adăugă el, apoi pocni din degete către un servitor, care se grăbi să ia şalul Dianei. Urmaţi-mă, vă rog!

Diana păşi uşor înaintea lui Rupert şi intră în salonul familiar, auriu şi strălucitor, al restaurantului. Un murmur discret de conversaţie umplea aerul, în timp ce ei păşeau printre stâlpii înalţi şi pe sub minunatele candelabre faţetate cu cristal. Se întrebă care dintre mesele învelite în alb era considerată a lor, având în vedere că nu-şi amintea să fi cinat vreodată acolo *doar* în compania lui Rupert, deşi

merseseră des la Savoy, în grupuri mari, cu alte debutante şi cu însoţitoarele lor, în timpul sezonului ei de debut în societate.

Majordomul se opri în dreptul unei mese care se afla în centrul salonului.

— Cred că aceasta este pe placul dumneavoastră, domnule, doamnă?

Diana era pe punctul de a spunea că ar fi preferat o masă mai discretă, ascunsă după un stâlp şi, eventual, undeva într-un colţ dacă era posibil, dar Rupert răspunse repede că le convenea alegerea. Apoi trase pentru ea un scaun capitonat, cu braţe poleite.

— Draga mea, spuse el, zâmbind şi aşteptând ca ea să se aşeze pe scaun, înainte să ia şi el loc, vizavi de ea.

— O sticlă de „văduvă”, ca de obicei, domnule?

— Mulţumesc, Henri.

Urmară câteva pocnituri din degete, câteva ordine date pe un ton scăzut, apoi ospătarul apăru cu o sticlă de Veuve Clicquot[1] într-o găleată cu gheaţă. Dopul pocni uşor, iar Diana privi cum bulele cremoase umpleau paharele de şampanie. Ospătarul săltă cu măiestrie sticla exact în secunda în care spuma era pe punctul de a se revărsa peste marginea paharelor de cristal.

Un alt servitor le puse în faţă meniuri inscripţionate cu numele restaurantului, dar Rupert făcu semn că nu aveau nevoie de ele.

— Vom lua stridii şi limbă-de-mare… o preferi cu oase sau dezosată, draga mea?

— Mulţumesc că mi-ai cerut părerea, murmură ea, apoi îi zâmbi lui Henri. Dezosată, te rog. Şi doar cu unt clarificat, dar fără capere.

— Bineînţeles, doamnă.

Henri se îndepărtă elegant, în timp ce murmurul conversaţiilor continua în jurul lor. Diana îşi scoase mănuşile şi le puse în poală.

— Pari foarte convins că ştii ce mi-ar plăcea să mănânc, spuse ea, rupând o bucată dintr-o chiflă

1 În limba franceză, *veuve* înseamnă „văduvă”, (n.tr.)

proaspătă.

— Acestea au fost întotdeauna felurile tale preferate de mâncare, spuse Rupert. Mă înşel cumva?

— De fapt, îmi propusesem să mănânc melci şi raţă la cuptor.

— Încerci să-mi vinzi gogoşi, o acuză el, cu un zâmbet care îi punea în evidenţă ochii verzi. Urăşti melcii.

Şi, cumva, Diana nu se putu împiedica să nu-l privească amuzată.

— Totuşi, raţa la cuptor îmi place.

— Vrei să schimb comanda?

Ea clătină din cap.

— Nu, sunt mulţumită cu limba-de-mare. Dă-mi untul, te rog!

Cu un oftat exagerat de uşurare, Rupert îi întinse peste masă untiera din sticlă.

— Vezi vreun cunoscut pe aici?

Diana aruncă o privire prin salon.

— Văd câţiva, spuse ea, în timp ce o salută din cap pe o doamnă care îşi flutura zâmbitor mâna spre ea, din partea opusă a încăperii. Letty Merriman e aici, cu un bărbat pe care nu-l recunosc, iar Peter Mayhew ia cina cu Beth Carson. De cât timp se curtează reciproc, oare?

Genul acela de conversaţie între ei era atât de familiar, atât de natural, încât, pentru un moment, ea uită de ce se aflau acolo şi începu să se bucure de şampania care-i aluneca pe gât, în timp ce privirea îi rătăcea prin încăpere.

Capitolul 8

Rupert o privea peste marginea cupei lui de şampanie. Instinctul său fusese corect. Diana putea fi distrasă de la durerea provocată de moartea fratelui ei, însă doar temporar, dar şi de la durerea şi furia provocată de despărţirea lor, şi reuşea să se relaxeze, putea fi din nou

ea însăşi. Tensiunea îi dispăruse din priviri, iar gura ei era moale şi plină din nou. Un zâmbet natural îi lumina faţa. Tenul ei era din nou strălucitor, aşa cum şi-l amintea. Iar paloarea şi expresia întunecată dispăruseră.

— La ce te uiţi? întrebă ea, conştientă brusc de privirea lui insistentă.

— La tine, spuse el simplu.

Diana nu reuşi să se gândească la un răspuns, aşa că mulţumi în gând pentru intervenţie ospătarului care veni să pună în faţa ei o farfurie de argint pe care se odihneau, pe un pat de gheaţă, cochiliile gri şi colţuroase ale stridiilor.

Rupert se dădu uşor în spate, în timp ce ospătarul îi aşeză şi lui farfuria. Îşi ridică paharul cu şampanie, într-un toast silenţios. Diana făcu la fel, înainte să aleagă o stridie. Îi răsturnă miezul opalescent direct în gură, savurând sucul sărat.

— Aproape uitasem cât sunt de gustoase, spuse ea, alegând o nouă stridie. În Africa de Sud nu ai şanse să le găseşti.

Apoi nimeni nu mai spuse nimic, până când terminară primul fel de mâncare. Diana îşi tamponă uşor gura cu şervetul şi spuse:

— Trebuie să discutăm un aspect despre care nu am apucat să vorbim legat de acest aranjament deplorabil cu care insişti să continuăm.

El ridică din sprâncene.

— Oh, şi care ar fi acela?

— Ei bine, în timp ce această pretinsă căsnicie îţi convine şi nu te împiedică să faci orice altceva îţi trece prin cap, mă întreb ce s-ar întâmpla în cazul în care eu mi-aş dori să-mi fac un iubit. Nu intenţionez să-mi trăiesc restul vieţii sub un jurământ de castitate. Mai mult, ce are să se întâmple dacă întâlnesc pe cineva şi vreau să mă căsătoresc cu acel bărbat? O să vreau să am copii… Ţi-a trecut asta prin cap? întrebă ea cu voce joasă, dar vehementă.

„Gata cu momentul de relaxare socială”, reflectă cu regret Rupert. Nu se aşteptase la aşa ceva – sau, cel puţin,

nu în seara aceea. Era clar că subiectul urma să fie adus în discuţie la un moment dat, dar sperase că, atunci când momentul urma să apară, ei aveau să fie într-o fază în care aspectele acelea puteau fi… negociate. Dar începu să se întrebe dacă nu cumva aceea fusese vreo fantezie de-a lui.

Rupert luă o gură de şampanie.

— Şi eu m-am gândit la asta, bineînţeles. În ceea ce priveşte eventualii amanţi, propun să ne oferim unul altuia libertate deplină. Evident, dacă te gândeşti la căsătorie, o să mă fac nevăzut.

— Dar cum? Nu poţi să anulezi pur şi simplu o căsătorie, nici chiar una de aparenţă. Nu fără să expui faptul că a fost o farsă, şi nu ştiu cum ar arăta asta în ochii oricărui potenţial soţ.

— Aş sugera să laşi asta în grija mea, spuse el.

Diana înghiţi cu greu valul de înjurături care-i veni pe limbă la auzul acelei afirmaţii condescendente. Îşi strânse buzele în timp ce un ospătar plasa farfuria cu limbă-de-mare în faţa ei. Bău din şampanie într-o tăcere ameninţătoare, până rămaseră din nou singuri.

— Ar fi prea mult să ne lăsam târâţi prin tribunale pentru a pune capăt unei false căsătorii.

— După cum spuneam, dacă ajungem la o asemenea situaţie, te poţi baza pe mine să rezolv problema.

— Vorbeşti cu atâta superioritate! exclamă ea, cu voce joasă, dar fermă. Mă pui în această situaţie imposibilă, una care o să-mi distrugă viaţa, apoi mă mângâi pe cap şi încerci să-mi spui că nu am motive de îngrijorare.

— N-am intenţionat să-ţi vorbesc de sus, dar, Dumnezeule, Diana, de ce insişti să creezi câmpuri minate acolo unde ele nu există?

Diana se încruntă.

— Oh, şi cine spune că nu există? Nu te gândeşti că poate am întâlnit un bărbat pe vas, în timpul voiajului spre Anglia?

Adevărul era că nu întâlnise pe nimeni, dar se bucură când văzu reacţia de soc şi mâhnire din ochii lui Rupert.

— Chiar ai întâlnit pe cineva? întrebă el, după un

moment de tăcere.

Diana era tentată să mintă, dar ştia că nu avea cum să susţină pe viitor o asemenea minciună. La un moment dat, el avea să observe absenţa presupusului pretendent.

— Adevărul e că n-am întâlnit. Dar sunt destui bărbaţi tineri în Londra, în acest moment, care ar fi eligibili. Şi s-ar putea întâmpla oricând ca unul dintre ei să mă placă.

— În acest caz, draga mea, sugerez să suspendăm această discuţie până când un asemenea lucru chiar se întâmplă.

Rupert îşi mută atenţia asupra peştelui din farfurie cu un zâmbet care o înfurie pe Diana la fel de tare precum tonul dispreţuitor pe care îi vorbise. Ea lăsă jos cuţitul şi furculiţa, îşi puse şervetul pe masă şi îşi împinse scaunul. Apoi i se adresă pe un ton glacial:

— Atunci, nu mai suport să petrec nicio secundă în plus aici, în compania ta, aşa că plec. Dacă mă vede cineva plecând, va presupune că am mers să mă aranjez. O să mă asigur că nu atrag atenţia nimănui.

Se ridică şi plecă de la masă înainte ca Rupert să apuce să reacţioneze în vreun fel. Străbătu salonul aglomerat şi ieşi în foaierul în care domnea o linişte relativă.

— Să vă chem trăsura, doamnă? întrebă uşierul în timp ce ea se opri să-şi adune gândurile.

— Nu, te rog, cheamă o birjă.

Diana păşi în curtea pietruită, iar uşierul suflă în fluier ca să-l cheme pe unul dintre vizitiii care aşteptau în birjele aliniate pe strada de lângă restaurant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, ce crezi că faci? spuse Rupert, care apăru în spatele ei. Întoarce-te înăuntru!

— Dacă aparenţele te îngrijorează, spune-i lui Henri că mi s-a făcut brusc rău, zise ea întorcându-se spre el. Iau o birjă ca să mă întorc acasă.

— În niciun caz, spuse el, apucând-o de braţ.

Ea se scutură şi se îndepărtă rapid, în direcţia trăsurii care tocmai oprise în faţa hotelului. Făcu un pas greşit pe

piatra cubică, iar tocul i se prinse din nou. De data aceasta, i se suci şi glezna, iar tocul fin şi delicat pocni. Diana scoase un sunet de durere şi exasperare, apoi se prinse de un stâlp şi ridică piciorul. Înjură în barbă, cu ochii la tocul rupt care se bălăngănea de pantof, uitând pentru moment de durerea din gleznă.

Uşierul, care tocmai deschisese portiera trăsurii, se repezi să o ajute.

— V-aţi rănit, doamnă? Permiteţi-mi să vă ajut până la trăsură!

— Nu va fi nevoie. Şi nu e nevoie nici de trăsura aceasta. Trăsura noastră personală şi vizitiul aşteaptă în curtea alăturată. Trimite, te rog, pe cineva să-i aducă! spuse Rupert pe un ton autoritar.

Uşierul se repezi imediat să-i asculte ordinele, lăsând-o pe Diana agăţată de stâlp, incapabilă să contramandeze ordinele date de Rupert sau să se deplaseze pe propriile picioare.

— Sunt cât se poate de capabilă să ajung de una singură acasă, scrâşni ea printre dinţi. Du-te înapoi şi termină-ţi cina!

— Nu fi absurdă, spuse el.

Rupert stătu lângă ea până când apăru trăsura. Davis sări de pe capră şi deschise portiera.

— Sunteţi rănită, doamnă?

— Nu, nu sunt rănită. Mi s-a rupt tocul, spuse Diana.

Se desprinse de stâlp şi şchiopătă până la trăsură. Trase aer în piept când Rupert o ridică şi o puse în trăsură ca şi cum ea ar fi cântărit cât un fulg.

— Pot să mă descurc şi singură, spuse ea, conştientă că protesta degeaba.

Rupert nici măcar nu se deranjă să-i răspundă. Pur şi simplu, se aşeză lângă ea, iar trăsura se puse în mişcare, trecând pe sub arcul care se deschidea spre Strand, care la acea oră din seară era plin de oameni care ieşiseră la plimbare.

Călătoriră într-o tăcere mormântală până când trăsura ajunse în faţa uşilor din Cavendish Square. Acolo, Rupert

sări din trăsură, iar Diana se chinui să se mişte pe scaun, spre portieră, hotărâtă să coboare înainte ca Rupert să ia din nou problema în propriile mâini. Însă nu avu prea mult noroc: el se aplecă, o luă în braţe şi o ţinu strâns la piept.

— La naiba, Rupert, pune-mă jos!

Îl împinse în piept, dar, drept răspuns, el nu făcu decât să o strângă şi mai tare în braţe.

Davis descuie uşa şi o ţinu larg deschisă. Rupert intră în casă, cu ea în braţe, iar Davis se întoarse pe capra vizitiului, ca să ducă trăsura la grajduri. Holul era gol. Bineînţeles că era, se gândi Diana, doar ea fusese cea care îi spusese lui Agnes să nu o aştepte. Iar Barlow, ştiind că Davis era cu ei, profitase de ocazie şi îşi luase probabil liber pentru restul serii. Servitorii ei loiali erau probabil instalaţi comod în salonul din apartamentul doamnei Harris, iar câinii erau împreună cu ei, ceea ce o lăsa fără niciun sprijin în faţa lui Rupert.

— Pune-mă jos, îi ceru ea din nou.

— Nu, spuse el calm, îndreptându-se spre scări. Nu încă. Îmi place să te simt lângă mine.

Nu ar fi trebuit să o tachineze, şi Rupert ştia şi el asta. Nu când ea era atât de vulnerabilă. Dar, cumva, nu se putea abţine. Pe deasupra, ceea ce îi spusese era adevărat.

— Oh, eşti de-a dreptul nesuferit!

Situaţia aceea era mai mult decât putea ea suporta, aşa că Diana îl prinse cu forţă de o ureche şi i-o suci.

— Obrăznicătură, spuse el apreciativ, în timp ce păşea în galeria de la etaj care ducea spre dormitorul ei.

Îi schimbă poziţia la el în braţe, ca să poată învârti mânerul şi să deschidă uşa. Ferestrele erau acoperite de draperiile de catifea, iar lampa cu gaz învăluia camera într-o lumină caldă. Patul era desfăcut, iar pe noptieră aşteptau o lampă Primus de încălzit mâncarea, un ceainic cu lapte, o cană şi o farfurie cu biscuiţi.

— Foarte tenant, comentă el, în timp ce o purta spre pat. Acum, îmi poţi da, te rog, drumul la ureche?

Degetele Dianei se desfăcură şi îi eliberară lobul urechii. Ea se uită în sus la el, la faţa lui apropiată atât de

periculos de a ei. Putea citi în expresia lui că încerca să se controleze. Şi, dintr-odată, ea deveni moale în braţele lui. Îşi simţea obrajii arzând. Ochii li se intersectară, pentru o clipă, înainte ca privirea ei să poposească pe buzele lui care pluteau atât de aproape de ale ei.

Rupert se aplecă şi o lăsă pe Diana să-i alunece din braţe pe pat. Pentru câteva clipe, camera se umplu de o linişte întreruptă doar din când în când de şuieratul lămpii de gaz de lângă şemineu. Fără să spună nimic, el se lăsă pe pat, sprijinindu-se într-un cot. Mâna lui liberă începu să-i mângâie conturul feţei, şi Diana simţi cum o inundă un val de amintiri. Îi veniră în minte toate ocaziile din trecut în care el făcuse acelaşi lucru.

Corpul ei se mişcă în pat, iar picioarele i se depărtară uşor, o mişcare aproape imperceptibilă pe care ea nu o putea controla şi care era, în mod clar, o invitaţie. Îşi aruncă pantoful rupt şi îl împinse pe celălalt din picior, vag conştientă de durerea care îi pulsa în gleznă.

Mâna lui Rupert ridică faldurile rochiei ei, dând la iveală picioarele ei lungi, acoperite de ciorapi de mătase. Palma lui coborî apoi şi prinse un genunchi, după care urcă lent spre coapsa ei. Degetele lui atinseră pielea dezgolită de deasupra jartierei. Diana trase adânc aer în piept, în timp ce degetele lui îi mângâiau uşor interiorul coapsei.

Cu o mişcare fermă, ea îşi ridică mâinile şi îi trase gura spre a ei. Când buzele lor se întâlniră, Diana simţi cum trupul i se încordează ca un arc şi, mânat de dorinţa fierbinte care îi alerga prin pântece, se împinse în el, cerând mai mult. Buzele lui erau tari, şi totuşi moi, fierbinţi, şi totuşi reci. Simţi cum dorinţa o învăluia din toate părţile.

Nu era nicio întrebare de pus, în locul acela şi în acel moment nu existau conflicte care cereau soluţii, iar sentimentele dispăruseră. Rămăsese doar acea dorinţă pasională. Şi totul îi era atât de familiar Dianei. Fără să-şi mute gura de pe a ei, Rupert îşi duse mâna sub fusta şi jupa ei pentru a-i desface pantalonaşii, dându-i la o parte în timp ce degetele ei se chinuiau să-l ajute. Apoi ea îşi mută degetele pe nasturii de la pantalonii lui, pe care îi desfăcu

rapid. Sexul lui era tare, presând în sus pe pântecul ei, iar degetele ei lacome încercuiră carnea aceea care zvâcnea excitată.

Nu era nimic calm sau tandru în înlănţuirea lor; era doar o dorinţă puternică şi impetuoasă, un act de pasiune pură. Trupurile lor se căutau unul pe altul, pântec lângă pântec, într-un act care semăna mai degrabă cu o luptă decât cu o întâlnire amoroasă. Luptau împreună pentru a-şi atinge propriile înălţimi. Era o competiţie disperată pentru a ajunge la orgasm înainte ca intensitatea dorinţei dintre ei să ajungă la vârf şi apoi să coboare. Era o luptă pur egoistă, iar Diana ţipă în momentul în care orgasmul o învălui, transformând-o în lavă incandescentă. Rupert se prăbuşi greu peste ea, zguduit de aceeaşi plăcere, şi îi ţintui trupul de saltea.

Încet, Diana îşi revenea. Îl împinse uşor pe Rupert, care se rostogoli instant pe pat lângă ea. Apoi el îşi acoperi ochii cu mâna. Diana putea să-i vadă bătăile puternice ale inimii prin cămaşa albă apretată.

— Îmi pare rău, murmură el. Nu ştiu cum sau de ce s-a întâmplat asta.

— Nici eu, răspunse ea, gândindu-se la ce imagine ofereau, cu înlănţuirea aceea de braţe, picioare dezgolite şi haine în dezordine.

Un spectacol indecent, decise ea şi încercă să-şi tragă rochia peste coapse, iar degetele ei descoperiră cu această ocazie sămânţa lui lipicioasă care îi rămăsese pe piele. Cel puţin, Rupert avusese inspiraţia să se retragă înainte de orgasm. Ce complicaţie îngrozitoare adăugaseră la situaţia deja cruntă…

— Cred că ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea după un minut.

El se ridică din pat şi începu să-şi încheie repede nasturii şi să-şi aranjeze cămaşa în pantaloni.

— Nu sunt obişnuit să fac dragoste încălţat, observă el, oarecum distant.

— Asta crezi tu că a fost? întrebă Diana.

Era şocată şi confuză. Îi venea să plângă. Nu putea să

creadă că aşa ceva se întâmplase. Şi totuşi, se întâmplase. Sperma lipicioasă de pe coapsele ei, uşoara durere dintre picioare, sensibilitatea pielii ei acolo unde degetele lui o mângâiaseră – toate acestea erau dovada că se întâmplase.

— Ei bine, orice ar fi fost, sugerez să uităm amândoi că s-a întâmplat, răspunse el pe un ton neutru. Ar trebui să pui o compresă rece pe glezna aceea, înainte să se umfle şi mai rău.

Se aplecă să-şi ridice pelerina de unde căzuse pe podea şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, Diana!

Uşa se închise cu un clic în urma lui.

Capitolul 9

Uşurel, Diana se dădu jos din pat, tresărind în timp ce încerca să calce pe piciorul rănit. Şchiopătă până în baie şi dădu drumul la apă în cadă. Poate că apa rece i-ar fi făcut bine la gleznă, dar restul trupului ei avea nevoie de o baie lungă şi fierbinte. Poate aşa reuşea să îndepărteze amintirea ruşinoasă a acelei dorinţe desfrânate. Cum de permisese că aşa ceva să se întâmple? Şi, pe deasupra, cum de îi plăcuse atât de mult? În loc să fie dezgustată de intimitatea lui, îşi dorise şi mai mult din ea, tânjise să devină una cu el, aşa cum se întâmplase atât de des în trecut.

Şi totuşi, încă îl dispreţuia pe Rupert Lacey. El o dezamăgise şi îi refuzase până şi satisfacţia unei explicaţii. Nu arătase nici măcar o umbră de regret. Iar acum, părea pornit să-i facă viaţa mizerabilă. Dar, în ciuda tuturor acelor aspecte, ea permisese *ca aşa ceva* să se întâmple.

Se aşeză pe un scaun şi începu să se dezbrace. Îşi scoase ciorapii de mătase, îşi dădu jos lenjeria intimă, apoi reuşi să scape, cu ceva efort, de jupă şi de rochie. Ţopăi până la cadă şi se aşeză pe marginea ei. Băgă un picior în

apă, apoi pe celălalt, şi după aceea se lăsă să alunece cu totul în cadă. Apa era divină, iar ea se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de marginea căzii. Ochii i se închiseră, iar muşchii tensionaţi începură să se relaxeze de la căldură. Mintea începu să-i rătăcească în vreme ce somnul o ademenea.

Se trezi la realitate cu o bruscă tresărire a capului. Dacă nu se mişca repede, avea să adoarmă îmbrăţişată de apa aceea fierbinte. Se întinse după săpun. Tot ce voia în acel moment era să scape de amintirea fizică a acelor momente, să se bage în pat şi să doarmă. Dimineaţa, capul avea să-i fie mai limpede.

Şi totuşi, să iasă din cadă cu un picior rănit se dovedi un efort mai mare decât se aşteptase. Îşi răsuci trupul, astfel încât să se ridice în genunchi. Şi tocmai îşi pregătea următoarea manevră, când auzi cum cineva intră dormitor. Prin uşa de la baie, pe care nu o închisese, îl privi pe Rupert, care tocmai intrase în cameră. Străbătu dormitorul şi se opri în uşa băii. Se dezbrăcase de haina de seară şi de vesta de mătase. Nu mai avea nici lavaliera albă la gât. Era doar în pantaloni şi în cămaşa pe care şi-o suflecase până la coate. Gulerul era desfăcut şi îi scotea la iveală gâtul puternic şi pieptul bronzat.

— Ţi-am adus o compresă rece şi un bandaj pentru gleznă, spuse el senin, ca şi cum nu era nimic în neregulă cu imaginea pe care Diana i-o oferea în acele momente. Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor ca să ieşi de acolo.

La fel de calm, apucă un prosop turcesc gros de baie, îl scutură şi îl întinse, în timp ce se apropia de cadă.

— Ce crezi că faci? reuşi ea să spună, acut conştientă de goliciunea ei. Pleacă de aici!

— Ţi-am spus ce fac. Hai, nu fi aşa timidă! Nu e ca şi cum n-aş fi văzut deja tot, cu mult înainte de seara asta. Aplecându-se, o prinse de sub braţe şi o ridică, înfăşurând expert prosopul în jurul ei. Aşa. Te las să te usuci. Unde ţi-e cămaşa de noapte?

— Agnes trebuie să o fi lăsat pe pat.

Nu mai avea niciun rost să protesteze, decise Diana,

obosită şi resemnată. Nu după ceea ce se întâmplase. Era clar că el nu avea de gând să-i ia în seamă protestele şi era şi mai limpede că ea nu putea face nimic să se opună, nu în acel moment. Era epuizată, iar glezna începuse să o doară de-a binelea. Ţopăi până la scaun şi se aşeză acolo ca să se usuce. Rupert îi aduse cămaşa de noapte.

— Mă duc jos să pregătesc un coniac. O să-ţi facă bine, amestecat cu lapte cald.

Diana reuşi să ajungă până la pat şi deja încerca să îndrepte aşternuturile mototolite, când el se întoarse în cameră. Rupert aprinse lampa Primus şi puse ceainicul cu lapte la încălzit. Apoi turnă coniac într-un pahar de cristal şi luă o gură zdravănă, în timp ce supraveghea laptele. Diana termină de aranjat aşternuturile şi se bagă între ele cu un oftat de uşurare.

— Bea asta, şi o să-ţi bandajez glezna.

Rupert îi întinse o cană cu lapte fierbinte cu aromă de coniac, apoi ridică aşternuturile ca să-i examineze glezna.

— O compresă rece o să-ţi mai dezumfle glezna.

Diana nu protestă când el puse compresa rece pe umflătură, apoi îi bandajă strâns glezna.

— Poftim, acum e mai bine, spuse Rupert, ridicându-se. Noapte bună! Somn uşor.

— Şi ţie, murmură Diana, adăugând, după o pauză: Mulţumesc!

El se întoarse şi o privi cu un zâmbet pe care ea rar avea ocazia să-l vadă pe faţa lui.

— A fost plăcerea mea, fată dragă. A fost marea mea plăcere.

Apoi stinse lampa cu gaz şi ieşi, lăsând-o să-şi bea laptele cu coniac pe întuneric.

*

Diana se trezi când Agnes trăgea draperiile, lăsând razele soarelui să pătrundă în cameră. Se chinui să se ridice pe coate.

— Cât e ceasul?

— E trecut de zece, spuse camerista ei. Am zis că n-ar trebui să vă las să dormiţi mai mult de atât.

Puse o grămadă de cărţi de vizită pe pat şi apoi începu să aşeze pernele din spatele Dianei.

— V-a căutat multă lume în această dimineaţă, după ieşirea la cină de ieri, preciză camerista. Îi turnă ceai, apoi îi întinse ceaşca. Colonelul Lacey ne-a spus că v-aţi sucit glezna. Să trimit după doctor?

— Nu, nu e nevoie, Agnes. Sunt sigură că e mai bine.

Dar, chiar în timp ce pronunţa acele cuvinte, simţea cum glezna pulsa, în bandajul care părea în acel moment prea strâns.

Continuă să-şi bea ceaiul, în timp ce se uita pe cărţile de vizită. Regulile de bună-cuviinţă din societate dictau ca ea să le întoarcă invitaţiile, trimiţându-le propria carte de vizită. Abia după aceea instalarea ei la Londra era considerată oficială şi putea să înceapă să meargă în vizite şi să primească musafiri. Se dusese pe apa sâmbetei ideea ei de a se reintroduce lejer în societate, printr-un ceai luat cu Fenella şi Petra la Formum, reflectă cu părere de rău Diana.

Rupert precipitase totul cu cina lor – sau, mai bine zis, cu cina lor abandonată – de la Savoy. Închise ochii pentru o clipă. Trupul ei îşi amintea ce se întâmplase după cină. Iar mintea ei părea incapabilă să controleze acele amintiri senzuale. Simţi furnicături prin piele şi o excitare umedă între coapse. Împinse brusc aşternuturile.

— Mă scol, Agnes.

O ocupaţie de vreun fel era soluţia pentru a o scoate din starea în care se afla. Nu avea de gând să piardă timpul gândindu-se la ce se întâmplase între ea şi Rupert noaptea trecută. Evenimentul ţinea de trecut şi acolo urma să rămână. Diana îşi propuse să se asigure că aşa ceva nu avea să se mai întâmple.

— O, Doamne, domnişoară Diana, ia uitaţi-vă la gleznă! exclamă Agnes, în timp ce Diana îşi muta picioarele pe marginea patului. Nu se poate să vă ridicaţi în starea asta. Daţi-mi voie să mă uit la gleznă mai îndeaproape. Îi

ridică piciorul şi i-l puse înapoi în pat. Lăsaţi-vă pe spate!

Nu avea rost să te pui cu Agnes când aceasta era hotărâtă să facă ceva. Diana ştia asta din experienţă. Pe deasupra, şi ea era cam îngrijorată de starea gleznei. O privi pe Agnes în timp ce aceasta dădea la o parte bandajul. Glezna care ieşi la iveală era îngrozitor de umflată.

— Ei bine, nu mergeţi nicăieri în starea asta, spuse camerista cu un aer sumbru. Aşezaţi-vă mai bine în pat.

— Dar nu e nevoie să stau în pat, Agnes, protestă Diana. Pot să mă îmbrac şi să stau în salon, cu piciorul sprijinit pe un scaun. Se ridică din pat cu grijă, într-un picior, sprijinindu-se cu mâna de tăblia patului. Uite, vezi? Acum, ajută-mă, te rog, să mă îmbrac!

Agnes nu părea deloc convinsă.

— Cred că ar trebui totuşi să trimit după doctor, protestă ea.

— Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum, ajută-mă să mă îmbrac!

Nu-şi putuse controla nerăbdarea din voce. Avea nevoie să facă ceva, nu să zacă în pat văitându-se.

O jumătate de oră mai târziu, Diana părăsi dormitorul, şchiopătând de-a lungul galeriei, la braţul lui Agnes, în direcţia salonului. Speranţa ei fierbinte ca Rupert să nu fie prin preajmă se nărui într-o clipă, când el ieşi din salonul de mic dejun şi se uită în sus, spre scări.

— N-ar trebui să-ţi foloseşti piciorul acela, declară el, în timp ce urca scările două câte două.

— Exact asta am spus şi eu, aprobă Agnes, cu o anumită satisfacţie în glas. Are nevoie de doctor, domnule colonel.

— Dar nu-mi folosesc acel picior, preciză Diana. Ţopăi pe celălalt ca să mă deplasez, în caz că nu ai observat.

— Ai nevoie de ceva în care să te sprijini. O să văd mai târziu ce pot să găsesc. Dar până atunci…

O ridică din nou de la pământ, ignorându-i protestele.

— Unde vrei să mergi?

— La mine în salon. Am treburi de făcut.

— O să fiu de acord, atâta vreme cât niciuna din acele

treburi nu implică deplasarea pe două picioare, spuse el.

— Nu e treaba ta să-ţi dai acordul.

Rupert izbucni în râs.

— Oh, s-ar putea să descoperi că, de fapt, este, draga mea.

— O să merg să pregătesc micul dejun, spune Agnes, constatând că nu mai era nevoie de braţul ei drept suport. Şi o să-l trimit pe Billy după doctorul Bolton. Chiar aşa. Nu credeţi că ar fi bine, domnule colonel?

— Bineînţeles, Agnes, o aprobă el.

Diana observă cu stupoare că Agnes şi Rupert formaseră din senin o alianţă în ceea ce o privea. Şi constituiau o pereche formidabilă. Atât timp cât nu putea să meargă pe propriile picioare, era la mila lor.

— Unde vrei să te pun? întrebă Rupert, în timp ce o ducea în braţe spre salon. Pe canapea sau pe fotoliu?

— Oh, pune-mă jos şi gata, îi ceru ea nerăbdătoare. Nu contează unde.

Rupert ridică dintr-o sprânceană frumos arcuită, apoi o aşeză pe canapea, după care îi puse o pernă sub piciorul rănit.

— Mă tem că trebuie să fug să mă văd cu Lord Roberts, dar mă voi întoarce cât de repede pot.

— Cu cât stai mai mult în afara casei, cu atât voi fi mai fericită, replică Diana.

Rupert clătină din cap, cu un fals aer de reproş.

— Nu fi nerecunoscătoare, spuse el.

Apoi plecă, dar chicotitul lui uşor rămase suspendat cumva în aer. Bărbatul acela putea scoate din răbdări şi un sfânt, conchise Diana. Nu se putea hotărî dacă varianta furioasă şi cea ostilă a lui Rupert, aşa cum îl cunoscuse în trecut, erau de preferat celei din prezent, în care el era, aparent, amabil, o tachina şi se purta enervant de arogant. Ea fusese cea care scosese la suprafaţă acea ultimă versiune a lui Rupert şi tot ea era singura vinovată de ce se întâmplase între ei noaptea trecută, când se lăsase condusă de propriile pofte trupeşti. Concluzia aceea nu-i îmbunătăţea cu nimic starea de spirit. Dar exista ceva care

o putea face: Kimberley Diamond.

Se chinui să se dea jos de pe canapea şi ţopăi până la masa de scris. Înmuie tocul în călimara cu cerneală şi începu să scrie un bilet pentru Ben, îngrijitorul calului de curse şi companionul uman de care iapa era inseparabilă. Îi trimitea instrucţiuni să pregătească iapa pentru a fi mutată la grajdurile centrului de antrenamente.

Diana şi fratele ei avuseseră discuţii nesfârşite despre antrenorul pe care să-l aleagă, luând în calcul temperamentul calului şi faptul că iapa prefera terenul plat de curse. Într-un final, se deciseseră asupra unuia care nu era departe de reşedinţa Deerfield şi pe care îl puteau vizita oricând. Dar, dacă voia să-l ţină pe Rupert departe de locul în care se afla iapa, trebuia să găsească alt centru de antrenamente, mai îndepărtat. Diana privi în gol, în timp ce ronţăia capătul tocului de scris.

Discutaseră la un moment dat despre un centru de antrenament din Yorkshire, dar apoi deciseseră că ar fi fost o călătorie prea lungă pentru cal şi le-ar fi limitat şi lor posibilitatea de a fi mai des în contact cu iapa. De asemenea, nu ar fi fost potrivit pentru Ben, care trebuia să o însoţească peste tot, căci centrul era prea departe de zona din care el provenea. Iar clima era mai aspră în zona de nord.

Rupert le descrisese iernile friguroase pe care fusese nevoit să le îndure în nord, la moşia bunicului său, înainte să devină un membru neoficial al familiei Sommerville. Viaţa lui Rupert în acel mausoleu din Yorkshire, în compania unui bătrân meschin, îi păruse Dianei îngrozitor de deprimantă. Dar părinţii lui muriseră în timpul pandemiei de febră tifoidă, când Rupert avea doar patru ani, iar Sir Maurice Lacey, singura lui rudă, îi devenise tutore. Sir Maurice nu avea timp de un copil, aşa că îl trimisese destul de repede departe, la o şcoală cu internat, unde băieţelul îşi petrecuse până şi vacanţele de vară. Până când devenise prieten cu Jem Sommerville.

Nu, decise Diana, Yorkshire-ul nu era un loc potrivit pentru Kimberley Diamond. Trebuia să găsească un centru

de pregătire în Kent, unde vremea era mai blândă. Nu avea cum să ţină secret de Rupert locul în care avea să fie dus animalul. Fusese, oricum, o idee ridicolă să facă aşa ceva. Una copilărească, provocată de dorinţa de răzbunare pe care nu şi-o putuse controla. Şi totuşi, nu avea de gând să-l consulte pe Rupert în privinţa centrului de antrenament, îşi întoarse atenţia la scrisoarea pentru Ben. O termină, apoi scrise una şi către antrenor, informându-l că iapa avea să sosească la centrul de pregătire în săptămâna ce urma. Avea de gând să meargă la reşedinţa Deerfield cât mai repede posibil şi să-i însoţească pe Ben şi pe Kimberley Diamond la centrul de antrenament, pentru a discuta cu instructorul un eventual program de pregătire pentru curse.

Aranjamentele pentru calul de curse aveau, cu siguranţă, să-i ia gândul de la harababura din Cavendish Square şi să o lase să respire pentru câteva zile, în afara casei şi departe de Rupert. Poate le-ar putea convinge pe Fenella şi pe Petra să o însoţească.

Ideea o bine dispuse atât de tare, încât o ajută să îndure cu graţie şi umor examinarea medicului, pe care o considera oricum o pierdere de timp. La final, doctorul Bolton îi recomandă comprese reci şi bandaj, lucruri de care Rupert deja se ocupase. Îi oferi şi laudanum pentru durere, dar ea îl refuză politicos şi îi ură să aibă o zi bună în continuare.

— Agnes, îi dai, te rog, lui Barlow aceste scrisori să le pună la poştă? îi spuse ea cameristei, imediat ce doctorul părăsi camera.

— O să mă ocup imediat, îi răspunse camerista, luând scrisorile la care Diana lucrase în acea dimineaţă. Şi vă rog să urmaţi sfaturile pe care vi le-a dat doctorul Bolton şi să vă ţineţi piciorul ridicat. Aţi dori să vă fac nişte aspic din picior de viţel?

Agnes intrase în starea în care simţea nevoia să o răsfeţe în exces, ca pe o bolnavă, iar Diana abia îşi reprimă un fior de neplăcere la această idee.

— Nu sunt invalidă, Agnes, şi ştii că urăsc aspicul acela din picior de viţel. Un pahar cu vin de Xeres mi-ar

prinde mai bine.

Agnes bombăni, dar plecă să îndeplinească sarcinile.

Peste o jumătate de oră, Diana sorbea din vin şi juca de una singură cărţi, ca să mai alunge plictiseala, când auzi soneria de la intrare. Câteva minute mai târziu, o bătaie în uşa salonului anunţă sosirea Petrei şi a Fenellei, care erau însoţite de doi bărbaţi tineri. Hera şi Hercule se ridicară de pe covorul pe care stăteau, îşi ciuliră urechile şi începură să-i analizeze pe nou-veniţi cu o atenţie aproape înfricoşătoare.

— Draga mea, am venit să te înveselim, declară Fenella, în timp ce îi mângâia pe cei doi câini de vânătoare pe cap. Nu vă mai uitaţi la mine aşa suspicios, doar mă cunoaşteţi, le spuse ea patrupedelor.

Cei doi câini părură satisfăcuţi de declaraţia ei şi se duseră să se aşeze înapoi pe covor, dar cu ochii încă asupra celor doi tineri.

— Ne-am întâlnit din întâmplare cu Rupert, în Piccadilly, când ieşeam de la bibliotecă, şi el ne-a spus ce ai păţit la gleznă, continuă Fenella. Şi tot el ne-a sugerat să trecem să te vedem, ca să ne asigurăm că nu te ridici din pat.

— Se temea că, dacă nu ai cu cine vorbi, o să începi să alergi prin casă de plictiseală, interveni Petra. Apoi ne-am întâlnit, tot întâmplător, cu ei doi, şi au insistat să vină cu noi. Ţi-i aminteşti pe David Hanson şi pe Jack Marsden? V-aţi cunoscut înainte să pleci în Africa de Sud, mai preciză ea, gesticulând în direcţia celor doi tineri care le însoţeau.

— Da, bineînţeles, spuse Diana, zâmbind călduros. Am dansat de multe ori împreună la balurile din sezonul meu de debutantă. Ce mai faceţi?

— Ne bucurăm să te vedem, Diana, spuse Jack, sorbind-o din ochi.

Diana îşi amintea cu precizie cât de atent şi de curtenitor fusese cu ea tânărul, în timpul sezonului ei de debut. Dacă nu ar fi existat Rupert, ea probabil i-ar fi întors atenţiile. Jack era un bărbat atrăgător, înalt şi bine făcut. Avea un păr deschis la culoare care strălucea precum praful

de aur şi ochi albaştri care erau când umbriţi de seriozitate, când strălucitor de veseli. Pe deasupra, era un dansator grozav şi un partener fermecător de conversaţie. Dianei îi plăcuse compania lui.

David se aplecă şi îi sărută mâna. Dintr-odată, Dianei i se păru că inelul de pe degetul ei strălucea foarte tare, ţipându-şi semnificaţia. Îşi trase mâna înapoi şi îşi strânse degetele în palmă, apoi o ascunse în poală.

— Deci, ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Petra, aşezându-se la capătul canapelei şi evitând cu grijă piciorul Dianei.

— Oh, pur şi simplu, m-am împiedicat când plecam de la Savoy, unde tocmai cinasem, spuse ea, fluturându-şi mâna a indiferenţă. Un accident stupid, am fost atât de neîndemânatică! Iar acum, doctorul îmi spune că trebuie să stau cel puţin trei zile fără să mă sprijin pe piciorul afectat.

— Ah, ce bătaie de cap! Şi făcusem atâtea planuri, acum, că te-ai întors în Londra, spuse Petra.

— Ce fel de planuri? întrebă Diana.

— În primul rând, să călărim prin Richmond, zise Jack. Eşti o călăreaţă splendidă, Diana, iar vremea este perfectă pentru o plimbare pe sub copaci, mai adăugă el, trăgându-şi scaunul mai aproape de canapea. Bineînţeles, soţul tău este şi el bine-venit să ne însoţească.

Diana zâmbi cam forţat.

— Rupert este foarte ocupat la comandamentul militar zilele acestea. Este un fel de secretar al lui Lord Roberts, comandantul-şef. O adevărată onoare, adaugă ea, regretând instantaneu urma de sarcasm din tonul pe care îl folosise.

— Ei bine, numele lui a fost menţionat în toate depeşele, după Mafeking, îi spuse David. A fost, din câte se pare, un erou.

Diana nu zise nimic, iar Jack se grăbi să pună capăt tăcerii:

— Ne-a părut foarte rău să auzim că fratele tău şi-a pierdut viaţa, Diana.

— Mulţumesc, răspunse ea cu blândeţe. Tot norocul a

fost de partea colonelului Lacey în acea zi.

Diana se luptase mult cu sentimentele ei legate de acea întâmplare. Ştia că Rupert nu putea fi învinovăţit de moartea lui Jem sau pentru că supravieţuise din acea bătălie îngrozitoare. Dar, din cauza durerii provocate de pierderea fratelui, ei îi fusese mult timp greu să privească raţional lucrurile. Iar acum, Rupert se bucura de tot ce trebuia să fi avut Jem.

— Petra, fii drăguţă şi sună după Barlow, zise ea, schimbând subiectul. Să bem o sticlă cu şampanie. Ceva înspumat m-ar ajuta să mai uit de durerea de la gleznă, spuse Diana.

Petra se conformă, iar Barlow primi instrucţiunile cu o plecăciune.

— Poate v-ar plăcea şi câteva sandvişuri, doamnă? Somon afumat şi un pic de crab pe pâine prăjită? sugeră Barlow.

— Oh, deci a sosit coşul de la Formum? întrebă Diana.

— Da, Billy s-a ocupat aseară de el. Iar noua bucătăreasa, doamna Adderbury, deja a făcut comenzi la măcelărie şi la pescărie. Chiar în acest moment coace pâine.

— Minunat!

Diana se întoarse spre musafirii ei după ce Barlow ieşi din salon.

— Casa a fost goală timp de optsprezece luni, aşa că era o harababură când am sosit, dar se pare că lucrurile încep să revină la normal.

— Probabil este o uşurare, după tot acel timp petrecut pe mare, comentă Jack.

— A fost un voiaj plictisitor, recunoscu Diana, fluturând din degete într-un mod care arăta că nu dorea să intre în detalii.

Nu voia să vorbească despre săptămânile acelea lungi de singurătate, în care fusese măcinată de durerea pierderii fratelui şi a tatălui, dar şi de gândul că viitorul pe care şi-l plănuise alături de Rupert se prăbuşise. Fuseseră săptămâni în care, în sfârşit, îşi permisese să mediteze la

tot ce se întâmplase şi să dea frâu liber lacrimilor.

Dar întoarcerea la Londra era şansa ei la un nou început. Îi scăpă o ocheadă spre Jack, dar îşi mută rapid privirea când îi întâlni ochii. Cum avea ea să îşi clădească un viitor cu Rupert care era prezent zilnic în viaţa ei şi cu farsa pe care el o obliga să o joace în faţa întregii lumi?

Capitolul 10

Rupert ieşi în Devonshire Street şi făcu semn unei trăsuri care trecea pe acolo.

— În Cavendish Square, îi spuse el vizitiului, în timp ce deschidea portiera.

Cum avea Diana să reacţioneze la acţiunile lui din acea dimineaţă? Îşi trecu mâna peste lemnul fin de stejar al bastonului pe care îl cumpărase pentru ea şi se întrebă dacă Diana avea să-l folosească. Probabil că nu, decise el, sau cel puţin nu când era el prin preajmă, ca s-o vadă. Diana n-ar fi vrut să-i dea satisfacţie.

Situaţia dintre ei luase o turnură neaşteptată în seara precedentă, şi o cunoştea pe Diana atât de bine încât să ştie că ea regreta ceea ce se întâmplase. Crezuse că el însuşi avea să regrete, dar, surprinzător, când îşi amintea noaptea trecută, la lumina zilei, nu-i venea decât să zâmbească încântat. Dar ştia că Diana ura faptul că se lăsase pradă dorinţei, acţionase din impuls şi îşi pierduse controlul. Răspunsul ei natural urma să fie, probabil, să facă orice îi stătea în putinţă pentru a continua conflictul dintre ei şi să nege orice ar fi schimbat situaţia. Încă îl privea ca pe cineva care intrase cu forţă în viaţa ei şi avea să lupte din răsputeri, atât împotriva lui, cât şi împotriva propriilor sentimente.

Însă Rupert nu mai era înclinat să se alăture acelei lupte. Bineînţeles, ar fi putut accepta oferta ei de a cumpăra partea lui de casă, dar asta nu l-ar fi adus mai aproape de scopul lui… sau de cel al fratelui ei. Oh, iniţial,

dorise să-i provoace neplăcere şi să o enerveze, dar în acel moment nu mai simţea nevoia să o pedepsească. Însă tot dorea cu ardoare să audă o scuză de la ea pentru imensa durere pe care i-o provocase în acea după-amiază, pe malul fluviului Orange.

Se umplea de furie când îşi amintea cum ea îi aruncase inelul şi rupsese logodna lor, fără măcar să încerce să vindece prăpastia care se căscase între ei. Până atunci, întâmplările acelea îl măcinaseră.

Tot trebuia să-i ceară socoteală Dianei pentru ceea ce se întâmplase în Africa de Sud, dar, gândind la rece, îşi dădu seama că unicul mod de a putea discuta cu ea acel aspect dureros era să ajungă la un acord. La un moment în care Diana îl putea asculta fără să se umple imediat de o furie defensivă.

Rupert decise că avea să continue să refuze să se lupte cu ea şi că avea să o trateze cu o afecţiune degajată. Acel tratament avea să o înfurie, bineînţeles, iar Rupert nu-şi putu controla mica sclipire de satisfacţie din ochi la acest gând. Însă speră că, în cele din urmă, acea abordare avea să mai atenueze din rezistenţa Dianei. Şi abia după aceea aveau să discute despre trecut.

Trăsura opri în faţa locuinţei din Cavendish Square, iar Rupert sări şi se întinse să îi plătească vizitiului. Tocmai se pregătea să intre în casă, când uşa se deschise. Fenella, Petra şi doi tineri dădeau să iasă.

— Oh, bună ziua din nou, Rupert, îl salută Petra, în stilul ei relaxat. Vei fi fericit să afli că Diana încă îşi menajează piciorul.

Tânăra surprinse privirea încruntată pe care i-o aruncă Fenella şi îşi aminti că Diana şi Rupert nu erau tocmai în relaţii bune. Aşa că ea nu ar fi trebuit să-l trateze cu căldură, ca pe un vechi prieten, având în vedere ce el îi făcuse şi ce încă îi făcea Dianei.

Rupert remarcase şi el privirea acuzatoare aruncată de Fenella şi înţelesese ce însemna. Aşa că nu-i răspunse Petrei, ci se uită la cei doi tineri şi îi salută din cap.

— Hanson, Marsden. Aţi venit să-mi vedeţi soţia,

presupun.

— Ce plăcere să vă avem pe amândoi înapoi, în Anglia, spuse Jack. Întreaga ţară vă este îndatorată.

— Într-adevăr, după victoria de la Mafeking, întreaga ţară a sărbătorit. Au bătut toate clopotele, de la cele din sătucuri uitate până la cele ale marilor catedrale din Londra, adăugă David. Toţi ne-am dorit să fi fost acolo, ca să-i putem trimite pe buri la plimbare.

— N-a fost nimic eroic în acea bătălie, declară Rupert. Rar poate fi considerat eroic ceva legat de război. Vă doresc amândurora o zi bună. Fenella, Petra…

După ce îi salută, Rupert începu să urce scările de la intrare. Nu regreta că îi tratase cu răceală. Cei doi erau doar cu câţiva ani mai tineri decât el, dar îi păreau în acel moment ignoranţi precum nişte şcolari fără minte.

Uşa fu deschisă de un servitor în livrea, care se înclină adânc. În timp ce-l lăsa pe colonel să intre, Rupert îl privea întrebător.

— Diccon, domnule, se prezentă bărbatul.

Rupert îi răspunse cu un zâmbet plăcut, apoi se îndreptă spre scări. Era o atmosferă total diferită în casă, cu o grămadă de treburi gospodăreşti în desfăşurare. Uşile de la salon erau deschise, iar înăuntru putea vedea un grup de servitoare care măturau şi lustruiau. Mobila nu mai era acoperită de straturi de praf. Era clar că Diana nu pierduse timp cu planul ei de a pune din nou locuinţa pe picioare. Se îndreptă spre salonaşul unde era ea şi bătu rapid la uşă. Îi putea auzi pe câini agitându-se.

— Intră.

Vocea Dianei avea un ton resemnat. Cu un zâmbet uşor pe buze, Rupert intră în încăpere. Razele soarelui se strecurau prin ferestre şi cădeau peste canapeaua pe care Diana stătea pe jumătate ridicată, cu piciorul lovit sprijinit pe un scaun şi cu o carte în mână. Lumina soarelui se reflecta în părul ei, evidenţiind câteva şuviţe aurii. Lui îi venea să-i desprindă acele de păr, să îşi treacă degetele prin buclele ei şi să le separe în nuanţele care făceau acel întreg să arate atât de minunat. Dar rezistă acelei dorinţe.

— Înţeleg că ai avut musafiri, spuse el. Străbătu covorul din încăpere şi se opri în faţa canapelei. Se uită în jos, la Diana. Sper că a fost o vizită plăcută.

— Destul de plăcută, răspunse ea, abia ridicându-şi ochii de pe paginile cărţii.

Rupert prinse cu piciorul un scaun şi-l trase mai aproape de canapea. Se aşeză, în timp ce învârtea bastonul de stejar între mâini.

— Se pare că ai fost ocupată… Văd că ai angajat o adevărată armată de servitori, punctă el.

— Nu eu. Mai mult Barlow şi doamna Harris s-au ocupat, răspunse ea cu indiferenţă, cu ochii încă în carte.

Rupert se aplecă, îi luă cartea din mâini şi o puse deoparte.

— Poţi, te rog, să fii atentă la mine, pentru câteva minute?

Diana scoase un oftat exagerat.

— Pentru?

— L-am cumpărat pentru tine, spuse el, întinzându-i bastonul. Ar trebui să te ajute să te deplasezi.

Ea se uită direct în ochii lui, în timp ce îşi trecea degetele peste lemnul fin.

— Îţi mulţumesc, Rupert. Foarte grijuliu din partea ta, spuse ea, în timp ce un zâmbet îi înflorea pe buze. Pariez că te gândeai că o să-l refuz.

— Mi-a trecut şi asta prin cap, răspunse el cu un zâmbet dezarmant.

— Nu sunt nerecunoscătoare… sau infantilă, protestă ea. Deşi, cumva, tu reuşeşti să scoţi ce e mai rău din mine.

— Ce păcat, şi pentru mine, şi pentru tine, replică el, ceea ce o făcu pe Diana să chicotească. El se aplecă, apucă o şuviţă rebelă şi i-o dădu pe după ureche. Mă mănâncă degetele din dorinţa de a-ţi desface părul.

Diana îngheţă, cu inima în gât, când simţi atingerea lui. Putea să-i simtă pe obraz căldura respiraţiei.

— Nu, te rog, Rupert.

Era mai mult o implorare decât o rugăminte. El îşi lăsă mâna să cadă şi se îndreptă în scaun.

— În timpul ieşirii de azi am mers să o vizitez pe Lady Callahan. I-am spus despre accidentul pe care l-ai suferit şi că m-ai trimis pe mine să-i fac o vizită de curtoazie, în locul tău…

— Ce-ai făcut? îl întrerupse Diana, îndreptându-şi spatele, cu un ton din care dispăruse orice urmă de recunoştinţă sau de amabilitate.

— Permite-mi să termin… Mi-ai spus că încercai să eviţi o vizită din partea mătuşii tale. Şi, pentru că nu eşti în poziţia de a face vizite în aceste zile, m-am dus eu în locul tău. Dacă Excelenţa Sa insistă totuşi să te viziteze în următoarele zile, cel puţin, vei fi avertizată şi vei avea timp să te pregăteşti ce vrei să-i spui.

— N-aveai niciun drept să faci aşa ceva, spuse ea, şocată de felul în care el se amestecase în treburile ei de familie.

— Având în vedere că sunt soţul tău, aşa părea normal. Mătuşii tale nu i s-a părut deloc deplasată vizita mea, având în vedere circumstanţele. Ba chiar a fost foarte primitoare şi mi-a oferit un vin roşu, spuse el pe un ton care Dianei i se păru îngâmfat.

— *Nu* eşti soţul meu şi nu ai niciun drept să te amesteci în treburile familiei mele, declară ea.

— Dar, în ochii societăţii, sunt soţul tău, draga mea. Aşa că am considerat că este îndatorirea mea să fac o vizită de curtoazie rudelor tale.

Rupert îi adresă un zâmbet pe care Diana îl luă drept vanitos. Îi venea să arunce cu ceva în el, cu orice i-ar fi şters expresia aceea de îngâmfare de pe faţă. Momentul de amabilitate de mai devreme se evaporă ca şi cum nu existase vreodată.

— Chiar nu e nevoie să-mi arunci pumnale din priviri, Diana. Dacă te-ai gândi mai bine, ai vedea că ţi-am făcut, de fapt, o favoare. Mătuşa ta consideră căsătoria noastră un fapt deja împlinit, deşi a fost surprinsă că nu a primit o înştiinţare oficială, din Africa de Sud. Dar, când i-am menţionat decesul tatălui tău, a înţeles imediat, adăugă el, ridicându-se de pe scaun. Ar trebui să te avertizez că este

foarte afectată de moartea lui Jem. Mă tem că o să ai parte de lacrimi atunci când o să vă vedeţi. Rupert puse scaunul înapoi în locul din care îl trăsese. O să te las acum. A plimbat cineva câinii în dimineaţa asta?

Diana clătină din cap în tăcere. Nu avea habar ce ar fi putut să-i spună. I se părea că, la fiecare mişcare pe care ea o făcea, el îi trăgea preşul de sub picioare. Iar ea nu putea face nimic până nu redevenea mobilă.

Rupert fluieră la câini şi apoi părăsi salonul, părând satisfăcut de treaba pe care o făcuse în ziua aceea.

Nerăbdătoare, Diana îşi coborî picioarele de pe canapea şi se ridică. Apucă bastonul şi făcu un pas prudent. Descoperi că îi era uşor să se deplaseze dacă nu-şi lăsa greutatea pe glezna vătămată. Satisfacţia de a-şi fi recăpătat, cumva, mobilitatea îi dădu senzaţia că se afla din nou în control. Rupert era insuportabil şi trebuia oprit sau cel puţin neutralizat. Să încerce să-l ignore nu funcţiona, pentru că el era imun la o asemenea abordare, iar ea nu putea ignora ceea ce era evident... şi nici răspunsul trădător al corpului ei când el se afla în apropiere.

Furia nu era o apărare potrivită în faţa amintirilor din vremurile bune, care o invadau. A momentelor în care nu se mai săturau unul de altul, în care respirau unul pe buzele celuilalt. A clipelor când trupul ei tânjea după el atunci când Rupert nu era fizic aproape. Până noaptea trecută, crezuse că putea învinge dorinţa nebunească pe care o simţea faţă de el – furia şi durerea îi fuseseră aliaţi de nădejde în acea luptă dar apoi... apoi se întâmplase ce se întâmplase. Iar ea se simţise din nou fără apărare în faţa asaltului acelei dorinţe nebuneşti, care învinsese orice furie, până şi furia orbitoare care fierbea în ea în acel moment, după ce-l văzuse atât de plin de el şi cu aerul acela că era stăpân pe situaţie.

Avea nevoie de aer. Ferestrele erau deschise. Diana şchiopătă şi se împiedică prin cameră, până ajunse la scaunul din faţa ferestrelor mari. Îngenunche pe el, îşi puse braţele încrucişate pe pervaz şi trase adânc în piept căldura

acelei după-amiezi târzii de vară.

Ea fusese cea care făcuse planurile atât pentru grădina din Londra, cât şi pentru cea de la Deerfield şi fusese încântată să se ocupe de peisagistică, să planteze florile şi arbuştii ei preferaţi. Simţi cum lacrimile îi inundă ochii la amintirea mamei ei, aplecată peste o tufă de trandafiri, tăind spinii cu o foarfecă, în timp ce îndepărta cu grijă florile ofilite, de un roz încă puternic în memoria ei.

Diana oftă. Oare de ce nu putea şi ea să fie ca mama ei? Nimic nu păruse să o tulbure vreodată pe Stella sommerville. Era imposibil să şi-o imagineze pierzându-şi cumpătul. Cele mai dure cuvinte pe care Diana le auzise din gura mama ei fuseseră „Oh, la naiba”, când îşi punea o aţă greşită în acul de brodat ori când îşi înţepa degetul într-un spin.

Stella Sommerville nu s-ar fi băgat niciodată într-o asemenea încurcătură precum cea în care se afunda în acel moment fiica ei.

Capitolul 11

— Bineînţeles că o să mergem cu tine, declară Petra două zile mai târziu. Va fi ca pe vremuri! Îmi place la nebunie la Deerfield!

— Şi mie, o asigură Fenella. Parcă a trecut o veşnicie de când n-am mai fost acolo. Presupun că nu vine şi Rupert.

— Cu siguranţă nu îl voi invita, spuse Diana. Nu că ar mai avea nevoie de vreo invitaţie. Oricum, nu am de gând să-i spun că mă duc la Deerfield. Nu e treaba lui să ştie unde plec, adăugă ea.

— N-ar fi mai uşor, poate, dacă nu l-ai provoca tot timpul? întrebă Fenella cu o oarecare ezitare în voce. Vreau să spun, ştiu că ţi-a făcut lucruri îngrozitoare şi te-a dezamăgit crunt, dar trăiţi sub acelaşi acoperiş. S-ar putea să ţi se pară mai puţin enervant dacă îl tratezi ca pe o cunoştinţă îndepărtată, nu ca pe un veşnic adversar.

Dacă Fenella ar fi ştiut… Nu exista niciun mod plauzibil în care şi l-ar fi putut imagina pe Rupert în acel fel, însă mai degrabă şi-ar fi tăiat limba decât să le spună prietenelor ei care era motivul. Era greu să admită chiar şi în sinea ei că o trăda propriul corp. Aşa că ridică uşor din umeri.

— Bineînţeles că ai dreptate, dar, de fiecare dată când încerc să mă comport aşa, el face ceva care mă scoate iar din minţi. Se comportă atât de autoritar!

— Poate vine de la faptul că e colonel, sugeră Petra. S-a obişnuit în armată să dea ordine oamenilor din jur, iar acum mai ocupă şi o poziţie importantă, ca secretar al lui Lord Roberts.

Diana nu se putu abţine să nu râdă.

— Oh, Petra, e într-adevăr logic ce spui. Însă Rupert a avut această tendinţă de a prelua controlul încă de când era doar un băieţel. Şi, spre ruşinea mea, recunosc că mă las provocată. Iar uneori cred că o face exact din acest motiv.

— Sunteţi unul mai rău decât celălalt, declară fără ocolişuri Fenella. De aceea, când v-aţi logodit, am crezut că formaţi perechea ideală… oh, draga mea, îmi pare rău, se grăbi ea să adauge, văzând că expresia Dianei se schimbase. Nu am vrut să-ţi provoc amintiri neplăcute. Pur şi simplu, mi-a scăpat.

— Nicio problemă, spuse Diana cu o grimasă. Îmi face bine să mi se amintească din când în când de umilinţa pe care am suferit-o din partea lui.

Tânăra scutură din cap cu putere, ca şi cum voia să scape de gândurile neplăcute.

— Am vorbit destul despre Rupert. Mâine o să luăm trenul din Waterloo către Canterbury. Şi o să stăm la Deerfield până când… n-o să mai avem chef să fim acolo.

— O să fie o plăcere să părăsim pentru câteva zile oraşul, spuse Petra ridicându-se, în timp ce încerca să-şi înăbuşe un căscat. E atât de cald şi de îmbâcsit, încât îmi face chef să dorm tot timpul.

— Asta e adevărat, spuse şi Fenella, în timp ce se

ridica.

— Te pupăm şi te lăsăm, pentru moment, Diana. Eşti sigură că glezna ta poate face faţă plecării de mâine?

— Deja face faţă, spuse Diana şi se ridică, ignorând bastonul, pentru a le demonstra. Vedeţi, pot să merg fără nicio problemă.

Şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Tot te sprijini mai mult pe celălalt picior, remarcă Fenella.

— Doar puţin, răspunse Diana cu hotărâre. N-o să avem nevoie să ne luăm niciun fel de haine de gală, pentru cele câteva zile pe care le petrecem la ţară. Nici măcar să ne schimbăm pentru cină nu vom fi nevoite.

— Sună divin, spuse Petra, în timp ce se îndrepta spre uşă. Hera şi Hercule vor fi şi ei încântaţi de ocazia de a alerga în voie, mai spuse ea, în timp ce-i trăgea de urechi pe cei doi câini care îi amuşinau genunchii. Parcurile din Londra sunt bune pentru câinii mici, dar nu pentru câinii adevăraţi, ca ei.

— Să nu cumva să spui aşa ceva de faţă cu surorile Monroe, comentă Fenella printre hohote de râs. Îşi divinizează căţeluşii. Iarna trecută, am văzut-o pe Leticia pe Bond Street cu unul în manşon.

— Fiecare cu preferinţele lui, spuse Petra împăciuitor, apoi o sărută pe Diana pe obraz. Pe mâine, atunci! Ne întâlnim la gară, sub ceas.

Diana îi întoarse sărutul şi apoi o îmbrăţişă pe Fenella.

— Dacă îmi amintesc bine, este un tren la unsprezece fix. O să-l rog pe Barlow să trimită un servitor să ne cumpere bilete. Ar trebui să ajungem la Deerfield cam pe după-amiază.

La ora la care pleca trenul, Rupert era de obicei la comandamentul militar. Atât timp cât nu-şi schimba rutina, ea avea să părăsească locuinţa fără ca el să mai apuce să facă pe deşteptul. Dacă avea să întrebe ceva, şi Diana era sigură că urma să o facă, Barlow trebuia să-i spună că ea a plecat la Deerfield cu prietenele ei pentru câteva zile, ca să se bucure de aerul curat. Totul perfect inofensiv şi în mod

clar nu genul de adunare la care el să se simtă bine-venit. Şi, în timp ce se afla la ţară, ea şi Ben aveau să o mute pe Kimberley Diamond la grajdurile antrenorului.

Sprijinindu-se în baston, îşi conduse prietenele până jos, cu câinii hârjonindu-se în faţa lor. Le făcu din uşă cu mâna înainte de a se întoarce neconsolată în casă. Diccon închise uşa în urma ei. Casa începea să o sufoce. După trei zile petrecute în „arest” la domiciliu, senzaţia că era prinsă într-o cuşcă devenise acută. Câinii scâncird la unison şi o priviră rugător. Diana se opri hotărâtă, înainte de scări.

— Diccon, o să plimb puţin câinii prin grădina din mijlocul pieţei. N-o să am nevoie de o haină, e destul de cald.

— Să vă însoţesc?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, mă descurc de una singură, spuse Diana. Şi, la urma urmei, am câinii cu mine în caz că voi avea nevoie de protecţie, adăugă ea zâmbind.

Ieşi din casă pe pavajul scăldat de soare, cu câinii bine dresaţi mergând la piciorul ei. Trecu strada îngustă, deschise poarta şi intră în grădina înconjurată de un grilaj de fier. Aleea pietruită încercuia peluza şi arbuştii din centru, iar Diana o urmă, la început folosindu-şi bastonul, pe care mai apoi şi-l puse sub braţ, ca să poată păşi liber. Câinii alergau în faţa ei, dar se opreau la fiecare fluierat, adaptându-se ritmului în care mergea ea, amuşinând în felul lor caracteristic şi traversând aleea pietruită încolo şi încoace, în funcţie de mirosurile ispititoare pe care le descopereau.

În afară de o dădacă pe care o văzu stând la soare, în timp ce legăna uşurel un cărucior de copil, Diana nu mai zări pe nimeni în grădină. Însă, la un moment dat, auzi zgomot de paşi în urma ei şi o voce familiară care spuse:

— Te descurci foarte bine, dar nu m-aş forţa, dacă aş fi în locul tău.

Vocea lui Rupert o opri din plimbare. Diana întoarse capul.

— Nu intenţionez aşa ceva.

— Aveai nevoie de aer curat? întrebă el pe o voce care părea plină de compasiune, apoi mări pasul şi ajunse în rând cu ea. Te înţeleg perfect.

Rupert îşi folosea din nou şarmul, iar singura apărare împotriva lui putea fi tăcerea. Aşa că Diana îi aruncă un zâmbet vag şi continuă să se plimbe, cu el alături. Când ajunseră din nou la poartă, Diana se aplecă să o deschidă, dar Rupert i-o luă înainte.

— Permiteţi-mi, milady, spuse el, aplecându-se în faţa ei.

— Mulţumesc.

În trecere, Diana se văzu nevoită să se frece de el în timp ce se strecura pe poartă. O străbătu un fior care îi făcu părul fin de pe braţe să se zbârlească. Câinii rămaseră în urmă, dezamăgiţi în mod evident că plimbarea lor lua sfârşit.

— O să-i duc în Hyde Park, spuse Rupert. Au nevoie să alerge.

— Şi eu, spuse ea, fără să se poată abţine.

— O să poţi în curând, draga mea, replică el. Îi mângâie uşor conturul feţei, cu dosul palmei. Ştiu că ţi-e greu…

Dacă îi întindea un deget, bărbatul acela lua toată mâna, remarcă Diana. El recepţionase răspunsul ei simplu şi natural drept o invitaţie la atingere fizică. Îşi feri capul de mâna lui şi se îndepărtă, şchiopătând, spre casă, înainte să se mai întâmple ceva care ar fi putut să o tulbure. Rupert o urmări cu privirea până când Diana intră în casă. Apoi fluieră spre câini şi intră din nou în grădină. O luă pe cărarea îngustă care traversa peluza şi ieşi pe poarta din partea opusă a grădinii.

*

Diana citea o scrisoare de la agentul care superviza minele Sommerville din Africa de Sud când Rupert se întoarse cu câinii. Un ciocănit superficial în uşă fu avertismentul obişnuit de care Diana avu parte înainte ca el

să intre în salon. Ea strecură repede scrisoarea sub o mapă şi se întoarse să-l întâmpine.

— A fost o plimbare plăcută? întrebă ea, aplecându-se ca să mângâie câinii, care îşi împingeau boturile umede în poala ei.

— Câinilor le-a plăcut, răspunse el încruntându-se uşor.

Lui Rupert nu-i scăpaseră nici mişcarea ei grăbită, de a ascunde ceva, când intrase în cameră, nici expresia de vinovăţie pe care o citea în acel moment în ochii ei violeţi. Diana era incapabilă să păcălească pe cineva, nu-i reuşea când încerca să mintă şi era un conspirator jalnic. Oare ce punea la cale?

— Pari preocupată, remarcă el relaxat, în timp ce se sprijinea de braţul canapelei. Ceva ce ar trebui să ştiu?

Două pete roz împodobiră brusc obrajii Dianei.

— Şi de ce ar trebui? Corespondenţa mea personală nu te priveşte.

— Aşa e, o aprobă el, în timp ce se încrunta şi mai tare. Corespondenţa ta *personală* nu are nimic de-a face cu mine.

Declaraţia lui rămase suspendată în aer pentru câteva clipe, apoi Diana se întoarse la masa de scris şi luă decisă tocul în mână, sperând ca el să înţeleagă aluzia. Teoretic, ar fi trebuit să împărtăşească scrisoarea agentului cu bărbatul cu care împărţea acum dreptul de proprietate asupra minelor. Dar, din privirea rapidă pe care o aruncase pe document, era clar că agentul nu ştia despre faptul că Jem îi transferase dreptul de proprietate colonelului Lacey. La un moment dat, domnul Muldoon avea să-l informeze, dar între timp Diana nu vedea niciun motiv pentru care ar fi luat acea sarcină asupra ei. Scrisoarea îi era adresată ei, şi numai ei, aşa că nu vedea de ce i-ar fi dat-o lui Rupert.

După câteva minute, bărbatul se ridică.

— Atunci, te las, spuse el. Se opri însă în dreptul uşii şi o întrebă, fără prea multă speranţă în glas: Vrei să mi te alături pentru cină?

— Nu cred, răspunse ea cu ochii fixaţi pe foaia albă

din faţa ei. Sunt cam obosită.

El ridică din umeri şi ieşi din cameră, închizând uşurel uşa în urma lui. Diana scoase scrisoarea agentului de sub masă şi începu să o citească.

Dragă domnişoară Sommerville,

Sper că voiajul dumneavoastră a fost plăcut şi lipsit de incidente şi că aţi ajuns cu bine în Anglia. Trimit această scrisoare la casa dumneavoastră din Londra, dar presupun că, dacă sunteţi la ţară, va fi direcţionată într-acolo. Vreau să vă asigur că, de la sfârşitul războiului, muncitorii s-au întors la lucru fără niciun fel de probleme, că producţia a fost reluată şi că totul decurge conform planului. Filoanele par să genereze în continuare o recoltă bogată şi nu există vreun semn că aceasta s-ar diminua. Încă se vorbeşte despre asediul de la Mafeking şi despre bătăliile pe care le-a generat. Moartea domnului Jem Sommerville continuă să fie deplânsă. Fratele dumneavoastră era foarte iubit de comunitate şi de muncitori. Am fost surprins să aflu că domnul colonel Lacey nu a luat parte la acea bătălie în care a murit fratele dumneavoastră. Mi s-au părut mereu mai mult fraţi decât simpli prieteni. Dar presupun că v-a mai consolat puţin faptul că domnul colonel a supravieţuit.

Rămân al dumneavoastră fidel servitor,

Victor Marchant.

Diana se încruntă şi citi din nou scrisoarea. Rupert fusese în acea bătălie îngrozitoare. Din scurta scrisoare de condoleanţe pe care o primise de la el, în care o informa despre moartea lui Jem, era clar că Rupert fusese alături de Jem şi că stătuseră umăr la umăr, ca de obicei. Iar ea nu pusese niciodată la îndoială scurta descriere a evenimentelor făcută de Rupert. La momentul bătăliei, nu-şi mai vorbeau, aşa că Diana înţelesese că el îi scrisese din simţul datoriei şi de dragul trecutului pe care îl împărtăşiseră cu toţii. Iar ea acceptase scrisoarea din

acelaşi motiv şi o tratase ca atare. Era prea dureros pentru ea să insiste asupra circumstanţelor morţii lui Jem, aşa că nu dăduse prea mare importanţă detaliilor primite de la Rupert. Încă avea scrisoarea aceea de la el, încuiată în cutia în care îşi ţinea documentele importante.

Se ridică şi ieşi în grabă din cameră, fără să îşi dea seama că-şi uitase bastonul până când începu să şchiopăteze. Dar măcar şchiopăta în viteză, remarcă ea cu satisfacţie când ajunse în dormitor. Încăperea era goală, iar Diana merse direct la şifonier, îl deschise şi scotoci pe raftul cel mai înalt, de unde luă o cutie din lemn de nuc.

O puse pe pat, apoi căută în sertarul noptierei de alături şi scoase de acolo o cheiţă din argint. Scrisoarea stătea în vârful grămezii de documente şi survenire. O ridică şi scoase la iveală un boboc uscat de trandafir de sub ea.

Amintirea locului încărcat de tufe de trandafiri galbeni de lângă râu deveni brusc extrem de vie în mintea ei. Simţea aroma ierbii strivite de tălpile ei, mirosul blând al florilor. Parcă auzea până şi murmurul apei. Sfârcurile i se întăriră dintr-odată ca şi cum încă putea simţi aerul rece de primăvară pe sânii ei goi, mâna lui Rupert între picioarele ei, degetul lui care-i explora intrarea, strecurându-se şi ieşind din carnea ei sensibilă, tachinând-o, mângâind-o, frecând-o cu delicateţe.

O, Doamne, numai amintirea acelui moment o aducea în pragul unui orgasm. Lăsă floarea să cadă, ca şi cum ar fi fost dintr-un soi care ardea pielea, şi se îndepărtă de cutie, mulţumită că nu mai era altcineva în cameră s-o vadă. După câteva minute, luă scrisoarea după care venise şi o deschise. Scrisul familiar de mână al lui Rupert îi sări în ochi. Fiecare literă, scrisă cu cerneală neagră, era hotărâtă şi puternică, o adevărată oglindă a personalităţii lui. Diana citi cu atenţie. Nu se înşelase. Rupert îi scria despre cum stăteau, în primul rând de la redută, când inamicii săriseră peste zid. În câteva clipe, ajunseseră la ei. Îi luaseră cu asalt.

Din scrisoare reieşea clar implicarea lui. Fusese acolo,

lângă Jem, când fratele ei fusese ucis. Cumva, el supravieţuise, iar fratele ei îşi pierduse viaţa. Atunci, de ce spunea Victor că Rupert nu participase la acea bătălie? De unde auzise aşa ceva? De la cineva care fusese acolo? Ori poate era o neînţelegere, genul acela care intervenea când poveştile treceau de la om la om, într-un lanţ de bârfe?

Da, aceea trebuia să fi fost explicaţia.

Diana puse scrisoarea înapoi în cutie, pe care o închise şi o aşeză pe raftul din şifonier. Hotărî să nu se mai gândească la acel aspect şi îşi concentră atenţia asupra pregătirilor pentru călătoria din dimineaţa următoare către Deerfield.

Capitolul 12

Diana se trezi plină de nerăbdare. Întotdeauna îi plăcuse la Deerfield, iar ideea că avea să petreacă acolo câteva zile liniştite, în compania prietenelor, departe de atmosfera tensionată din Cavendish Square, i se părea deosebit de tentantă. Se dădu jos din pat şi sună după Agnes. Diana deja dădea draperiile la o parte când camerista intră în dormitor.

— V-aţi trezit aşa devreme, domnişoară Diana, comentă Agnes, în timp ce punea jos tava cu ceai. Să vă pregătesc baia?

— Da, mulţumesc, spuse Diana, în timp ce lua ceainicul şi îşi umplea ceaşca. Se pare că o să avem încă o zi frumoasă.

— Aşa e. O să fie plăcut să ne bucurăm de câteva zile liniştite la ţară, răspunse Agnes din baie.

— Sper să nu te deranjeze că o să călătoreşti însoţită de câini, spuse Diana.

— Oh, deloc! Sunt mereu foarte cuminţi. Agnes se întoarse în dormitor. Dar arată atât de înfricoşător, încât probabil nu o să îndrăznească nimeni să intre în vagonul nostru.

Diana intră în baie şi îşi scoase cămaşa de noapte.

— O să iau micul dejun în salonul mic, Agnes. Şi poţi, te rog, să mă anunţi imediat ce colonelul Lacey părăseşte casa?

*

Diana se jucă cu micul dejun, aşteptând ca pe ace să primească vestea că Rupert plecase. Nu putea şi nu avea cum să o împiedice să meargă la Deerfield, însă era important pentru ea să poată face aranjamentele legate de Kimberley Diamond fără ca el să se amestece. Ea şi Jem plănuiseră cu atenţie viitorul iepei, şi ea avea de gând să se ţină de acel plan. Rupert nu trebuia să aibă nimic de-a face cu el.

Îndeplinirea dorinţelor fratelui ei o făcea să simtă că Jem se întorsese cumva în viaţa ei; putea să-i audă vocea, să-i vadă expresia preocupată, în timp ce discutau diversele opţiuni. Sincer, dorinţele lui Jem erau lege pentru ea, şi fusese fericită să le urmeze. Pentru Diana, călăria era doar un hobby, dar pentru Jem fusese o obsesie plină de pasiune, şi el îşi devotase tot entuziasmul acelui cal de curse. Iar ea simţea nevoia să-i ducă planurile la îndeplinire. Să se abată de la ele, chiar şi un pic, ar fi fost lipsit de loialitate din partea ei, un act de trădare. Dacă speranţele lui Jem legate de cal aveau să se fructifice, Diana nu avea nimic împotrivă să împartă cu Rupert câştigurile rezultate în urma curselor, pentru că el era îndreptăţit la ele, din punct de vedere legal.

Izzy veni să strângă micul dejun.

— Domnişoara Agnes m-a rugat să vă transmit că domnul colonel a plecat.

— Mulţumesc, Izzy!

Diana sări de la masă şi se grăbi să iasă din cameră, şchiopătând uşor. Agnes tocmai închidea un geamantan când Diana intră în dormitor.

— Sunteţi sigură că nu doriţi să pun în bagaje şi haine de seară?

— Foarte sigură. O să stăm prin casă şi prin grădină, o să călărim în fiecare zi şi nu o să primim musafiri. Vom putea cina în orice rochii avem chef.

Diana nu-şi putea controla entuziasmul din voce. Începea să se simtă bine pentru prima dată în ultimele luni. Agnes zâmbi şi trase de cordonul clopoţelului pentru a-l anunţa pe servitor că bagajele erau gata şi îl urmă în timp ce acesta căra jos geamantanele. Hera şi Hercule alergau încântaţi în faţa lor.

Diana îşi aranja în oglindă pălăria de paie de pe cap. Potrivi pana modernă cu un deget. Era o pălărie uşoară, de vară, care se potrivea cu starea ei din acel moment. Satisfăcută, ieşi în galerie. Tocmai îşi punea mănuşile şi se apropia de scări, când auzi voci din holul de parter. Se opri.

— O plecare la Deerfield? spunea Davis, pe un ton surprins. Cam pe nepusă masă, nu-i aşa?

— Domnişoara Diana a luat această decizie, răspunse Agnes. Merge cu domnişoara Grantley şi cu domnişoara Rutherford. Va fi ca pe vremuri.

— Dar colonelul nu mi-a spus nimic despre asta.

— Şi eu de unde să ştiu aşa ceva? Ce ştie sau ce nu ştie colonelul nu e treaba mea, răspunse Agnes, cam înţepat. Ah, aici eraţi, domnişoară Diana! Camerista îi întoarse spatele lui Davis, ca să se uite la Diana, în timp ce tânăra cobora scările. Trăsura e la uşă.

— Perfect, atunci, suntem gata de plecare, declară Diana. Bună dimineaţa, Davis.

— Bună dimineaţa, milady, răspunse bărbatul, înclinându-se.

Apoi dispăru prin uşa verde care dădea spre bucătărie, fără să mai spună ceva.

Ei bine, nu avea să dureze mult până când Davis urma să îl pună la curent pe Rupert în legătură cu plecarea ei, se gândi Diana uşor enervată. Dar nu avea cum să prevină acel lucru. Aşa că ieşi în aerul călduţ al dimineţii. Trăsura şi vizitiul aşteptau în faţa casei. Sam dusese trăsura ei personală şi calul pe care îl folosea la călărie la Deerfield, în după-amiaza zilei precedente. Urma să le

întâmpine la tren, în gara din Canterbury.

Se urcă în trăsură, urmată de Agnes şi de câini, iar vehiculul se puse în mişcare.

Fenella şi Petra o aşteptau sub ceasul din gara Waterloo. Petra începu să-şi fluture cu entuziasm pălăria de cum reuşi să o zărească în mulţime pe Diana. Aceasta se îndreptă spre ele, urmată de Agnes şi de un hamal. Bărbatul puse bagajele tinerelor peste ale Dianei, pe cărucior. Îl urmară prin mulţime, pe peronul aglomerat, până la trenul gata de plecare, cu aburii şuierând din coşurile locomotivei. Hamalul le găsi un vagon liber la clasa întâi, le aşeză bagajele, apoi o escortă pe Agnes, care ţinea câinii, spre un vagon de clasa a treia, de la capătul trenului.

— Am pregătit sandviciuri, spuse Petra, arătând spre coşuleţul pe care îl ţinea în poală. Pui şi pateu din ficat de raţă. Cât se poate de decadent. Oh, şi am luat şi un termos cu vin de Xeres, ca să alunece mai bine pe gât sandviciurile.

— Am crezut că o să luăm prânzul în vagonul-restaurant, spuse Diana, dar un picnic e o idee şi mai bună.

— Mereu servesc supă cafenie de Windsor în vagonul-restaurant, iar eu nu o suport, declară Fenella. Să sperăm că nu ni se alătură nimeni în vagon. Se ridică şi trase draperiile de la uşile din sticlă care dădeau spre coridor. Să sperăm că asta o să-i ţină departe, adaugă.

— Mă întreb cât ar dura călătoria cu unul dintre acele autovehicule moderne, spuse gânditoare Petra când auzi şuieratul locomotivei cu aburi, iar trenul se puse în mişcare. Jack Marsden mi-a spus că pot prinde şi treisprezece kilometri pe oră. Vrea şi el să-şi ia una, dar tatăl lui nu este de acord.

— Nu poţi sta în calea progresului, declară Fenella pe un ton atât de trufaş, necaracteristic felului ei de a fi, încât tovarăşele de călătorie izbucniră în râs.

Fenella râse şi ea cu ele.

— Am auzit pe cineva declarând astă seară trecută, la Criterion, exact pe acelaşi ton. Probabil avea dreptate totuşi, adăugă tânăra, înainte de a muşca dintr-un sandvici

cu pateu. Cine ar fi crezut că femeile vor merge pe biciclete? Eu o ador pe a mea. Bineînţeles, pot să merg cu ea doar la ţară, dar senzaţia este eliberatoare. Plus că te deplasezi mult mai repede decât dacă ai merge pe jos.

— Eu prefer oricând un cal, spuse Diana şi bău o gură de vin din termos, înainte să-şi aleagă un sandvici cu pui din coş.

*

Rupert părăsise comandamentul militar şi se îndrepta spre Clubul Armatei şi al Marinei, de pe Pall Mall.

— Lacey, vino să stai cu noi, îi strigă o voce dinspre bovindoul clubului.

Rupert făcu semn cu mâna că auzise şi merse spre foştii camarazi, ofiţeri în armată, care stăteau pe scaunele din jurul unei mese rotunde din club. Toţi luptaseră, la fel ca el, în războiul împotriva burilor, dar, spre deosebire de Rupert, fuseseră între timp trecuţi în rezervă pe jumătate de soldă. Luă loc alături de ei.

— Vin de Xeres, te rog, îi spuse el servitorului care se agita în jurul mesei.

— Ai fost la comandamentul militar, remarcă unul dintre bărbaţi, apoi luă o gură zdravănă din paharul cu vin roşu din faţa lui. Ce mai face comandantul-şef?

Rupert ridică dintr-o sprânceană.

— Lord Roberts e ocupat mai degrabă cu ceremonii oficiale, în ultimul timp. Mi se întâmplă des să nu prea am cine ştie ce de făcut, spuse Rupert. Îi mulţumi din cap servitorului care îi pusese un pahar cu vin în faţă. Deci mă tem că nu prea am noutăţi pentru voi, adăugă el.

— E ca dracu' să fii în rezervă, pe jumătate din soldă, comentă un maior cu păr cărunt. Bărbatul se uita pe prima pagină din *Gazette,* care publicase un articol despre soldaţii în rezervă, care nu mai aveau nimic de făcut de când situaţia din Africa de Sud fusese rezolvată. Cum se aşteaptă ca un om să poată trăi dintr-o sumă atât de amărâtă?

— Ei bine, nu că asta te-ar afecta pe *tine,* Lacey,

declară un individ îmbrăcat în tunica roşie cu însemnele aurii de locotenent în Regimentul Dragonilor, în timp ce zâmbea batjocoritor.

Rupert îl privi pieziş.

— Ce insinuezi, Cartwright?

Rupert vorbise pe un ton scăzut, dar enervarea din vocea lui nu era greu de ghicit. Locotenent-colonelul Cartwright îl privi pe deasupra halbei cu bere pe care o avea în mână.

— Ei bine, nu doar că n-ai fost trecut în rezervă, dar am înţeles că, după moartea lui Sommerville, ai mai şi moştenit jumătate dintre minele lui de diamant şi dintre proprietăţile de acolo. O avere frumuşică, aş putea spune.

— Aşa, şi? replică Rupert cu vocea periculos de calmă.

— Aşa că… nimic, răspunse celălalt bărbat, ridicând din umeri. Era doar o observaţie.

— E adevărat, Lacey? întrebă altul, devenit brusc interesat de conversaţie.

— Aşa e, răspunse Rupert, apoi îşi goli paharul. Şi, dacă nu ştiaţi deja, o să vă informez şi că sora lui Sommerville este acum soţia mea. Se ridică. Vă urez o după-amiază plăcută, domnilor.

Aruncă un zâmbet rece către grupul de ofiţeri, apoi părăsi localul.

— Sunt multe de spus despre unul care s-a dat pe lângă moştenitorul unei familii bogate, comentă Cartwright. Mare păcat că nu a reuşit să-l salveze pe Sommerville la Mafeking. Nici nu-mi amintesc să-l fi văzut acolo.

— Dar bineînţeles că a fost acolo, spuse unul din tovarăşi, pe un ton indignat. L-a cărat pe Sommerville de pe câmpul de bătălie, l-am văzut cu ochii mei. Era acoperit de sângele lui Jem.

— Hmm, mormăi locotenentul, îngropându-şi nasul în pahar. Cred că trebuie să te cauţi la ochi.

Ceilalţi bărbaţi se foiau în scaune, vizibil stânjeniţi de discuţie. Se ridicară şi ieşiră din local, unul câte unul. Cartwright îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar. Trase ziarul spre el şi îl întoarse la rebusul de pe

ultima pagină.

*

Rupert intră în casa din Cavendish Square şi merse în bibliotecă, de unde sună după Davis. Aşezat la biroul greu de stejar, frunzărea un vraf de scrisori care sosiseră pentru el, când servitorul intră în cameră.

— Ah, Davis, îmi aduci, te rog, nişte pâine şi brânză? Şi un pahar de bere neagră.

Expresia sumbră şi ameninţătoare de pe faţa lui Rupert era bine cunoscută de valet. Ceva sau cineva tulburase grav liniştea colonelului.

— Imediat, domnule.

— Ah, şi ştii cumva dacă domnişoara Sommerville e acasă?

Davis se opri, cu mâna pe clanţă.

— Cred că a plecat la Deerfield pentru câteva zile.

Rupert se încruntă şi mai tare.

— Chiar aşa? Când a plecat?

— La puţin timp după ora zece azi-dimineaţă. A luat trenul din gara Waterloo. Am înţeles că domnişoara Rutherford şi domnişoara Grantley o însoţesc.

Cum colonelul nu mai spunea nimic, Davis părăsi biblioteca şi se îndreptă spre bucătărie.

Rupert rămase pe scaun, bătând cu degetele în scrisoarea din faţa lui, pe care apucase să o citească doar pe jumătate, şi privind în gol. Ce naiba mai punea Diana la cale? Sigur avea ea ceva în cap, că altfel nu ar fi plecat la ţară fără să-l anunţe. Nu era surprinzător că dorise să meargă la ţară, după ce nu mai fusese acolo de atât de mult timp, dar de ce făcuse un secret din asta? Sau poate voise să-i demonstreze că era independentă, că putea să meargă unde voia, când voia, fără să-i dea lui socoteală?

Rupert nu intenţiona să conteste acel sentiment. Ea nu era legată în niciun fel de el. Era liberă să facă după cum dorea. Cu excepţia cazului în care… în care era vorba despre ceva care avea legătură cu el.

Îi veni dintr-odată în cap vocea ei care declara că el nu avea nimic de-a face cu Kimberley Diamond. Ignorase la acel moment declaraţia ei, pentru că mai erau şi alte lupte de dat cu ea, iar iapa se afla în siguranţă, departe, la Deerfield. Aveau destul timp să ajungă la o decizie în privinţa calului, crezuse el. Dar brusc îşi dădu seama că Diana plănuia să ia acea decizie fără să-l implice.

Faptul că înţelesese de ce ea plecase la ţară nu-i îmbunătăţi deloc dispoziţia sumbră. Se uită la ceas. Era ora trei după-amiază, prea târziu ca să mai prindă un tren către Deerfield în ziua aceea. Avea să ia primul tren în dimineaţa următoare, chiar şi trenul de marfă care căra laptele, dacă era nevoie, şi plănuia să-i facă o surpriză la micul dejun. Buzele i se curbară într-un zâmbet satisfăcut când îşi imagină reacţia Dianei la vederea musafirului neaşteptat. Ideea aproape că îl bine dispuse. *Aproape.*

Când Davis se întoarse cu o tavă, Rupert îi spuse:

— Du-te la gara Waterloo, te rog, şi cumpără-mi un bilet la primul tren de dimineaţă spre Canterbury. Apoi pregăteşte-mi un bagaj mic... ceva doar pentru câteva nopţi, dar ai grijă să-mi pui şi haine de călărie. Mă duc la ţară pentru câteva zile.

Aplecat peste un colţ al mesei, rupse o bucată de pâine şi îşi tăie o felie groasă de brânză Cheddar.

— Veţi avea nevoie de mine, domnule colonel?

— Nu, mă descurc de unul singur pentru câteva zile, răspunse Rupert, apoi luă o îmbucătură zdravănă de pâine cu brânză.

Dacă Diana voia război, atunci de război urma să aibă parte.

*

Trenul opri în gara mică din Canterbury, iar cele trei femei coborâră pe peron. Un hamal în vârstă se repezi spre ele, ca să le ia bagajele. Agnes şi câinii îşi făcură apariţia din spatele lui.

— Sam e afară, cu trăsura, domnişoară Sommerville,

o informă bătrânul hamal, ducându-şi mâna la chipiu. Familia Sommerville era bine cunoscută în oraş, iar Deerfield Court era cea mai frumoasă reşedinţă din zonă. E o plăcere să vă revedem, mai spuse hamalul.

Apoi încărcă bagajele într-un căruţ şi porni încetişor pe platformă în direcţia porţii care dădea spre strada din spatele gării.

Sam le ajută pe tinere să urce în trăsură, în timp ce câinii săreau în jurul lor. Agnes se instală pe capră, lângă el, iar caii porniră nerăbdători pe traseul bine cunoscut. Se opriră singuri în faţa porţilor masive din metal de la intrarea pe domeniul Deerfield Court. Portarul ieşi din ghereta lui, ferindu-se de soare cu mâna la ochi, şi se grăbi să le deschidă.

— Eh, Sam, văd că ai fost rapid. A venit la timp trenul, nu-i aşa?

Diana scoase capul pe fereastra trăsurii.

— Bună ziua, Ned. Ce-ţi mai face familia?

— Toate-s bune şi frumoase, domnişoară Sommerville, vă mulţumesc de întrebare. E o plăcere deosebită să vă avem din nou cu noi. Şi pe dumneavoastră, domnişoară Rutherford şi domnişoară Grantley. Doamna Jones e într-o continuă agitaţie de când Sam ne-a spus, aseară, că o să veniţi aici pentru câteva zile. Se întoarse şi îi făcu semn unui băieţaş care apăruse în uşa căsuţei de la intrarea pe domeniu şi se uita curios la trăsură. Joe, ce mai aştepţi, fugi la conac şi anunţ-o pe doamna Jones că domnişoara Sommerville tocmai a sosit.

Copilul o zbughi pe alee, în timp ce tatăl lui deschidea larg porţile, ca să lase trăsura să intre.

— Nu e nevoie să vă deranjaţi prea tare, Ned, spuse Diana, întrebându-se cum şi când trebuia să-i informeze pe servitorii de la Deerfield despre aşa-zisa ei căsătorie.

Poate nici nu trebuia să se deranjeze să le spună, atât timp cât Rupert nu era prin preajmă. Avea să se gândească la acel aspect când Rupert avea să îşi facă apariţia, dacă chiar era necesar.

— A fost o decizie luată în grabă să venim aici.

Doamna Jones chiar nu trebuie să se deranjeze, îl asigură Diana.

— Ah, doar o ştiţi pe doamna Jones, răspunse Ned clătinând din cap, apoi se dădu la o parte din calea trăsurii şi îi făcu semn vizitiului să treacă.

Diana îşi băgă capul înapoi în trăsură.

— Da, o ştiu bine pe doamna Jones, chicoti Diana. Şi nimic nu o poate opri să se agite. Acum, mă simt vinovată că n-am anunţat-o mai din timp.

— Oh, o să bombănească, dar sunt sigură că o să se bucure de o asemenea provocare, îi răspunse Fenella. Întotdeauna îi plăcea când tu şi Jem luaţi casa cu asalt, însoţiţi de o ceată de musafiri flămânzi, după o zi petrecută la vânătoare.

Rupert făcuse aproape întotdeauna parte din grupul lor. Cu un junghi în inimă, Diana îşi aminti de vremurile bune, când năvăleau toţi în casă, strălucind de la aerul tare şi de la alergătură. Rupert şi Jem umblau braţ la braţ. Iar pe ea Rupert o tachina, ca de obicei, cu o uşurinţă familiară. Când erau copii, tachinările lui semănau mai degrabă cu ale unui frate mai mare. Dar se schimbaseră, odată cu relaţia lor. Mai târziu, încă o tachina, cu aceeaşi familiaritate, dar apăruse în cuvintele lui şi o anume notă de complicitate. Brusc, îşi scoase din nou capul pe fereastra trăsurii.

— Sam, opreşte aici! Când trăsura se opri, deschise entuziasmată portiera şi sări. Hai să mergem pe jos restul drumului! Îmi place când ajung la cotitura aceea pe care o face drumul, de unde poţi vedea pentru prima dată casa.

Cele trei tinere îşi continuară drumul pe cărarea pietruită. Câinii săreau şi alergau în faţa lor, în timp ce ele mergeau în urma trăsurii. Când se apropiară de cotitura pe care o făcea traseul, Diana grăbi pasul. Trecu de colţ şi rămase pe loc, privind la conacul în stil elizabetan, acoperit de lemn alb şi negru, cu cele patru coşuri de fum ale lui şi cu zecile de ferestre care sclipeau precum nişte diamante sub razele soarelui de după-amiază.

— E o casă minunată, spuse Fenella, strecurându-se lângă ea.

— Da, şi mereu ne-am distrat atât de bine aici, aprobă Petra, în timp ce o lua pe Diana de braţ. Ne jucam de-a v-aţi ascunselea de Crăciun şi ne plimbam vara cu barca pe lac.

Diana îşi aminti un joc anume, când ea şi Rupert se ascunseseră atât de bine în pod, încât nimeni nu reuşise să-i găsească şi după o vreme renunţaseră cu toţii să-i mai caute. Asemenea amintiri nu-i erau deloc folositoare, decise Diana, alungându-le cu fermitate, în timp ce îşi relua drumul spre uşa din faţă a casei.

Capitolul 13

— Bată-vă norocul, domnişoară Diana! Aţi sosit! Şi aproape fără să-mi trimiteţi o vorbă, declară doamna Jones, cum era de aşteptat, în timp ce intra în holul pietruit, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Iertaţi-mă, doamnă Jones, dar eram atât de nerăbdătoare să ajung aici, încât n-am mai putut aştepta. Am sosit în Anglia acum nicio săptămână. Diana înaintă spre ea cu mâinile întinse şi cu un zâmbet cuceritor pe faţă. Ştiu că a fost îngrozitor din partea mea, dar promit că nu vom deranja prea tare. Putem să ne purtăm şi singure de grijă, nu-i aşa? spuse ea privind spre cele două prietene, care o aprobară din cap, deşi privirea lor spunea că aveau mari îndoieli.

— Nici vorbă, declară menajeră. Nici să nu vă treacă prin cap. Casa este pregătită pentru voi, paturile au fost aerisite şi li s-au pus aşternuturi încă de când mi-aţi trimis acea scrisoare din Africa în care îmi spuneaţi că vă pregăteaţi să luaţi vaporul spre casă. Dirk şi băiatul o să se ocupe de bagaje. Voi trei mergeţi în salon, şi Suzie o să vă aducă imediat ceaiul. Agnes, noi două o să bem o cană cu ceai la mine în apartament. Pariez că abia aştepţi.

— Se parte că a mers mai bine decât mă aşteptam, mormăi Diana, în timp ce ascultau ordinele menajerei şi se îndreptau spre salon.

Deschise imediat uşile mari de sticlă ale încăperii, care dădeau spre o terasă amplă, ce se desfăşura pe toată lăţimea părţii din spate a casei. Câinii ţâşniră în faţa ei şi începură să alerge, cu cozile fluturând în aer. O balustradă separa terasa de o bucată de pajişte care mergea până la lacul pe care un trio de lebede înota liniştit.

Diana păşi afară şi inhală minunatul miros al trandafirilor şi al iasomiei, florile atât de iubite de mama ei.

— Ce bine e să fii acasă, şopti Diana. Se întoarse în salon. Imediat după ce ne luăm ceaiul, trebuie să merg la grajduri. Abia aştept să văd ce face Kimberley Diamond, cum s-a recuperat după voiajul pe mare.

— Te-ai decis în privinţa unui antrenor? întrebă Petra, în timp ce făcea loc pe masă pentru tava pe care o purta o cameristă.

— Jem îl voia pe Cameron Thurgood, iar acesta ne-a spus că ar accepta-o oricând pe Kimberley Diamond. Grajdurile lui sunt la Littlebourne, la vreo cincisprezece kilometri de aici, aşa că m-am gândit să-l rog pe Ben, dacă el crede că iapa s-a recuperat suficient, să o ducă acolo în această după-amiază. Iar eu îl voi vizita personal mâine pe domnul Thurgood.

— În această după-amiază? se miră Fenella. Care-i graba?

— Nu are niciun rost să mai aşteptăm, se eschivă Diana, cu privirea fixată asupra linguriţei cu care întindea gem de căpşune pe o brioşă. Cu cât iapa stă mai mult aici, agitându-se de una singură, în grajd, cu atât îşi va pierde mai repede forma de concurs.

— Mmm, murmură Fenella.

Fetei nu-i scăpase faptul că Diana se îmbujorase şi refuza să-şi mute privirea de la brioşă sau de la linguriţa mânjită de gem din mână.

— Moştenirea pe care Rupert a primit-o de la Jem include şi calul? întrebă Fenella muşcând dintr-o prăjitură cu unt.

Diana oftă. Fenella punea mereu degetul pe rană.

— Îl include, din punct de vedere financiar. Are

dreptul la jumătate din câştiguri dacă iapa se clasează bine la curse.

Fenella îi aruncă o privire cu subînţeles, dar Petra insistă:

— Deci nu vrei ca el să aibă un cuvânt de spus în ceea ce priveşte antrenamentul calului. De aceea te grăbeşti s-o muţi?

— Da, răspunse Diana ferm.

— Ah, mormăi Petra, în timp ce apuca un sandvici cu castravete. Atunci, o să mergem cu tine la grajduri.

Diana încuviinţă din cap, cu gura plină de brioşă.

O jumătate de oră mai târziu, cele trei tinere plecară spre grajdul aflat lângă casă. Câinii păreau să ştie drumul; încântaţi de toate mirosurile familiare, alergau în jurul lor, parcă vânând amintiri olfactive greu de găsit. Ben ieşi din clădirea grajdurilor când văzu grupul vesel care intra în curte. O salută pe Diana cu mâna, apoi străbătu curtea spre ele.

— Mă bucur că aţi venit, domnişoară Sommerville.

— Ce face iapa, Ben?

— Aş spune că bine. A cam făcut mofturi la hrană în primele zile când am ajuns aici. Presupun că drumul cu vaporul nu prea i-a priit. Dar acum e mai calmă şi mănâncă mai bine. Se întoarse spre grajduri. E în boxa din colţ, are mai mult loc acolo. Am scos-o să facă mişcare de două ori pe zi, dar nu ceva care să o forţeze prea mult. Cred că va fi gata să înceapă antrenamentul într-o săptămână, două, presupun.

— Eu mă gândeam că am putea să o mutăm la grajdurile domnului Thurgood în această după-amiază, spuse Diana pe un ton care se dorea relaxat. O putem instala acolo, şi să înceapă antrenamentul profesionist după vreo săptămână.

Ben ridică din umeri.

— Cum doriţi, domnişoară Sommerville. Cred că e destul de stabilă încât să suporte bine mutarea.

Diana îl urmă în bezna din grajd, unde nările i se umplură de mirosul de cal, de fân şi de piele tăbăcită. Fire

de praf dansau în lumina lăsată de o mică rază de soare ce se strecura prin uşa întredeschisă. Putea auzi copitele cailor frământând paiele din boxe, în timp ce capetele lor suple se iţeau iscoditor de peste ziduri.

— N-o deranjează compania?

— Nu, atât timp cât nu se apropie prea mult de ea. Atunci, devine nărăvaşă.

Ben se opri în faţa boxei din colţul îndepărtat al clădirii.

— Aici este, spuse el.

Întinse o mână peste jumătatea de zid şi scărpină botul animalului elegant.

— Salutare, frumuseţe! zise Diana cu voce blândă, fără să facă vreo încercare să atingă, deocamdată, calul. Nu-i aşa că e superbă? le întrebă ea pe prietenele care stăteau discret în spatele ei.

— Minunată, o aprobă Petra. Cine o s-o călărească?

— Încă nu ştim. Antrenorul va lua probabil această decizie, după ce o vede cum se mişcă.

Diana se îndepărtă de boxă, simţind că iapa, foarte sensibilă, avusese parte de destulă interacţiune pentru moment.

— Ai putea să o muţi acum, Ben?

— Da, de ce să mai pierdem timpul, aprobă îngrijitorul. Deci să-i spun domnului Thurgood că o să mergeţi să-l vedeţi mâine?

— Da, spuse ea, întorcându-se spre Petra şi Fenella. Aş zice să mergem acolo călare, mâine-dimineaţă. Ce spuneţi? Merry a mea o să fie fericită cu un galop, iar voi aveţi patru cai dintre care să alegeţi.

— Sună încântător, declară Petra. Abia aştept o tură de călărie la ţară.

Străbătură grajdul ca să iasă în curte, apoi se mai plimbară, la soare, pentru o vreme, înainte să intre în casă printr-o uşă laterală.

— Nu ne punem ţinute speciale pentru cină, dar aş vrea să mă spăl de murdăria pe care am strâns-o de pe drum, spuse Diana. Să ne întâlnim într-o oră în salon?

Urcară la etaj şi se despărţiră la capătul scărilor. Diana intră în dormitorul ei cu ferestre largi şi bârne pe tavan. Agnes îi despachetase valiza şi îi aşezase periile, pieptenii şi obiectele de toaletă în mica baie lipită de cameră. Deşi nu avea o instalaţie de apă caldă, baia cuprindea o cadă şi o toaletă. Un vas cu apă aburindă era aşezat lângă un lighean, pe lavoarul cu marmură. Diana îşi dădu jos jupa şi începu să se frece cu buretele, în timp ce se gândea că venise timpul să modernizeze şi reşedinţa Deerfield. Odată ce Kimberley Diamond avea să fie în siguranţă, în grajdurile lui Thurgood, avea să-şi îndrepte atenţia spre montarea unei instalaţii de apă caldă.

Oare era ceva pentru care trebuia să se consulte cu Rupert? Cu siguranţă, el nu avea niciun interes în astfel de lucruri banale, gospodăreşti. Probabil, doar probabil, exista totuşi ceva de care să beneficieze şi ea în toată situaţia asta. Cerul îi era martor că ultimul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat era să-l vadă pe Rupert adâncit până la coate în treburi de instalator. Dar instalaţia de apă caldă i-ar fi dat lui Rupert ceva de făcut legat de proprietatea lor şi l-ar fi ţinut departe din calea ei. Gândul acela îi aduse un zâmbet de satisfacţie pe buze, în timp ce-şi trăgea pe ea o rochie uşoară de muselină, care era perfectă pentru o cină liniştită în compania prietenelor.

*

În dimineaţa următoare, la ora nouă, Rupert era singurul pasager care cobora din tren în gara Canterbury. Era o dimineaţă superbă, aşa că se bucura că putea savura aerul curat de ţară, după cel greu şi sufocant pe care îl lăsase în urmă, la Londra. Pentru un moment, îi trecu prin cap să străbată pe jos cei aproape opt kilometri până la reşedinţa Deerfield, dar se răzgândi repede.

Dacă voia să o ia pe Diana prin surprindere, atunci trebuia să ajungă cât mai repede la conac. Era sigur că ea se aştepta ca el să o urmeze la Deerfield, dar cu siguranţă nu credea că avea să apară acolo atât de repede.

Şeful de gară ieşi din ghereta lui şi îl salută cu mâna, ştergându-se la gură cu o batistă, în timp ce înghiţea ultimele îmbucături dintr-un sandvici cu şuncă.

— Presupun că aveţi nevoie de o cursă cu trăsurica, domnule. Rezolv imediat.

Îşi băgă două degete în gură şi fluieră atât de tare, încât sperie un stol de păsări care stătea liniştit pe platformă. Un băieţaş ieşi din casă şi, fără să mai aştepte vreo altă indicaţie, o zbughi spre oraş.

— Mulţumesc, îi spuse Rupert cu un zâmbet recunoscător.

Şeful de gară se apropie, uitându-se îndeaproape, cu ochii săi miopi, la călător.

— Oho, dar e chiar colonelul Lacey! Nu vă aşteptam, domnule, spuse el, trecându-şi mâna prin păr. Nu după ce s-a întâmplat cu stăpânul Jem. Îngrozitoare treabă…

— Da, aşa a fost, îl aprobă Rupert, dar pe un ton care nu lăsa loc şi de alte comentarii.

Fusese un oaspete bine cunoscut la Deerfield pentru mai bine de doisprezece ani, dar, în absenţa permanentă a stăpânilor domeniului, nu era de mirare că oamenilor li se părea ciudat să-l vadă apărând acolo. Se gândi dacă să-i spună omului că între timp se căsătorise cu domnişoara Sommerville, dar decise că acea informaţie ar trebui să vină de la Diana, nu de la el.

— O să aştept trăsura pe drum, spuse el, ridicându-şi valiza. Înclină uşor capul, în semn de rămas-bun, şi ieşi din gară, ca să aştepte pe marginea drumului. Birja de la han apăru în câteva minute, condusă de un grăjdar. Băiatul şefului de gară sări din spatele birjei şi o rupse la fugă, fără ca măcar să privească în direcţia lui Rupert.

— Unde mergem, domnule? îl întrebă grăjdarul, în timp ce colonelul se urcă lângă el pe capră.

— La reşedinţa Deerfield, te rog.

Din nou, tonul lui nu încurajase conversaţia, aşa că vizitiul nu făcu decât să smucească de hăţuri. Calul porni.

Ned apăru să deschidă imediat ce vizitiul trase în faţa porţilor. Păru la fel de surprins precum şeful de gară când îl

văzu pe pasagerul din trăsură.

— Oh, colonelul Lacey… nu vă aşteptam.

— Nu, şi nici nu aveai vreun motiv, spuse Rupert, salutându-l din cap.

— Domnişoara Sommerville nu mi-a spus că urmează să sosiţi, adăugă Ned, în timp ce deschidea larg porţile.

Rupert nu-i răspunse, ci privi drept în faţă când trăsura trecu pe lângă Ned, lăsându-l pe acesta clătinând dezaprobator din cap. Portarului îi era clar că eticheta impusă pe vremuri de familia Sommerville nu se mai respecta în ultima vreme.

Când trecură de cotitura pe care o făcea drumul, casa apăru în faţa lui Rupert în toată splendoarea ei. Bărbatul simţi aceeaşi senzaţie de plăcere şi anticipaţie care îl încerca şi atunci când sosea la conac în vacanţele de vară, pe vremea când era doar un şcolar. Dar îi trecu repede când realitatea luă locul nostalgiei.

Se aştepta de la doamna Jones la acelaşi gen de primire de care se bucurase din partea şefului de gară şi a lui Ned. Asta dacă nu cumva Diana era trează şi dornică să îmblânzească lucrurile.

Rupert sperase că, atunci când avea să vină timpul ca servitorii de la Deerfield să fie informaţi despre schimbările petrecute, Diana urma să fie alături de el. Dar în acel moment nu prea se aştepta la niciun fel de cooperare din partea ei, având în vedere modul abrupt şi secretos în care părăsise Londra. Practic, îi aruncase din nou mănuşa.

Buzele i se subţiară când vizitiul trase în faţa clădirii. Sări cu tot cu valiză şi apoi îi plăti bărbatului. Ciocăni cu putere. După ceva timp, uşa se deschise, iar o cameristă pe care nu o cunoştea îl privi cu nedumerire, din prag.

— Da, domnule.

— Am venit să o văd pe domnişoara Sommerville, spuse Rupert.

Trecu pe lângă cameristă şi intră în hol, unde inhală mirosul familiar al casei, un amestec de fum rămas de la buştenii care arseseră pe timpul iernii în şemineurile uriaşe, iz de ceară de albine şi ulei de lavandă.

— Domnişoara Sommerville nu e acasă, domnule, spuse camerista, în timp ce-l privea cu o curiozitate neînfricată. A plecat imediat după micul dejun.

— Susie, cine este?

Doamna Jones apăru în hol, dinspre bucătăria aflată după scara din stejar.

— Vai de mine, dar e chiar domnul Rupert… sau ar trebui să spun colonelul Lacey. Bată-vă norocu'! Noi nu vă…

— Aşteptam, o întrerupse Rupert cu un zâmbet trist. Da, ştiu că nu mă aşteptaţi. Iertaţi-mă, doamnă Jones, dar am venit să o văd pe domnişoara Sommerville, legat de o chestiune care nu suporta amânare.

— Oh, dar ea nu ne-a spus… niciun cuvânt despre asta, zise menajera, clătinând din cap. Însă tocmai aţi ratat-o. Acum nici cincisprezece minute a ieşit să călărească, alături de domnişoara Grantley şi de domnişoara Rutherford. Nu mă aştept să se întoarcă înainte de ora ceaiului.

Rupert înjură în barbă. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Ţi-a spus cumva pe unde o să călărească? întrebă el, fără să-şi facă prea mari speranţe.

— Cred că domnişoarele au plecat călare spre grajdurile domnului Thurgood. Pe drumul spre Littlebourne.

Ah, bineînţeles că Diana nu pierduse nicio secundă. Dar expresia lui Rupert nu lăsa să se vadă nimic.

— Atunci, o să iau şi eu un cal din grajduri şi o să merg după ele, spuse el nonşalant.

Doamna Jones aruncă o privire spre valiza pe care Rupert o avea la picioare.

— O să staţi în oraş, domnule colonel?

Rupert clătină din cap.

— Nu, doamnă Jones. O să stau aici. Diana o să vă explice situaţia atunci când se întoarce.

— Oh, da? se miră menajera, încruntându-se. Ei bine, atunci, presupun că o să doriţi să staţi în fosta dumneavoastră cameră. Doriţi să-l aveţi pe Matthew ca valet?

— Nu, asta nu va fi necesar. Mă descurc şi singur, spuse el, ridicându-şi valiza. O să iau fosta mea cameră. Oh, şi, dacă puteţi să-mi încropiţi ceva pentru micul dejun, v-aş fi foarte recunoscător. Am luat primul tren de dimineaţă de la Londra.

— O să găsiţi terci de ovăz şi rinichi în salonul de mic dejun, în douăzeci de minute, spuse doamna Jones, încuviinţând ferm din cap. Întotdeauna v-aţi dat în vânt după rinichii picanţi pe care vi-i pregăteam, lângă o felie, două de şuncă.

— Aşa este. Îţi mulţumesc, spuse Rupert, adresându-i un zâmbet care o făcu să chicotească, nostalgică.

„Conaşul Rupert poate să vrăjească şi păsările din copaci dacă îşi pune în cap”, îşi aminti doamna Jones.

Satisfăcut că se descurcase mai bine decât sperase, având în vedere penibilul sosirii lui neanunţate, Rupert urcă scările şi se îndreptă spre aripa de vest a casei, unde era fosta lui cameră. Aruncă valiza pe pat, şi ochii îi căzură pe uşa care despărţea dormitorul lui de al lui Jem. Împinse uşa şi o deschise larg. Nimic nu se schimbase. Era o cameră curată şi ordonată, cu patul aranjat cu grijă, aşa cum fusese mereu. I se părea că dintr-o clipă în alta avea să-l vadă pe Jem sărind în fotoliu de la geam şi deschizând larg ferestrele, aşa cum făcea întotdeauna când ajungea acasă.

Rupert se întoarse la el în cameră şi închise uşa dintre cele două dormitoare. Bine că se gândise să-şi aducă haine de călărie. Se schimbă repede în pantaloni şi jachetă, înainte să coboare la masă.

Salonaşul de mic dejun se învecina cu vechea sufragerie. Fusese rar folosită în ultimii ani, dar Rupert îşi amintea de multe evenimente şi Crăciunuri, din copilăria lui, când acea sală era ticsită cu oameni, masa imensă gemea sub greutatea nenumăratelor feluri de mâncare şi a tradiţionalului cap de mistreţ care trona în mijlocul ei, iar buşteni uriaşi trosneau în şemineurile uriaşe.

O servitoare îi puse în faţă un bol cu terci de ovăz, alături de o tigaie aburindă, o farfurie cu pâine prăjită, unt şi marmeladă şi o cafetieră. Rupert era lihnit, iar mirosul de

şuncă prăjită era irezistibil.

— Mai doriţi şi altceva, domnule?

Rupert clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Ce am aici e perfect.

Îşi turnă smântână peste terci şi începu să-şi analizeze opţiunile. Până la Littlebourne erau vreo cincisprezece kilometri – practic, o aruncătură de băţ când erai călare.

Deşi nu vizitase niciodată grajdurile lui Thurgood, îl ştia pe antrenor după reputaţie. Grajdurile erau destul de uşor de găsit. Şi dacă avea să o găsească pe Diana acolo… atunci urma să-i ofere lupta pe care ea şi-o dorea. Bineînţeles, ea îşi adusese cu ea aşa-zisa gardă de onoare, pe Fenella şi pe Petra, dar, dacă Diana îşi imagina că asta avea să-l oprească, se înşela.

Capitolul 14

Diana descălecă la grajdurile mari, în curtea imaculată a lui Cameron Thurgood. Niciun fir de pai nu părea să fie nelalocul lui, pereţii grajdului erau proaspăt vopsiţi, iar uşile care separau boxele cailor erau deschise către aerul cald de vară.

— Poţi să mănânci de pe pietrele astea, observă Petra, în timp ce descăleca, în spatele Dianei.

— Totuşi, unde sunt caii? întrebă Fenella, uitându-se în jur, prin curtea liniştită, în timp ce ţinea hăţurile propriului cal.

Un bărbat ieşi din clădirea din partea stângă a curţii şi se îndreptă spre ele. Cameron Thurgood era la fel de imaculat precum împrejurimile, cu pantalonii săi de călărie, ghete şi o jachetă bine strânsă de corp, care-i punea în evidenţă umerii largi.

— Bine aţi venit, le salută el zâmbind. Presupun că sunteţi domnişoara Sommerville? întrebă el, întinzându-i mâna Dianei. Permiteţi-mi să vă felicit pentru Kimberley

Diamond. O iapă superbă. Am observat-o în timpul exerciţiilor de azi-dimineaţă. Se mişcă excelent, iar Ben ştie cum să o stăpânească.

Diana se înclină, încântată de ce auzea.

— Fratele meu ar fi fost absolut fericit să audă ce spuneţi. Era convins că iapa va face lucruri extraordinare.

— Sper să-i putem demonstra teoria. Vă rog, poftiţi în biroul meu. Sunt convins că veţi aprecia ceva răcoritor de băut după această călătorie matinală. Băieţii o să vă ia caii.

Doi băieţi, ajutoare la grajduri, apărură din cealaltă parte a clădirii ca să le ia caii de hăţuri şi să-i ducă undeva în spatele curţii.

— Unde e Ben, domnule Thurgood? întrebă Diana.

— Oh, dar vă rog, spuneţi-mi Cameron, nu e nevoie să ne formalizăm. Ben e cu Kimberley Diamond, în padocul din colţ. Am decis că i-ar prinde bine mai multă libertate de mişcare şi aer curat.

Călătoriile pe mare se pot dovedi epuizante pentru cai, aşa că o s-o lăsăm mai lejer în următoarele zile.

Le conduse în biroul său mare şi le făcu semn să ia loc. După cafea şi o jumătate de oră de discuţii despre cai, Diana spuse brusc:

— Poate ar trebui să discutăm termenii acum, Cameron, şi strategia pentru cariera calului. Nu vreau să-ţi irosesc timpul.

Ceva ce nu putea identifica, un fel de teamă care îi dădea senzaţia că trebuia să se grăbească, o făcea să nu se mai simtă în largul ei. O cuprinse panica. Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să rezolve orice afacere legată de iapă înainte ca Rupert să apară şi să-şi bage nasul.

— Bineînţeles. Poate prietenelor dumneavoastră le-ar plăcea să facă un tur al grajdurilor, cât stăm noi şi discutăm contractul şi termenii financiari.

Cameron sună dintr-un clopoţel pe care îl avea pe birou. După câteva momente, un bărbat în vârstă îşi făcu apariţia

— Doamnelor, acesta este Theo, şeful grajdurilor. Ştie totul despre grajduri şi despre caii pe care îi antrenăm. O să

vedeţi că vă va răspunde la orice întrebare aţi putea avea.

— Chiar ne întrebam unde sunt toţi caii, spuse Petra veselă, ridicându-se. Grajdurile păreau goale. Hai, Fenella, s-o lăsăm pe Diana să-şi continue discuţia cu Cameron!

Cei trei plecară, cu Petra deja punând întrebare după întrebare.

Theo era un foarte bun cunoscător, aşa cum li se spusese, şi răspundea politicos întrebărilor, în timp ce le făcea un tur al grajdurilor şi al padocurilor.

Rupert intră în curte în momentul în care Fenella şi Petra tocmai ieşeau, însoţite de Theo, dintr-una din clădiri.

— O, Doamne! exclamă Fenella, în timp ce Rupert se pregătea să descalece, în mijlocul curţii.

— Acum să vezi paie pe foc, murmură Petra.

Rupert coborî de pe cal şi dădu hăţurile unui băiat de la grajduri, care venise alergând în întâmpinarea lui. Le salută pe femei, pe un ton neutru.

— Bună dimineaţa, Fenella… Petra.

— Ce surpriză, Rupert, răspunse Fenella.

În ciuda tonului calm cu care le salutase, era clar pentru cele două femei că Rupert nu era în cea mai bună dispoziţie.

— Mă îndoiesc sincer că şi pentru Diana. Unde e?

Îşi pocnea cravaşa de cizmele de călărie, în timp ce se uita cu interes în jur, la curtea ordonată.

— Diana este cu domnul Thurgood, în birou, îi spuse Petra, pentru că nu vedea cu ce le-ar fi putut ajuta să se eschiveze. Clădirea de acolo, adăugă ea, arătând cu mâna. O să venim cu tine.

— Nu, n-o să veniţi. Scuzaţi-mă, doamnelor, mai spuse Rupert.

Apoi porni cu pas hotărât spre clădirea care îi fusese indicată.

— O, Doamne! exclamă Petra. Poate n-ar fi trebuit să-i spun.

— Bineînţeles că trebuia să-i spui. Diana ştie ce face. Pe deasupra, cum crezi că ai fi putut ţine secret aşa ceva? spuse Fenella.

Petra ridică din umeri.

— Aşa e, nu aş fi avut cum. Cred că e mai bine să nu ne băgăm, spuse ea.

— Cu siguranţă, întări Fenella, aşezându-se pe un butoi de apă întors cu gura în jos. Mulţumim pentru tur, Theo. O să aşteptăm aici.

— Dacă aşa doriţi…

Bărbatul le salută politicos şi dispăru undeva în clădirea grajdurilor.

— Ce n-aş da să fiu o muscă pe un perete din acel birou, spuse Petra, aşezându-se pe un alt butoi.

*

Rupert bătu scurt la uşa biroului, apoi o deschise, în timp ce-şi scotea mănuşile.

— Îmi pare rău că am întârziat, Diana. Mă bucur totuşi că nu ai aşteptat după mine.

Îi aruncă un zâmbet scurt, care era mai mult o grimasă în care se putea citi o ameninţare clară, apoi se îndreptă spre antrenor, cu mâna întinsă.

— Cameron Thurgood, presupun. Colonelul Lacey. Împart dreptul de proprietate asupra lui Kimberley Diamond cu domnişoara Sommerville.

Cameron îl privi surprins, dacă nu de-a dreptul confuz.

— Bineînţeles… Nu mi-am dat seama că… Sunt încântat să vă întâlnesc, domnule. Vă rog, luaţi loc! Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu chiar acum, dar vă mulţumesc.

Rupert îşi lăsă mănuşile şi cravaşa pe o masă şi se aşeză, punându-şi relaxat un picior peste celălalt.

— Poate aţi putea să mă puneţi la curent cu stadiul în care aţi ajuns cu discuţia…

— De fapt, eu şi Cameron tocmai am terminat discuţiile, spuse repede Diana. Nu vreau să-i mai irosim timpul, aşa că o să te pun eu la curent cu totul mai târziu.

— Aş prefera să aud de la domnul Thurgood, spuse Rupert, căruia începuse să i se zbată un ochi. Poate doreşti

să te alături prietenelor tale, în curte, având în vedere că deja ai încheiat discuţia aici.

Diana clătină din cap şi rămase pe loc. Era clar că el încerca să o scoată din joc, iar ea nu putea face mare lucru ca să-l oprească fără să provoace o scenă penibilă în faţa antrenorului.

— Am convenit asupra termenilor în care Cameron o să îngrijească şi o să antreneze iapa, spuse Diana. Chiar nu cred că e nevoie să reluăm acum toată discuţia.

Rupert îi aruncă o privire glacială.

— Nu, poate că nu, spuse el. Îmi poţi explica toate astea mai târziu. Se întoarse către antrenor. Presupun că ai văzut deja cum se mişcă iapa, nu?

— Da, azi-dimineaţă, domnule colonel.

Şi Cameron se apucă să-i repete tot ce discutase cu Diana, în timp ce ea stătea acolo, fumegând în tăcere. Urmă o lungă sesiune de întrebări şi răspunsuri între Rupert şi antrenor. În ciuda iritării pe care o simţea, Diana trebui la un moment dat să admită că Rupert era la fel de calificat precum ea să discute despre strategia referitoare la cariera de curse a calului. El nu făcu nicio încercare să sugereze alt plan faţă de cel asupra căruia ea şi antrenorul căzuseră deja de acord. Şi care era, de fapt, planul lui Jem.

— Aş dori să văd iapa, spuse Rupert, ridicându-se, odată discuţia încheiată.

— Bineînţeles. Cred că Ben a adus-o deja de la padoc. O să vă însoţesc la grajduri, spuse Cameron repede. Cred că şi dumneavoastră sunteţi nerăbdătoare să o vedeţi, domnişoară Sommerville.

— Da, aşa este, confirmă Diana.

Ea şi Jem cumpăraseră iapa când relaţiile ei cu Rupert erau deja reci şi nu credea că el apucase să vadă calul. Dar nu putea fi sigură. Jem rămăsese bun prieten cu Rupert chiar şi după ce ei rupseseră logodna, dar fratele ei fusese foarte discret în acea privinţă.

O oră mai târziu, erau în sfârşit gata să părăsească grajdurile. Fenella şi Petra încercară să facă o conversaţie discretă, în drum spre casă, în timp ce Diana şi Rupert

menţinură o tăcere mormântală.

Imediat ce ajunseră acasă, Diana se scuză faţă de toţi şi urcă la ea în dormitor. Închise uşa şi se sprijini de ea, cu un oftat de frustrare şi de mânie zadarnică. Avea să fie nevoită să se supună, umilă, acelei situaţii abominabile? Rupert subminase tot ce făcuse ea, preluase controlul asupra evenimentelor din viaţa ei. O făcea să se simtă ca un copil încăpăţânat pe punctul de a avea o criză de furie. Şi nu era corect.

Se îndepărtă de uşă, scoase o înjurătură veninoasă şi îşi aruncă mănuşile, cravaşa şi pălăria pe pat.

Uşa se dădu brusc de perete.

— Îţi împărtăşesc frustrarea, declară Rupert, în timp ce intra în cameră. De ce tot încerci să mă scoţi din joc, Diana? Am dreptul să mă implic în orice decizii legate de viitorul lui Kimberley Diamond. *Trebuie* să înţelegi şi să accepţi asta. Nu aş face nimic împotriva ta, decât dacă există un motiv întemeiat. Iar până acum nu a fost cazul.

— Planurile legate de cal erau ale lui Jem şi insist să le onorez. Asta nu are nimic de-a face cu tine, îi aruncă ea. Cum ai îndrăznit să intri în acel birou şi să preiei controlul, ca şi cum eu nu eram destul de bună, ca şi cum era nevoie de mâna unui bărbat?

— Ce am făcut?! exclamă el, înaintând spre ea.

— Oh, ştii foarte bine. Ai stabilit imediat o legătură cu el, ca şi cum eraţi vechi camarazi, discutând la club. Petrecusem o oră acolo, analizând cu el fiecare detaliu, iar tu ai intrat şi ai preluat controlul asupra conversaţiei, de parcă eu nici n-aş fi fost acolo.

— Diana, încetează! Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o scutură uşor. Nu am făcut asta. Şi, chiar dacă aş fi făcut-o, eram absolut îndreptăţit. Ai încercat să intri cu bocancii peste orice opinie aş fi putut avea, să-mi negi până şi dreptul de a vedea iapa. Chiar credeai că o să scapi cu toate astea, nu-i aşa?

— Oh, pleacă şi lasă-mă în pace! Nu suport nici să te văd.

Încercă să se răsucească şi să se îndepărteze de el,

dar mâinile lui se strânseră şi mai tare pe umerii ei, iar faţa lui se apropie periculos de mult de a ei.

— La naiba, Diana, mă enervezi – nu, mă scoţi din minţi, dar nu mă pot desprinde de tine! exclamă el.

Iar apoi, totul deveni confuz. Gura lui era dură, apăsând peste a ei. Diana îi muşcă buza de jos până simţi sânge în gură. Apoi se împinse în el, îşi deschise gura pentru limba lui insistentă, chinuindu-se să-i desfacă nasturii de la cămaşă şi să-şi afunde degetele în părul negru de pe pieptul lui. Se zbătea ca o nebună între dorinţă şi mânie. Nimic nu era clar, nimic nu avea sens, în afară de dorinţa violentă şi imperioasă pe care o simţea. Nasturii de la jacheta ei zburară, rupţi de mâinile lui nerăbdătoare, care îşi făcuseră deja loc prin bluza ei, iar acum îi căutau sânii pe sub cămăşuţă.

O împinse cu spatele, până la pat, şi o lăsă să cadă pe el. Grăbit, îi ridică fusta şi îi trase pantalonaşii peste cizmele de călărie. Apoi brusc, se opri. Se aplecă asupra Dianei, care era întinsă în pat, şi îşi puse mâinile de o parte şi de alta a feţei ei.

— Nu, nu facem asta, spuse el.

Ea se uită la el şocată, tremurând din tot corpul de dorinţă.

— Nu aşa, continuă el. Vocea lui era aspră, iar corpul îi pulsa de aceeaşi dorinţă. Vreau să te văd. Vreau să te admir cum ajungi la orgasm. Şi să mă ia naiba dacă am de gând să fac din nou dragoste cu tine cu cizmele în picioare.

Se ridică şi îi scoase Dianei cizmele, apoi scăpă şi de ale lui. Începu să se dezbrace de haine, în timp ce ea îl privea, întinsă pe pat, sorbind din priviri fiecare centimetru din corpul lui, în timp ce îşi simţea propriul trup tremurând de nerăbdare.

Cu trupul gol, se aplecă deasupra ei, o ridică şi îi scoase jacheta, cămaşa şi lenjeria de corp. Apoi o împinse înapoi pe pat, o întoarse pe burtă şi îi trase de pantalonaşi.

— Pune-te în genunchi, spuse el, cu o voce joasă şi încărcată de dorinţă.

Diana îşi depărtă genunchii şi i se oferi într-un mod

care le adusese atât de multă plăcere în trecut. El o apucă de şolduri şi intră adânc în ea, savurând căldura umedă a sexului ei primitor. Diana se împingea în abdomenul lui musculos, iar el se mişca înnebunitor între coapsele ei. Simţea că era aproape de orgasm, pregătită să se lase trasă în abisul lui tulburător, când Rupert se opri şi o întoarse pe spate. O pătrunse din nou, de data aceasta privind-o adânc în ochi, în timp ce se mişca lent între coapsele ei, până când o văzu că era pe punctul de a se elibera. Şi dintr-odată rămase adânc înfipt în ea, dar fără să se mai mişte.

— Nu te opri, şopti ea, disperată.

El zâmbi.

— De parcă aş putea. Dar ador să-ţi privesc faţa în acest moment.

Apoi începu să se mişte repede şi adânc în interiorul ei, până când ea începu să ţipe de plăcere, cu trupul în convulsii. Îşi strânse şi mai tare picioarele în jurul lui, trăgându-l cu putere în ea.

Încet, Diana îşi reveni în simţiri şi se întoarse la realitate. Rupert zăcea nemişcat peste ea, cu faţa îngropată în perna de lângă capul ei, cu respiraţia precipitată şi cu inima bătând puternic, peste sânii ei. Diana lăsă mâna să-i cadă peste spatele lui transpirat şi imobilizat de moleşeala de după orgasm. În acel moment, era incapabilă să vorbească ori să gândească.

După minute bune, Rupert se rostogoli şi se prăbuşi pe locul de lângă ea. Stătea pe spate, cu mâinile aruncate peste faţă. Respiraţia lui agitată se mai domolise.

— Ei bine, murmură el într-un final, nu ştiu cum de reuşeşti să mă scoţi din minţi în asemenea hal, scumpa mea, dar se pare că nu mă pot abţine. Nu am venit în camera ta pentru asta. Eram pe picior de război... îşi luă mâna de pe ochi şi o lăsă să cadă, greoi, peste abdomenul ei. Ce o să ne facem, Diana?

— În legătură cu ce? întrebă ea leneş, cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Nu te preface că nu pricepi, spuse el întorcându-se

pe o parte şi sprijinindu-se în cot, ca să o poată privi mai bine.

Îşi plimbă un deget pe buzele ei, trasându-i forma gurii, apoi se aplecă şi o sărută. Diana zâmbi leneş.

— Ei bine, spuse ea, ce zici despre această idee radicală? De ce nu am înceta să mai luptăm împotriva inevitabilului?

— Ah, da, cât de radical… El se ridică pe perne, iar ea îl urmă şi se sprijini de trupul lui puternic, odihnindu-şi capul în scobitura de la umărul lui. El o strânse în braţe şi îi cuprinse un sân în palmă. Şi crezi că o să funcţioneze?

Diana se gândi la întrebarea lui, cu zâmbetul încă pe buze.

— Probabil nu tot timpul, spuse ea, dar poate ici şi colo o să funcţioneze. Merită să încercăm.

El zâmbi.

— Barkis[2] e dornic să vă facă pe plac…

Diana chicoti încântată şi îi mângâie faţa.

— Încă îţi aminteşti?

— Mereu. Cum aş fi putut uita? El îi întoarse mâna şi îi depuse un sărut în podul palmei. Crăciunul acela de acum mulţi ani, în care am citit *David Copperfield* alături de tine, este una dintre cele mai trainice amintiri ale mele, preciză el.

Diana închise ochii şi îşi aminti de acele lungi după-amiezi de iarnă în care citeau cu voce tare, cu rândul, din carte. Ea avea pe atunci 15 ani. Fusese anul în care îşi dăduse seama că Rupert, cel mai bun prieten al lui Jem, devenise mai mult decât un frate de împrumut pentru ea. Descoperirea aceea o făcuse să se simtă ciudat în compania lui. Dar momentele acelea, când citeau împreună din Dickens, reuşiseră să-i mascheze stânjeneala.

O briză învolbură brusc perdelele de la fereastra larg deschisă, îi răcori pielea şi rupse vraja. Se ridică din braţele lui şi se aşeză pe pat, cu picioarele încrucişate, cu faţa spre el.

— Mai e un singur lucru care…

---

2 Personaj din romanul *David Copperfield* (n.tr.)

Îşi frământa degetele, agitată. Totul depindea de răspunsul lui. Iar în acel moment avea nevoie de el. Îşi dorea cu disperare să cunoască răspunsul, oricare ar fi fost acela.

— Deci? întrebă Rupert.

Se ridicase şi el. Privirea lui era vigilentă, în aşteptarea cuvintelor ce aveau să urmeze.

— De ce ai plecat, în după-amiaza aceea când eram pe malul râului, când te-am întrebat despre fată?

Expresia lui arăta că el bătea în retragere, aşa cum Diana se temuse. Ea simţea că i se rupea inima în piept. Îşi schimbă poziţia, ca să se dea jos din pat.

— Nu mai contează. Uită că te-am întrebat!

Se ridică din pat şi rămase cu spatele la el. Brusc, goliciunea ei o deranja. Se îndreptă spre şifonier ca să caute un halat.

— Aşteaptă, îi ceru Rupert. Aşteaptă o clipă, Diana!

Ea se opri, cu spatele la el.

— Vino înapoi în pat, îi ceru, bătând cu palma locul de lângă el.

Diana nu era sigură dacă era o invitaţie sau un ordin, dar ştia că, dacă refuza, n-avea să mai existe altă şansa de a restabili relaţia pe care o avuseseră cândva.

Aşa că se aşeză pe marginea patului şi îl privi în tăcere.

— Margery Ordway, începu el, era fiica menajerei bunicului meu. O fată de la ţară, plină de viaţă. Mai precis, o fată cu multă experienţă de viaţă, continuă el, pe un ton sardonic. Eu eram un băiat foarte neexperimentat, în vârstă de 16 ani. Lipsit de experienţă, dar dornic să înveţe. Într-o vacanţă, s-a oferit să mă înveţe. Iar eu i-am acceptat oferta. Băieţii, la vârsta aceea, se grăbesc să-şi piardă virginitatea. Inocenţa nu e una dintre calităţile cu care îi place unui bărbat să se mândrească.

— Şi asta e tot? întrebă Diana, mai confuză decât oricând. Fata încă e amanta ta? Sunt şi copii la mijloc? Aşa am auzit.

— Deci ai tras cu urechea la bârfe, ai crezut fiecare

cuvânt din ele şi apoi m-ai acuzat că te-am trădat.

— Nu, te înşeli. Nu te acuzam de nimic. Doar aşteptam o explicaţie din partea ta.

— N-ai avut încredere în mine. Cum poate exista dragoste, cum poate exista o legătură emoţională fără încredere?

— Dar nu erau bârfe. Jem mi-a spus, iar el nu era genul care să bârfească. Pur şi simplu, mi-a spus că nutreşti sentimente puternice faţă de acea femeie, că te simţeai obligat faţă de ea, cumva, şi că ea avea un copil. Jem nu era sigur că era copilul tău, dar mi-a spus că o sprijini pe acea femeie cât de mult poţi.

— Nu ai avut încredere în mine, repetă el calm. Chiar credeai că m-aş căsători cu tine fără să-ţi spun că am alte obligaţii sentimentale şi financiare? Fără să-ţi spun că aş avea un copil? Dumnezeule! De ce ai simţit că trebuie să mă întrebi despre aşa ceva? Nu pot să suport lipsa de încredere, Diana.

Ea închise ochii şi îşi apăsă două degete de puntea nasului, încercând să-şi adune gândurile. Probabil dăduse impresia că nu avea încredere în el, că îl acuza că o trădase. Cu siguranţă, îşi dorise să audă o explicaţie legată de ceea ce aflase de la Jem. Fratele ei îi vorbise relaxat despre toate acele lucruri, ca şi cum n-ar fi fost vorba despre ceva important, însă ea nu era atât de naivă încât să creadă aşa ceva. Fusese afectată că Rupert ţinuse secret faţă de ea un aspect atât de important al vieţii lui. Deci, da, nu avusese încredere în el. Dar nici nu dorise să creadă că Rupert avusese o amantă în tot acel timp când el îi declara dragostea lui fierbinte. Nu mai suporta incertitudinea. Trebuia să afle adevărul.

— Ea încă e amanta ta?

— Nu, Diana, nu este şi nici nu a fost, de ani buni. Dar ţin la ea şi îi dau bani, când pot. Viaţa e grea pentru ea şi aşa a fost întotdeauna. Soţul ei este un pierde-vară violent, iar ea munceşte până la epuizare ca să pună ceva pe masă copiilor pe care îi au. Spune-mi, explicaţia aceasta răspunde întrebărilor tale? Am terminat cu subiectul ăsta?

— Da, am încheiat. Numai că, dacă mi-ai fi spus toate astea de la bun început, ne-ai fi scutit pe amândoi de multă durere, zise ea. Refuz să fiu singura vinovată de această situaţie, Rupert. Înţeleg că ai simţit că te acuzam de trădare. Şi poate chiar mă întrebam dacă acele bârfe sunt sau nu adevărate. Dar nu cred că eram chiar atât de absurdă.

El rămase tăcut pentru câteva clipe.

— Nu ştiu de ce reacţionez atât de visceral la ideea că cineva nu are încredere în mine. Dar ăsta sunt eu. Iar cuvântul meu e lege, indiferent de cât de clişeu ar suna asta. Am nevoie să crezi că, dacă există ceva ce trebuie să ştii despre mine, o să-ţi spun eu, de bunăvoie. Poţi să faci asta?

— Da, spuse ea simplu. Pot să fac asta. Dar am nevoie să-mi promiţi că, atunci când te supără ceva, o să discuţi problema cu mine şi nu o să pleci pur şi simplu, lăsându-mă în aer. Poţi să faci asta, Rupert?

— Da, Diana, îţi promit! Acum, vino înapoi în pat, se face răcoare.

Diana se strecură sub aşternuturi, lângă el, şi se lipi de trupul lui. Îi simţi sexul tare cum îi împungea coapsa. Chicotind, întinse mâna şi îl cuprinse în palmă. Îi mângâie vârful umed şi îşi lăsă mâna să alunece pe bucata de carne ce zvâcnea de dorinţă, sub atingerea ei.

— Apropo, spuse Rupert, în timp ce îşi strecura mâna între picioarele ei, iar degetele lui începură să o frece cu pricepere. Nu te aşteptai să fiu virgin prima oară când am făcut dragoste, nu-i aşa?

Ea izbucni într-un râs senzual.

— Nu fi ridicol! Bineînţeles că nu mă aşteptam. Nu eram chiar atât de naivă.

— Ce uşurare!

— Dar tu te aşteptai ca eu să fiu virgină, nu-i aşa? întrebă ea, mişcându-se provocator sub degetele lui.

— Da. Ştiu, nu e corect. Dar totuşi te cunoşteam de când aveai opt ani.

Diana se ridică în genunchi şi îl încălecă. Îi ghidă sexul

între coapsele ei şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Începu să se mişte, în cercuri, cu mădularul lui înfipt adânc în ea. Rupert zâmbi şi îi privi faţa în vreme ce ea oferea amândurora plăcere. Pentru moment, părea că totul era bine în lumea lor.

Provocarea era să menţină acea stare.

Capitolul 15

— Am face bine să ne prezentăm la cină, spuse Diana, în vreme ce umbrele de pe pereţi deveneau tot mai lungi din cauza soarelui care cobora spre apus. Se rostogoli pe spate şi se întinse.

— Ţi-e foame? întrebă ea.

— Sunt hămesit, declară Rupert. N-am mâncat de la micul dejun şi, între timp, am muncit din greu.

Zâmbi cu subînţeles şi depuse un sărut scurt pe buzele Dianei, înainte să se ridice din pat şi să se întindă după hainele de care se dezbrăcase.

— Şi eu la fel. Şi nici eu nu am mâncat nimic de la micul dejun, spuse Diana, sprijinindu-se în coate, ca să-l privească mai bine pe Rupert, care se îmbrăca. Ar fi bună o baie acum, adăugă ea. Chiar mă gândeam deunăzi că locuinţa asta are nevoie disperată de câteva îmbunătăţiri. E timpul să montăm o instalaţie pentru apă caldă, nu crezi?

— Chiar ar fi o îmbunătăţire, aprobă el. Hai, ridică-te! Se aplecă şi o săltă din pat, apoi se dădu înapoi şi se uită la corpul ei cu o privire lascivă. O, Doamne, ar fi bine să plec cât încă mă îndur! exclamă el.

Diana zâmbi în vreme ce uşa se închidea în urma lui. Îşi trase pe ea un halat şi sună după Agnes, care apăru în câteva minute, cu un vas cu apă fierbinte.

— Chiar mă întrebam când o să mă mai chemaţi, remarcă ea laconic, în timp ce ducea apa fierbinte în baie. Domnişoara Grantley şi domnişoara Rutherford sunt gata şi vă aşteaptă la cină. Presupun că sunteţi leşinată de foame,

având în vedere că nu aţi mâncat de prânz.

— Da, mi-e foame şi, nu, n-am mâncat la prânz, confirmă Diana, în timp ce turna apă în bazin.

Înmuie un prosop în apă caldă, îşi şterse faţa cu el, apoi continuă cu restul corpului.

Când ieşi din baie, Agnes făcea patul. Diana nu comentă nimic despre aşternuturile răvăşite, iar Agnes păstră şi ea o linişte discretă.

— E totul în regulă? întrebă Fenella, când Diana îşi făcu în sfârşit apariţia în salon. Ai dispărut câteva ore bune.

— Deja eram îngrijorate, interveni şi Petra. Rupert s-a dus după tine şi părea gata să comită o crimă.

— Aşa părea, răspunse Diana. Dar acum e totul bine.

Îşi turnă un pahar cu vin din carafa de pe masă şi le oferi şi fetelor.

— Am băut deja, spuse Fenella. Rupert o să ni se alăture pentru cină?

— Cu siguranţă, spuse Rupert, făcându-şi apariţia dinspre terasă, însoţit de câini. Îşi turnă ceva de băut şi închină spre ele. În sănătatea dumneavoastră, doamnelor, spuse el cu un zâmbet inocent, ridicându-şi paharul. Când plănuiţi să vă întoarceţi la Londra?

— Peste câteva zile, spuse Fenella, uitându-se întrebător spre Diana.

— Am decis să stăm până o să ne săturăm, adăugă Petra. Tu cât stai, Rupert?

— O să plec înapoi mâine, cu trenul de dimineaţă. Lord Roberts mă aşteaptă cu nerăbdare.

— Se pare că te ţine foarte ocupat, remarcă Diana. Dar presupun că e o onoare să fii în serviciul comandantului-şef.

— Ei bine, nu se simte aşa chiar tot timpul, zise Rupert şi râse uşor. Oricum, asta e. Să mergem la cină?

*

Trei zile mai târziu, tinerele se întorceau la Londra, cu nevoia de linişte, pace şi aer de ţară satisfăcută.

— Îmi place la nebunie la Deerfield, spuse Diana, în timp ce se instalau în vagonul de tren. Dar, după o vreme, simt nevoia de acţiune. Trebuie să merg la cumpărături. Toate hainele mele par îngrozitor de demodate. O să veniţi cu mine?

— Da, bineînţeles, spuse Fenella. O să mergem pe Bond Street şi pe Regent Street, apoi putem lua prânzul la Formum. O adevărată zi londoneză, ca să mai schimbăm ceva din ritmul ultimelor zile.

— Atunci, rămâne stabilit, spuse Diana.

Se aşeză şi privi pe fereastră la peisajele de ţară pe lângă care treceau. Cum aveau să fie lucrurile cu Rupert, acum că ajunseseră la un fel de acord de încetare a ostilităţilor? El tot sub acoperişul ei trăia, iar Diana nu putea scăpa de senzaţia că o făcea sub un fals pretext. Nu putea accepta de bunăvoie farsa pe care el o obliga să o joace pentru a-şi justifica prezenţa în casa ei.

Cu excepţia cazului în care înceta să mai fie o farsă.

Dar nici chiar şi în cele mai pasionale momente pe care le împărtăşiseră, când făceau dragoste, Rupert nu spusese nimic despre reînnoirea logodnei lor. Nu că ar fi fost nevoie să o reînnoiască. Ar fi putut să treacă direct la nuntă. Cu o aprobare specială, se puteau căsători rapid şi fără oaspeţi, iar farsa lua sfârşit fără să ştie nimeni. Dar Rupert nu sugerase aşa ceva, iar Diana nu vedea cum ar fi putut ea să o facă. Ea fusese cea care rupsese logodna lor iniţială şi nu simţea că ar fi fost corect ca decizia reluării logodnei să fie tot iniţiativa ei. Trebuia să vină de la Rupert.

Dar chiar voia să se căsătorească cu Rupert?

Nu era o întrebare la care putea sau dorea să răspundă în acel moment, decise Diana. Avea să lase lucrurile în voia lor şi să aştepte să vadă ce îi rezerva viitorul.

— La ce te gândeşti? o întrebă Petra, privind-o plină de curiozitate. Părea că te lupţi cu cineva, după modul în care ţi se strâmba gura.

Diana clătină din cap cu putere.

— Mă luptam cu mine însămi în legătură cu ceva lipsit

de importanţă. Aşa cum mai face lumea…

— Aşa cum mai face lumea, o aprobă Fenella, avertizând-o din priviri pe Petra, care se băga deseori acolo unde nu-i fierbea oala.

Tânăra nu o făcea cu răutate, ci de fiecare dată din sinceră îngrijorare. De data aceea, privirea pe care i-o aruncase Fenella fu de ajuns. Petra încetă cu întrebările şi le sugeră să meargă în vagonul-restaurant să mănânce clasica supă de Windsor.

Se despărţiră la gară. Diana, Agnes şi câinii luară o trăsură spre Cavendish, iar Petra şi Fenella împărţiră una, spre casele lor.

Diana simţea cum îi creştea pulsul cu fiecare treaptă a scării din faţa casei pe care o urca. Barlow o aştepta în faţa uşii de la intrare.

— Ce plăcere să vă avem din nou cu noi, domnişoară Diana! Sper că vizita la ţară a fost plăcută.

Îi luă valiza din mână şi i-o pasă lui Diccon.

— Da, ne-am bucurat de câteva zile liniştite, mulţumesc, Barlow. Diana păşi în hol şi îşi scoase pălăria elegantă. Colonelul Lacey e acasă?

— Nu, doamnă. E la comandament, din câte am înţeles.

— Da, bineînţeles. Întotdeauna e acolo la ora asta din zi. Încerca să îşi ascundă dezamăgirea, dar nu îi reuşea. Fusese nerăbdătoare să vadă dacă ceva se schimbase între ei odată reveniţi pe câmpul obişnuit de bătălie.

Tocmai se schimba de rochia în care călătorise, când Izzy bătu la uşă. Îi aducea un mesaj scris.

— Un curier tocmai a lăsat asta pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Izzy.

Diana recunoscu imediat scrisul ferm al lui Rupert. Inima începu să-i bată mai tare. Rupse sigiliul şi despături foaia.

Îmi pare rău că nu am fost acolo să te întâmpin, fată dragă, dar sunt prins într-o întâlnire interminabilă, la ordinul

comandantului-şef. Ai vrea să iei cina cu mine, diseară, la Criterion? Asta bineînţeles dacă nu cumva preferi o cină mai intimă, în doi, acasă?

Se părea că Rupert era la fel de nerăbdător ca ea să afle dacă neînţelegerile lor aveau să continue odată întorşi sub acoperişul pe care şi-l disputau. Diana zâmbi şi se aşeză la mica ei masă de scris. Mâzgăli cu peniţa, în timp ce se gândea la ce avea să-i răspundă. Ce spera Rupert ca ea să aleagă?

Răspunsul era evident, dar ea plănuia să-i facă o surpriză. Îşi înmuie tocul în cerneală şi scrise câteva cuvinte, tamponă foaia cu o sugativă, o împături şi îşi puse sigiliul pe ea.

— Poftim, Izzy! Dă-i asta curierului, te rog!

Izzy dispăru într-o clipă. Diana se gândi la seara ce avea să urmeze. După câteva momente, se ridică şi părăsi dormitorul, mergând spre bucătărie.

— Vai, domnişoară Diana, dar ce surpriză să vă vedem aici, spuse doamna Harris. De ce n-aţi sunat după mine?

— Pentru că îmi place bucătăria, îi răspunse Diana cu un zâmbet. Şi aş vrea să discut un meniu anume cu tine şi cu bucătăreasa.

Se aşeză pe un scaun de la masa lungă şi plină de făină din bucătărie, unde bucătăreasa tocmai terminase de frământat un aluat.

— Aveţi grijă să nu vă murdăriţi de făină pe rochie, o avertiză doamna Harris, în timp ce se aşeza şi ea pe un scaun. Ar fi bine să vină şi Mary.

Spre deosebire de menajeră, care fusese în serviciul familiei Sommerville de când Diana era un copil, bucătăreasa nu era obişnuită cu genul acela de familiarităţi, însă se aşeză şi ea pe un scaun, netezindu-şi o cută de pe şorţul bine apretat.

— Eu şi colonelul Lacey vom lua cina acasă în această seară, le spuse Diana. Aş dori ca o cină foarte specială să fie servită la mine în salon. Ştiu că vă anunţ cam în ultimul

moment, dar aţi putea pregăti ceva special? o întrebă ea pe bucătăreasă.

Îi adresă doamnei Adderbury un zâmbet măgulitor, iar chipul rumen al femeii fu luminat de un zâmbet similar rumen.

— Vă gândiţi la ceva anume, doamnă?

— Colonelului îi plac foarte mult prepeliţele în aspic. E prea târziu să faceţi un aspic?

— Nu, dacă îl răcim pe gheaţă, spuse bucătăreasa. Polly, fato, zdrobeşte repede nişte coji de ouă, ca să limpezim supa, îi spuse ea servitoarei care ajuta în bucătărie. Am deja în cămară nişte supă de oase. Ce ne-ar mai trebui?

— Friptură de vită şi budincă de Yorkshire, spuse Diana zâmbind. E preferata colonelului.

— Întotdeauna a fost, aprobă doamna Harris, încuviinţând din cap. Şi tocăniţă de ciuperci.

— Exact, chicoti Diana. Cu cartofi copţi. Apoi spumă de brânză Stilton şi lapte de pasăre la desert. Crezi că se poate face, Mary?

Bucătăreasa încuviinţă din cap.

— O să trimit imediat băiatul la măcelar după carne de vită şi prepeliţe. Stilton avem. Sunt şi ouă, smântână, vanilie şi tot ce ne mai trebuie. Staţi liniştită! La ce oră doriţi să luaţi cina?

Diana aruncă o privire spre pendula înaltă din hol. Era deja trei după-amiaza.

— La opt şi jumătate?

— O, da, rezolvăm, nicio problemă, spuse bucătăreasa, ridicându-se greoi. Ar fi bine să mă apuc deja de budinca Yorkshire. Aluatul trebuie lăsat să dospească.

Diana părăsi bucătăria şi urcă scările în paşi de dans, spre dormitorul ei.

— Agnes, în seara asta iau cina acasă, cu domnul colonel. O să mă îmbrac în rochie de seară. Dar mai întâi trebuie să discut cu Barlow despre vin şi să dau fuga până undeva.

Se repezi din nou în jos pe scări ca să se consulte cu

valetul în legătură cu vinurile din pivniţa de la Cavendish Square, apoi plecă la Hoare's Bank.

*

— Acestea sunt cifrele finale ale pierderilor suferite în război, domnule, spuse Rupert, în timp ce punea raportul pe biroul de mahon. Se pare că, de fapt, am pierdut mai mulţi oameni decât burii.

Tonul lui Rupert era sobru, căci, în armată, pierderile de război erau cea mai dureroasă parte a contabilităţii.

— Hmm…

Comandantul-şef examină documentul.

— Patru mii de morţi la inamici şi şase mii la ai noştri. Nu mai contează, Lacey, am câştigat. Asta e tot ce contează, îi spuse el lui Rupert, cu un zâmbet satisfăcut. Statul Orange este acum o colonie a Coroanei Britanice, şi, dacă burilor nu le convine asta, n-au decât să-şi ia tălpăşiţa.

Rupert nu-i răspunse. În entuziasmul lor milităresc, generalul Kitchener şi Lord Roberts erau la fel de lipsiţi de respect faţă de pierderile umane. Dar în urechile lui Rupert încă sunau ţipetele camarazilor răniţi şi strigătele de luptă ale inamicilor, care îi dominau.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Excelenţă, dar a sosit un mesaj pentru colonelul Lacey.

Un cadet uşor speriat stătea în uşă. Comandantului-şef nu-i plăcea să fie întrerupt. Rupert înaintă repede spre cadet.

— Mulţumesc. Luă hârtia şi îi făcu semn tânărului că putea pleca, înainte să spună: Un mesaj urgent, domnule. Mă puteţi scuza pentru o clipă?

Rupse sigiliul.

— Da, da, dacă e nevoie, spuse Lord Roberts, uşor iritat. Ce să facem cu cifrele acestea? Să le dăm presei? Nu vreau ca glorioasa noastră victorie să fie umbrită de ceva.

Rupert aruncă o privire la mesaj – „Cină în doi” şi un zâmbet îi înflori pe buze. Strecură hârtia în buzunarul

jachetei roşii de la uniformă şi îşi concentră apoi toată atenţia asupra şefului său.

— Nu cred că putem ascunde această informaţie, domnule. Dacă presa descoperă că am ascuns aceste cifre, o să ne spânzure de boaşe, scuzaţi-mi expresia.

Lord Roberts aruncă din nou o privire la cifrele din faţa lui, apoi împinse hârtia spre Rupert.

— Atunci, ocupă-te, colonele!

Rupert salută, luă raportul şi plecă la el în birou. O jumătate de oră mai târziu, părăsea clădirea comandamentului şi se îndrepta prin St. James's Park spre Cavendish Square. Diana răspunsese la invitaţia lui exact aşa cum sperase. O cină intimă se putea încheia doar într-un singur fel. Şi, odată ce noua fază a relaţiei lor intra pe un făgaş normal pentru amândoi, poate îşi puteau reînnoi promisiunile şi angajamentele.

— Bună seara, domnule colonel. Barlow îl salută cu o plecăciune când intră în casă. Domnişoara Diana vă aşteaptă la ea în salon.

— Spune-i, te rog, că voi fi acolo într-o jumătate de oră.

Rupert se grăbi spre dormitorul lui şi-l chemă pe Davis. Casa părea foarte diferită faţă de momentul în care el se instalase acolo. Când sosise iniţial, locuinţa părea mai degrabă un mausoleu decât o casă de oameni, cu atmosfera ei parcă blocată în timp şi cu mobilele acoperite de cearşafuri care să le protejeze de praf. El nu ştiuse ce să facă pentru a o readuce la starea normală, însă Diana reuşise în doar câteva zile. Dar, la urma urmei, era casa ei. Faptul că el avea un drept legal asupra proprietăţii nu o făcea şi casa lui, îşi dădu seama Rupert.

Ei bine, poate că lucrurile aveau să se schimbe, acum că făcuseră pace. Rupert spera că nu era exagerat de optimist în acea privinţă, îşi schimbă uniforma cu haine de seară. Când intră în salon, i se confirmă că nu fusese exagerat de optimist. Diana era o apariţie, îmbrăcată în catifea roşie ca focul şi acoperită de diamante. Pietrele scânteiau asemenea unor flăcări albastre de la gâtul ei, de

la încheieturi, din urechi şi din părul de culoarea cafelei. Era îmbrăcată de parcă familia regală urma să ţină un bal la ea în salon.

Se ridică de pe canapea ca să-l întâmpine, cu braţele întinse şi cu un zâmbet provocator pe buze.

— Ce spui?

— Simt că nu mai am aer, zise el admirativ. Eşti superbă, draga mea.

— Eu sunt superbă sau diamantele?

— Şi tu, şi diamantele. Vă puneţi reciproc în valoare.

O îmbrăţişă, inhalându-i parfumul delicat de flori, îngropându-şi faţa în părul ei şi trăgând în piept esenţa Dianei.

— Nu le-am mai purtat niciodată, spuse ea, jucându-se cu diamantele din colierul pe care îl avea la gât. A trebuit să le iau de la bancă în după-amiaza aceasta.

— Cred că le-am putea folosi mai târziu, murmură el, cu o sclipire lascivă în ochii verzi. Am câteva idei.

Diana îşi trecu limba peste buze. Pielea îi furnică la auzul promisiunii din vocea lui, care îi trimitea fiori de dorinţă în vintre. Se îndepărtă repede de Rupert când uşa se deschise. Barlow şi Diccon intrară cu prepeliţa în aspic. Ea evită zâmbetul bine cunoscut al lui Rupert şi luă loc la masă. Îşi puse şervetul în poală şi începu să-l netezească, sperând că mişcarea avea să o distragă de la senzaţia de excitare.

Barlow turnă vin.

— Este un Puligny-Montrachet, domnule.

Rupert sorbi apreciativ, apoi spuse:

— Aproape la fel de magnific precum diamantele.

— Sper că vei aprecia şi vinul de Bordeaux, zise Diana, recăpătându-şi, în sfârşit, vocea.

Poate o conversaţie politicoasă reuşea să-i ajute să îşi termine cina înainte să…

*

Târziu, mult mai târziu, Rupert îi scoase Dianei

hainele, una câte una, zăbovind pe fiecare centimetru de piele care ieşea la iveală. Iar când ea rămase goală în faţa lui, acoperită doar de focul albastru al diamantelor, îngenunche în faţa ei. Se uita flămând la trupul ei, în timp ce degetele lui trasau fiecare contur, fiecare unghi, fiecare rotunjime, fiecare linie dreaptă. Apoi îşi strecură mâna între picioarele ei, îi îndepărtă coapsele şi îşi puse gura pe sexul ei fierbinte care pulsa de dorinţă. Limba lui se cufunda în ea, o tachina, o gusta. Îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o susţinu când ea explodă orgasmic sub dezmierdările limbii lui.

Explozia de plăcere o făcu să se prăbuşească pe podea, trăgându-l şi pe Rupert cu ea, deschizându-şi nerăbdătoare picioarele, împinsă de o nevoie urgentă.

El o pătrunse şi i se alătură în călătoria pasională spre înălţimi şi spre lunga şi lenta coborâre în uitare. Ea se lipi strâns de el, apăsându-şi călcâiele pe fesele lui, în vreme ce el îşi îngropa capul în părul ei, cu trupul încordat şi sământa lui revărsându-se fierbinte pe coapsele ei. Părul Dianei era ciufulit, iar diamantele sclipeau din cascada de bucle. Pietrele preţioase erau dure şi albastre pe pielea ei albă, gura ei era umflată, pleoapele cu vene verzi-albăstrui închise în vreme ce pasiunea ajunse pe culme şi, apoi, începu, treptat, să se domolească.

Capitolul 16

Soneria de la intrare părea să sune neîncetat, considera Rupert, care o auzea a patra oară doar în acea dimineaţă. Diana avea o turmă de prieteni, şi, odată reîntoarsă în Londra, cei mai mulţi dintre ei păreau că-şi stabiliseră şi ei reşedinţa în Cavendish Square. Presupusul ei statut de „doamnă Lacey” nu părea să-i fi afectat

popularitatea printre tineretul din lumea bună. În aceste condiţii, Rupert se simţea deseori ca un intrus în acea atmosferă, prins între munca lui de la comandament şi documentele şi cărţile de acasă, din bibliotecă.

Nu fusese întotdeauna aşa, bineînţeles. Pe vremuri, înainte de război, el şi tovarăşii lui duseseră şi ei acel gen de viaţă socială relaxată, la fel ca Diana şi prietenii ei. Dar ceva îl schimbase. Războiul îl schimbase. Războiul şi faptul că devenise un moştenitor bogat şi secretarul comandantului-şef al armatei.

Un cor de voci agitate se auzea din hol, acompaniat de lătratul nervos al câinilor. Rupert nu-şi putea auzi nici propriile gânduri, aşa că abandonă documentele la care lucra, se duse la uşă şi o deschise către balamucul din hol. Diana ţinea câinii de zgardă, făcând eforturi mari să-i stăpânească, pentru că patrupedele încercau să ajungă la un pechinez care lătra, simţindu-se viteaz, în braţele tinerei care îl ţinea. Mai mulţi bărbaţi se îngrămădeau în jurul lor, oferind diverse soluţii pentru detensionarea situaţiei. Stăpâna pechinezului părea în fie în pragul unei crize de isterie.

— Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă? întrebă Rupert. Diana, lasă-mă să o iau pe Hera. N-ai cum să-i ţii pe amândoi.

Diana i-o dădu uşurată pe Hera şi strânse de zgarda lui Hercule, care începu să latre înnebunitor către pechinez. Căţelul sări din braţele stăpânei şi începu să alerge pe hol, apoi se ascunse într-un colţ.

— Îl prind eu, spuse Jack Marsden, care se separă de grup şi se apropie de creatura îngrozită. Îl prinse pe pechinez dintr-o mişcare şi îl luă în braţe, mângâindu-l cu un deget pe cap. Rupert o trase pe Hera în bibliotecă, iar Diana îl urmă cu Hercule, pe care îl împinse înăuntru, apoi se dădu înapoi, pentru ca Rupert să poată închide uşa. Urmă un moment de binefăcătoare linişte, spartă doar de chelălăitul pechinezului terifiat. Jack înapoie căţeluşul stăpânei şi îşi scutură hainele.

— Scuze, domnule colonel, v-am deranjat? întrebă

Jack, numai zâmbet.

Diana spuse repede:

— Datorită faptului că ai intervenit atât de rapid, Jack, dezastrul a fost evitat.

Jack îşi întoarse zâmbetul către Diana.

— Nicio problemă, dragă doamnă. Tu şi colonelul aveaţi mâinile ocupate.

Diana izbucni în râs şi îi trimise un sărut din vârful degetelor, apoi se întoarse către stăpâna pechinezului, care era în continuare lividă.

— Îmi pare rău, Letty. Nu i-am mai văzut niciodată comportându-se aşa.

— Probabil pentru că nu au mai avut ocazia să se confrunte cu un câine de mărimea unui iepuraş, spuse Rupert sec. Diana, îţi sugerez ca, atunci când ai musafiri, să închizi câinii în bucătărie sau să-i aduci la mine dacă sunt acasă.

— Dar nu ştiu întotdeauna din timp când sosesc musafirii, spuse Diana, pe un ton uşor acru. Rupert se comporta ca un patriarh enervant. Aşa că Diana îi întoarse spatele şi li se adresă vizitatorilor: Jack, tu meriţi un premiu, iar ceilalţi meritaţi ceva care să vă pună pe picioare. Haideţi la mine în salon! Letty, o să găsim ceva bun să-i dăm şi lui Missie. Şi o să-i treacă sperietura cât ai bate din palme. Rupert o să aibă grijă de dulăi.

Îl luă de braţ pe Jack şi se îndreptă spre scări, iar musafirii o urmară.

Rupert se încruntă din cauza tonului dispreţuitor pe care îl folosise Diana când i se adresase. Se simţea retrogradat într-un rol inferior, iar presupunerea ei că el urma să aibă grijă de câini, deşi era absolut adevărată, îl irita. Nu voia să fie luat de prost. Pe deasupra, i se păruse că ea flirta exagerat cu Jack Marsden. Bărbatul era, cu siguranţă, un tip plăcut, dar Diana chiar n-ar fi trebuit să îi dea apă la moară. Omul putea să înţeleagă greşit gestul ei.

Dar chiar asta urmărise?

Enervat la culme deja, se întoarse în bibliotecă, unde câinii, cu ochi vinovaţi, se lipiră de picioarele lui, parcă

voind să-şi ceară scuze.

— Nu vă merge cu mine, le spuse el, apoi se întoarse la documentele de pe masa de scris.

Trecuse deja mai mult de o oră, când auzi în hol voci care indicau că musafirii Dianei erau pe picior de plecare. Aşteptă până când auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi le făcu un semn de avertisment câinilor. Aceştia se ridicară imediat, cu urechile ciulite. Rupert ieşi din bibliotecă şi închise ferm uşa în spatele lui.

Diana şi Jack erau singuri în hol, prinşi într-o conversaţie cu glas şoptit. Se opriră când îl văzură pe Rupert. Diana părea uşor îmbujorată. Jack îi ţinea mâna între ale sale.

— Ah, încă eşti aici, Marsden? observă Rupert ceea ce era evident. Scuze, am crezut că soţia mea e singură.

— Eram pe punctul de a pleca, domnule colonel. Jack ridică mâna Dianei la buze. Mulţumesc pentru acel deosebit vin roşu, Diana. Sper să te revăd mai pe seară.

— Te poţi baza pe asta, spuse Diana, întorcându-i zâmbetul. Diccon o să te conducă.

Valetul îi ţinu uşa deschisă, iar Jack ieşi, înclinând politicos din cap către Rupert. Diana se întoarse spre scări.

— Pot să te reţin pentru câteva clipe, Diana?

Ea se opri, cu mâna pe balustradă.

— Da?

— Mă întrebam unde te duci în seara asta. Sperasem că am putea ieşi să cinăm împreună.

— Oh, asta ar fi fost drăguţ, dar le-am promis membrilor familiei Granger că voi fi prezentă la serata lor, îi spuse ea, în timp ce se întorcea lent spre el. De ce nu vii şi tu? Invitaţia te includea şi pe tine.

Rupert clătină din cap.

— Nu, nu pot să suport evenimentele de genul ăsta. Speram că am putea petrece puţin timp împreună, dar… zise el ridicând din umeri.

— Pari enervat, se aventură Diana.

În ciuda armistiţiului asupra căruia conveniseră, lucrurile nu păreau să meargă prea bine între ei. Simţea

dezaprobarea din atitudinea lui. Pe deasupra, era destul de evident că el detesta şirul constant de vizitatori din salonul ei.

— Nu, doar că, atunci când lucrez, aş aprecia dacă aş putea să-mi aud propriile gânduri.

Ochii ei aruncară săgeţi de culoare violet.

— Dacă nu poţi lucra în partea ta de casă, Rupert, atunci, îţi sugerez să rămâi la comandament, unde sunt sigură că găseşti liniştea de care ai nevoie.

Cu asta, Diana începu să urce scările, fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Rupert înjură în barbă. Sperase că, odată întorşi de la Deerfield, lucrurile aveau să decurgă mai lin. Dar, în ciuda înţelegerii la care ajunseseră, în ciuda acelei minunate nopţi cu diamante, Diana îşi ţinea viaţa separată de a lui, iar partea ei de casă era precum un teritoriu sacru. Erau ca doi străini, fiecare cu viaţa lui. Dar noaptea erau iubiţi, uniţi de o pasiune mistuitoare, însă la lumina rece şi clară a zilei, resentimentele Dianei faţă de prezenţa lui în acea casă şi faţă de farsa pe care trebuiau să o joace în ochii publicului erau la fel de puternice ca înainte. Până când acel lucru nu se schimba, nimic altceva nu avea să se schimbe.

Diana intră la ea în salon şi îşi turnă un pahar cu vin de Xeres. Luă o gură zdravănă, întrebându-se de ce se simţea atât de rău. Şi avea sentimentul că şi pentru Rupert lucrurile stăteau la fel. Ceva nu mergea. Căzuseră de acord să încerce să nu se provoace reciproc. Şi Dianei i se păruse că reuşiseră destul de bine, însă tot duceau vieţi separate. Ea insistase ca fiecare să stea în partea lui de casă, cu excepţia nopţilor, când el venea la ea în dormitor. Prin faptul că insista să menţină acea ridicolă pretinsă căsătorie, Rupert îşi impunea propria voinţă asupra ei. Şi nici cea mai înnebunitoare pasiune din lume nu putea schimba ce simţea ea în această privinţă. El era absolut nerezonabil în insistenţa lui de a respecta la literă termenii din testamentul lui Jem, iar din această cauză propria ei libertate de mişcare avea serios de suferit.

Decise să meargă să o vadă pe Petra. Compania

prietenei ei avea mereu darul de a o înveseli. Apoi puteau merge împreună să o viziteze pe Fenella. Se duse să-şi pună o jachetă.

Când ea cobora scările, Rupert tocmai ieşea din bibliotecă.

— Te duci undeva? întrebă el.

— Doar într-o vizită. De ce?

Îşi auzise tonul ascuţit din întrebare şi îi păru rău că vorbise aşa. Trăiau sub acelaşi acoperiş şi nu exista vreun motiv pentru care el n-ar fi trebuit să-i pună acea întrebare absolut civilizată.

— De ce eşti aşa înţepată, Diana?

În loc să-i răspundă, ea intră în bibliotecă şi lăsa uşa deschisă, ca o invitaţie. El o urmă şi închise uşa.

— Ei bine?

Diana oftă.

— Nimic nu s-a schimbat, Rupert. Câteva interludii pasionale nu schimbă cu nimic situaţia, de fapt. Mă forţezi să accept o poziţie pe care eu nu o suport. Nu sunt liberă să fiu eu însămi. Eşti mereu prin preajmă şi te învârţi precum un monstru cusurgiu. Nu-ţi convin prietenii mei, te plângi că nu poţi lucra din cauza zgomotului, dar asta e casa *mea,* nu a ta, orice ai crede tu.

Rupert se încruntă, masându-şi tâmplele.

— Nu are rost să răstălmăcim lucrurile, Diana. Eşti liberă să mă deteşti cât ai chef. Sunt decis să rămân în această casă. Şi chiar mă deranjează termenul „monstru cusurgiu”. Chiar aşa mă vezi?

— Pari să presupui că dreptul tău asupra casei e mai important decât al meu. E ca şi cum ai considera că nevoile şi preocupările mele sunt banale, pe când ale tale sunt de o mare importanţă pentru umanitate.

Rupert tresări.

— Poate chiar cred asta. Tu ai chef de joacă. Iar eu trebuie să muncesc.

Diana încercă să-şi controleze furia.

— Trebuie să administrez proprietăţile, să mă ocup de minele din Kimberley, de renovările de la Deerfield, de

gospodăria de aici…

— Stai, ce vrei să spui prin faptul că te ocupi de minele de la Kimberley? o întrerupse el.

Diana se înjură în gând pentru că nu reuşise să-şi ţină gura. Nu-i spusese nimic lui Rupert despre scrisoarea de la agent şi nici despre raportul privind funcţionarea şi progresul minelor.

— N-am vrut să spun nimic.

— Oh, nu mă minţi, Diana! Nu te pricepi deloc. Ce încerci să-mi ascunzi?

— Chiar e o nimica toată. Am primit o scrisoare din Africa de Sud, de la Victor Marchant, în care spunea că muncitorii s-au întors la lucru, acum, că războiul s-a terminat, şi că producţia a fost reluată fără probleme. I-am răspuns la scrisoare.

— Şi de ce nu m-ai informat?

— Agentul nu era la curent cu faptul că acum împărţim dreptul de proprietate asupra minelor, aşa că mi-a scris doar mie. Ca urmare, i-am răspuns tot eu la scrisoare.

— Ai ales să nu mă implici.

— Mi-am închipuit că, odată ce domnul Muldoon îl informează despre implicarea ta, agentul te va include şi pe tine în corespondenţă. N-are nimic de-a face cu mine.

— Pot, te rog, să văd scrisoarea?

Ochii lui arătau ca sloiuri reci de gheaţă verde, iar vocea lui era intransigentă. Diana îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, nu o mai am. Am aruncat-o după ce i-am răspuns.

Era adevărat, iar Rupert nu mai puse şi alte întrebări, ci doar spuse:

— Pe viitor, te rog să împărtăşeşti cu mine acest gen de corespondenţă. Ne-am înţeles?

— Iar eu sper că pe viitor vei fi şi tu inclus oficial în scrisori şi că nu va mai fi nevoie să fiu implicată, ripostă ea. Acum, te rog să mă scuzi, o să mă duc în treaba mea.

Diana se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag şi se întoarse spre el.

— Bineînţeles, dacă doreşti, eşti mai mult decât binevenit să te ocupi de renovările de la Deerfield. Vreau să montez o instalaţie pentru apă caldă.

— *Tu* vrei? întrebă el sardonic.

Ea se întoarse spre el.

— Da, eu vreau şi am presupus că şi tu vrei acelaşi lucru. Nu suntem noi cei care trebuie să se chinuiască, în sus şi în jos, pe scări, cu ligheanele pline de apă fierbinte, atunci când vrea cineva să facă o baie. Speram că te gândeşti şi la oamenii aceia. Sau e prea greu pentru tine? întrebă ea sarcastic. Am o listă de instalatori care lucrează în zonă, dacă o vrei.

— Sigur, dă-mi-o când poţi. Acum, te rog să mă scuzi, dar am de lucru.

Diana se răsuci pe călcâie şi ieşi din bibliotecă, închizând uşa cu o grijă exagerată.

Întreaga lor întâlnire fusese un dezastru. Se părea că la fiecare pas înainte pe care îl făceau pe calea înţelegerii, urmau doi paşi înapoi spre ostilitate. Şi, oricât ar fi încercat, ea nu vedea cum putea să schimbe acel ritm.

Părăsi casa şi străbătu piaţa, prin grădină, în drum spre Petra, care locuia în Hanover Square, împreună cu părinţii ei. Zilele superbe de vară deveniseră o palidă amintire de când se întorseseră de la Deerfield. Cerul era cenuşiu, şi bătea un vânt rece. Trebuia să-şi fi luat cu ea o umbrelă şi o haină mai groasă, reflectă Diana, în timp ce traversa Oxford Street, strecurându-se printre trăsuri şi printre cărucioarele negustorilor.

Oare tocmai ratase ocazia de a aduce discuţie în rândurile ciudate din scrisoarea agentului, în care acesta spunea că Rupert nu fusese alături de Jem, la Mafeking? Dar Rupert nu susţinuse niciodată că fusese altundeva decât alături de Jem, în timpul atacului. Dacă ea l-ar fi chestionat în legătură cu acea situaţie, el ar fi luat-o ca pe o altă dovadă de neîncredere, o altă ocazie în care îi punea cuvântul la îndoială. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Diana era să dezgroape vechile lor scandaluri. Era şi-aşa destul de greu să încerce să trăiască sub acelaşi acoperiş cu el şi fără

să mai pună paie pe foc.

Valetul îi deschise uşa casei familiei Rutherford din Hanover Square şi îi luă haina şi mănuşile.

— Domnişoara Rutherford este în salonaşul din spate. Să o anunţ că aţi sosit? întrebă valetul, în timp ce întindea haina şi mănuşile unui servitor.

— Nu, nu e nevoie. Ştiu drumul, mulţumesc, spuse Diana şi începu să urce grăbită scările.

— Diana, scumpa mea, sunt atât de fericită că eşti aici, spuse tânăra când Diana intră în cameră. Sunt răcită cobză, iar mama exagerează, ca de obicei. Nu, nu te apropia, că nu vreau să-ţi dau răceala.

O îndepărtă pe Diana din vorbe, cu mâinile întinse.

— Oh, biata de tine, spuse Diana cu compasiune. Într-adevăr, ai o voce de parcă ai fi un măgar răguşit. Cum te-ai ales cu această răceală?

— Mama crede că mi s-a tras de la faptul că am fost ieri să vâslesc, cu Charles Dexter, şi ne-a prins ploaia. Erau doar câteva picături, dar… Petra ridică din umeri. O să sun să ne aducă nişte cafea.

— E urât afară, este mai bine că stăm aici, spuse Diana, instalându-se pe pernele canapelei de catifea. Ai m-au văzut-o pe Fenella? Eu n-am văzut-o de trei zile.

— Nici eu, spuse Petra, coborându-şi conspirativ vocea. E cam secretoasă în ultima vreme. A zis că se duce să ia lecţii, dar m-a ignorat când i-am cerut mai multe detalii.

— Curios. Ce fel de lecţii? Mă întreb şi eu.

— Să mergem împreună să-i facem o vizită? întrebă Petra, în timp ce-i mulţumea din cap servitoarei care adusese cafeaua pe o tavă.

— Nu poţi să ieşi, eşti răcită, îi aminti Diana, luând ceaşca întinsă de servitoare. O s-o luăm la întrebări când te vei simţi mai bine.

Petra strănută violent şi împrăştie stropi de cafea pe farfurioară. Se chinui să-şi găsească batista.

— Unde sunt câinii? Erau mereu cu tine.

— Oh, sunt pedepsiţi.

Diana îi povesti despre balamucul petrecut la ea în hol, ceea ce o făcu pe Petra să râdă cu lacrimi.

— Biata Letty era la fel de speriată ca Missie. Dar recunosc că o înţeleg. Hera şi Hercule pot părea extrem de fioroşi atunci când îşi pun în cap.

Îşi sorbi cafeaua întrebându-se dacă să-i împărtăşească Petrei nedumerirea legată de scrisoarea agentului. I-ar fi prins bine să audă şi o altă opinie.

Tocmai îşi punea ceaşca jos, întrebându-se cum să înceapă, când vocea profundă şi melodioasă a Fenellei îi întrerupse gândurile:

— Oh, Petra, biata de tine! M-am întâlnit cu mama ta pe scări. Mi-a spus că ai o răceală groaznică şi m-a sfătuit să stau departe de tine, ca să nu mă molipsesc, spuse Fenella, în timp ce intra în cameră. Dar chiar eşti palidă, draga mea. Te superi dacă te sărut doar de la distanţă?

— Absolut deloc, declară Petra. Aşază-te cât de departe poţi şi o să sun să mai cer nişte cafea.

— Oh, nu vreau cafea, mulţumesc. Tocmai am băut una, spuse Fenella, aşezându-se pe canapea, lângă Diana. Atunci, Petra, presupun că nu vii la serata din seara aceasta de la familia Granger, nu?

Petra strănută delicat în batistă şi spuse cu voce răguşită:

— Aş fi declarată *persona nongrata* dacă aş îndrăzni.

— Cred că ar trebui să te bagi în pat, anunţă Diana. Te obosim.

— Nu, nu mă obosiţi, protestă Petra, dar fără prea multă convingere.

Apoi strănută din nou. Diana se ridică, iar Fenella o urmă.

— Te pupăm şi te lăsăm să te odihneşti, draga mea. O să ne întoarcem mâine, spuse Diana.

— Adevărul e că mă simt îngrozitor, recunoscu Petra. Unde vă duceţi?

— A apărut un magazin de modă nou pe Regent Street, le spuse Fenella. Am trecut azi-dimineaţă pe lângă el şi am văzut o pălărie superbă în vitrină. S-ar potrivi

perfect cu forma feţei Dianei, şi speram să vă conving pe amândouă să o vedem, dar acum…

Făcu un gest de compasiune către Petra.

— Nu văd de ce nu v-aţi duce, spuse Petra, strănutând din nou. Şi vino mâine să-mi arăţi pălăria, Diana.

— Totuşi…

Diana ezită. Îi părea lipsit de politeţe să o lase singură pe bolnavă, ca să se arunce într-o sesiune de cumpărături cu Fenella.

— Insist, spuse Petra, sprijinindu-se pe perne şi închizând ochii.

Capitolul 17

Diana se întoarse după-amiază în Cavendish Square, mult mai bine dispusă decât în momentul în care plecase de acasă. În mână legăna o cutie de pălării, pe care o ţinea de panglica de mătase.

— Bună ziua, Barlow, îl salută ea zâmbitoare pe valet. Colonelul este acasă?

— Da, colonelul este acasă.

Fusese Rupert cel care îi răspunsese, în timp ce cobora pe scări, cu câinii.

Spre uşurarea Dianei, şi el părea în acel moment într-o dispoziţie mai bună. Câinii o întâmpinară entuziasmaţi, de parcă nu o mai văzuseră de un an întreg, apăsându-şi boturile umede de fusta ei din în brodată.

— Mă umpleţi de bale, le spuse ea câinilor, îndepărtându-i cu blândeţe.

Animalele se aşezară cuminţi şi o priviră cu adoraţie.

— Ce ţi-ai luat acolo? întrebă Rupert, arătând spre cutie.

— Oh, ei bine, în timp ce tu munceai din greu, eu m-am distrat ca o frivolă ce sunt la o sesiune de cumpărături, spuse Diana, apoi regretă că făcuse o referire atât de

vădită la discuţia lor neplăcută din acea dimineaţă.

Rupert însă nu răspunse la provocare, ci se îndreptă spre bibliotecă şi ţinu uşa deschisă, ca ea să îl urmeze. Diana acceptă invitaţia şi trecu pe lângă el, spunând relaxat:

— Am cumpărat o pălărie superbă, cu boruri largi şi trandafiri roz prinşi în panglică. Va fi perfectă pentru reuniunea din octombrie de la Newmarket. Cameron mi-a spus că se gândeşte să o ducă acolo pe Kimberley Diamond, ca un test, să o vadă cum se prezintă, pe teren plat, la o cursă adevărată. Dar depinde, bineînţeles, de cum o să se descurce la antrenament, până atunci.

— Nu cred că sunt de acord cu aşa ceva, spuse Rupert, cocoţat pe braţul canapelei, privind-o cu atenţie.

— Oh? Diana îi aruncă o privire nedumerită. Şi din ce motiv?

— Cred că ar fi mai prudent să o ţinem ascunsă şi să o lansăm în lumea curselor de cai în vara viitoare. Las-o să-i ia pe pariori prin surprindere.

Diana se gândi la ideea lui, în timp ce continua să legene, absentă, cutia de pălării.

— E un punct de vedere bun, se lăsă ea convinsă. Dar aş vrea să discut şi cu Cameron. El e expertul, la urma urmei.

— Cu siguranţă, aprobă el.

Diana înclină din cap. Cel puţin, avuseseră un schimb de idei civilizat. Se întoarse spre uşă.

— Iei cina acasă?

Diana se opri. Nu se întoarse să se uite la el, ci doar îi spuse, pe un ton nepăsător:

— Nu, o parte dintre noi mergem să luăm cina la restaurantul Le Dôme, înainte să ne ducem la serata de la familia Granger. Mi-ai spus că nu vrei să mergi la serată.

Diana ridică din umeri, în continuare cu spatele întors la el, aşa că nu-l văzu cum se încruntă, în timp ce expresia lui devenea sumbră. Cum el nu comentă nimic, îşi continuă drumul spre salonul ei de la etaj.

Rupert se ridică şi merse la fereastră. Rămase acolo,

cu mâinile prinse la spate, uitându-se la grădina învolburată de vânt. Nu voia să se ducă la serata organizată de la familia Granger – pierduse de mult interesul pentru genul acela de adunări sociale – şi îşi dădu seama că îşi dorea ca nici Diana să nu se ducă. Dar nu avea niciun motiv să-i ceară aşa ceva. Se puseseră de acord ca mariajul lor să fie unul de convenienţă, şi aşa şi era, remarcă Rupert cu amărăciune. O *farsă de convenienţă.* Iar, în acel moment, oricât de mult s-ar fi străduit, nu vedea cum putea să schimbe lucrurile. El fusese cel care îi băgase pe amândoi în acea situaţie imposibilă şi, ca un nebun, nu prevăzuse consecinţele deciziei lui de a o manipula pe Diana pentru ca ea să-l reaccepte în viaţa ei.

Rupert era tot în bibliotecă, o oră mai târziu, când auzi soneria de la intrare. Îl auzi pe Barlow cum răspunde, iar sporovăială veselă a lui Jack Marsden îl făcu din nou să se încrunte. Omul ăsta părea să se simtă aici ca la el acasă. O auzi pe Diana salutându-l în timp ce cobora treptele.

— Bună, Jack. Eşti foarte punctual.

— Cum aş fi putut să întârzii, ştiind că mă aşteaptă un asemenea potir de aur la capătul curcubeului meu? răspunse Jack. Arăţi minunat, Diana.

Rupert, care asculta din spatele uşii de la bibliotecă, simţi din nou cum îl cuprinde o stare de iritare. Ce complimente neghioabe arunca trântorul acela privilegiat! Deschise uşa şi ieşi în hol.

— Marsden, spuse Rupert, salutându-l cu o înclinare indiferentă din cap.

Trebuia să admită că Jack Marsden era un bărbat arătos. Costumul de seară cădea bine pe trupul lui subţire, atletic. Şi Diana remarcase, neintenţionat, acel lucru în timp ce cobora vioaie scările.

Arăta superb, îmbrăcată într-o rochie decoltată din tafta de culoare lavandei. La gât, la încheieturile mâinilor şi pe tivul rochiei avea panglici de catifea de culoare violet, care îi puneau de minune în evidenţă ochii. Îşi pusese un pic de roz pe obrajii ei de obicei palizi, iar un colier de safire îi încercuia gâtul alb şi lung.

Pentru un moment, Rupert luptă cu o dorinţă primitivă de a-i arăta lui Marsden că Diana îi aparţinea. Că era a lui şi doar a lui. Dar se opri la timp şi privi cum ea îi oferă mâna lui Marsden. Fu nevoit să suporte să-l vadă pe acel tânăr când îşi trecu buzele peste degetele ei. Şi apoi, cum Diana se aplecă şi îi depuse tânărului un sărut uşor pe obraz.

Diana ieşise mereu în evidenţă prin comportamentul ei relaxat, prin mersul vioi, zâmbetul senin şi râsul luminos. Dar lui Rupert, în ciuda faptului că o cunoştea atât de bine, i se păru în acel moment că ea, de fapt, cocheta cu Marsden. Diana nu dăduse niciodată atenţie formalităţilor pe care le cerea eticheta, iar acela era unul din motivele pentru care Rupert se îndrăgostise de ea.

Diana se întoarse spre Rupert cu o faţă radioasă, în timp ce-şi punea mănuşile albe din mătase.

— Eşti sigur că nu vrei să vii la serata de la familia Granger, Rupert? Ne ducem mai întâi la cină, dar o să ajungem la serată în jur de ora nouă.

Oare era o invitaţie sinceră sau doar una de faţadă, care să salveze aparenţele pretinsei lor căsătorii agreabile?

Era imposibil să-şi dea seama. Rupert se forţă să zâmbească.

— Nu în seara asta, draga mea. Am de lucru. Dar, te rog, tu mergi şi distrează-te! Te rog să ai grijă de soţia mea, Marsden!

Se întoarse şi intră în bibliotecă, fără să se mai uite la Marsden, care spuse:

— Aşa o să fac, domnule colonel.

Zâmbetul lui Rupert nu fusese deloc sincer, se gândi Diana, în timp ce îşi aranja capa de blană peste umeri. Decise că viaţa ei nu era deloc treaba lui Rupert. Aşa că îşi îndreptă umerii şi acceptă braţul lui Jack, care o conduse la trăsura ce îi aştepta.

Şi totuşi, în mod ciudat, în acea seară fu nevoită să joace teatru, ca să pară exuberantă cum obişnuia să fie, pe vremuri, la petreceri. Jack era o companie plăcută, iar ea îi cunoştea pe toţi din grupul cu care luau cina, de pe vremea sezonului ei de debut în societate. Fenella şi însoţitorul ei,

Lord Singleton, erau aşezaţi la masă chiar în faţa ei. Iar Diana era conştientă de privirile mirate pe care i le aruncase prietena ei toată seara. Fenella o cunoştea pe Diana prea bine şi rezona cu stările ei. De aceea îşi dăduse seama că era preocupată şi că se forţa să pară bine dispusă.

Din fericire, Jack nu era la fel de perspicace, aşa că nu observă nimic ieşit din comun. El părea fericit şi doar să o aibă pe Diana alături. Când părăsiră restaurantul, după cină, el îi aranjă preocupat capa de blană peste umeri, apoi îi puse grijuliu braţul sub al lui, în timp ce mergeau spre trăsura care îi aştepta. Şi făcu toate astea cu un aer evident posesiv.

„Şi nu mi s-a părut potrivit!”

Diana se chinui să îşi păstreze un zâmbet politicos pe buze în timp ce accepta toată acele gesturi de curtoazie, dar simţea că nu le voia. Cel puţin, nu din partea lui Jack. Nu că Rupert s-ar fi deranjat în mod special să facă asemenea gesturi. O cunoştea de prea mult timp ca să o trateze ca pe o păpuşă de porţelan care se putea sparge la cea mai mică atingere. Rupert îi respecta independenţa. Şi se aştepta ca ea să ştie când îi era frig şi să ia singură măsuri, dacă era cazul.

Bineînţeles, exista, în cazul lui Rupert, şi cealaltă parte a monedei. Şi anume, că el avea tendinţa să îşi asume controlul oricărei situaţii care nu i se părea lui că mergea în direcţia pe care şi-o dorea. Nu şi-l putea imagina pe Jack acţionând în acel fel. Era prea gentleman pentru aşa ceva.

Certându-se în gând pentru că fusese nedreaptă, Diana făcu un efort să-i zâmbească şi să-i mulţumească lui Jack, rezistând impulsului de a-i da la o parte braţul protector şi de a-i ignora mâinile care insistau să o ajute.

*

Rupert cină de unul singur în casa din Cavendish Square. Mai că şi-ar fi dorit să plece la club ca să ia masa.

Măcar acolo ar fi avut o companie prietenoasă. Dar presupunea că cei mai mulţi dintre prietenii lui participau la serata organizată de Granger. Onorabilul Tim Granger luptase alături de ei, împotriva burilor, dar, spre sfârşitul războiului, renunţase la viaţa de armată, se căsătorise şi se aşezase la casa lui. Familia lui, asemenea familiilor celorlalţi tineri privilegiaţi care se înrolaseră în regimentul dragonilor, deţinea acţiuni la minele de aur şi de diamante din regiunea Transvaal. Odată ce interesele lor financiare nu mai fuseseră ameninţate, nu mai era nevoie să rămână în armată.

Pentru Rupert fusese diferit. El se înrolase în armată alături de Jem, iar la vremea aceea nu avea niciun fel de interese în teritoriile disputate. Dar, fiindcă cei din familia Sommerville fuseseră atât de buni cu el de-a lungul anilor, se gândise că îi putea răsplăti întrucâtva dacă lupta pentru interesele lor din zonă.

După moartea lui Jem, Rupert se aruncase cu îndârjire în luptă, iar dedicarea sa fusese remarcată de comandanţi. Fusese menţionat de două ori în depeşele de război şi, fără să fi avut vreo iniţiativă în acel sens, se trezise numit la sediul general al armatei. După dezastrul cu Diana, urmat de moartea lui Jem, Rupert îşi dăduse seama că nu mai avea niciun motiv să părăsească armata. Şi, pentru că armata părea să-l placă, se lăsase împins în poziţia în care era în acel moment: mâna dreapta a comandantului-şef. Şi în încurcătura blestemată cu Diana. Îi apăru din nou vie în minte imaginea ei, alături de Jack Marsden.

Pentru o vreme, Rupert, încruntat, îşi tot răsuci paharul de vin pe care îl ţinea de picior. Apoi îşi împinse brusc scaunul de lângă masă şi se ridică. Avea să meargă la serată, să joace cărţi cu prietenii săi şi să o ţină pe Diana sub observaţie. Orice, numai să nu stea singur în casă şi să-şi imagineze ce planuri avea ea cu Marsden.

„Chiar crezi că ea are planuri cu Marsden?”

Nu era o întrebare la care Rupert voia să răspundă. Aşa că plecă să se schimbe în haine de seară.

*

Diana se uita prin salonul înţesat. O mică orchestră cânta pe un podium, într-un colţ, iar câteva cupluri dansau. Murmurul vocilor de la grupurile de oaspeţi când creştea, când cobora. După o arcadă, în salonul alăturat, câţiva se adunaseră şi jucau cărţi. Servitorii se mişcau printre invitaţi, purtând tăvi cu pahare şi platouri cu delicatese.

Jack îşi croi loc spre ea, cu o farfurie în mână.

— Am găsit caviar, spuse el triumfător. L-am eliberat de la un locotenent-colonel care nu părea foarte atent. Şi, când l-a pus jos, l-am înhăţat. Gustă, te rog! spuse el, întinzându-i farfuria.

Diana izbucni în râs.

— Bună treabă, Jack!

Luă un pătrăţel de pâine prăjită pe care erau presărate din belşug icrele negre lucioase de sturion. Băgă toată bucata în gură, savurând gustul sărat şi senzaţia de alunecare.

— Delicios!

— Scuză-mă, Marsden, dar cred că farfuria aceea îmi aparţine.

Vocea stridentă venea din partea unui bărbat masiv. Obrajii rumeni şi burta care stătea să-i plesnească nasturii de la haină indicau începutul unui stil de viaţă marcat de exagerări.

— Mai luăm câte două de fiecare, apoi voi fi încântat să ţi le înapoiez, Cartwright, spuse Jack cu un zâmbet dezarmant. Ce să-ţi fac dacă le-ai scăpat din ochi?

Întinse farfuria către Diana.

— Ia două, Diana.

Ea îi aruncă o privire nou-venitului şi îi observă expresia îmbufnată.

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse ea, întinzând mâna. Diana Sommervi… Mă scuzaţi, se corectă ea repede. Diana Lacey.

Ceva străluci în ochii lui, o privire scurtă şi calculată, care dispăru atât de repede, încât Dianei i se păru că se

înşelase. Bărbatul se aplecă spre mâna ei, dar expresia lui dezagreabilă nu se schimbă atunci când spuse:

— Doamnă Lacey. Locotenent-colonelul David Cartwright, la dispoziţia dumneavoastră. Se pare că Lacey a fost binecuvântat de două ori: o nevastă frumoasă foc şi o moştenire generoasă de la fratele ei. Unii bărbaţi sunt plini de noroc.

Izbucni în râs, ca şi cum făcuse o glumă. Dar Diana nu găsi nimic amuzant în comentariul lui. Doar se uită la el, cu sprâncenele ridicate, ca într-o întrebare mută.

— Felicitările mele, doamnă!

Se înclină din nou, înainte să-i dea drumul la mână.

Nu sunase ca şi cum chiar o felicitase. Diana se gândi că poate pierderea caviarului îi afectase bunele maniere.

— Mulţumesc, spuse ea. Jack, dă-i, te rog, colonelului înapoi caviarul şi mergi să vezi dacă poţi să ne găseşti şi nouă o farfurie.

Jack, întotdeauna ascultător, făcu întocmai cum i se ceruse.

— Poftim, Cartwright! Întotdeauna ascult de poruncile doamnelor, deşi uneori le consider modul lor de a se răsfăţa.

Se înclină în joacă şi apoi plecă să caute caviar.

— Să ne aşezăm, doamnă Lacey, şi să savurăm restul de caviar? spuse Cartwright, indicând o pereche de scaune libere de sub o nişă.

Diana acceptă, însă cu reticenţă. Nu-i plăcea acel om. O făcea să se simtă inconfortabil. Şi totuşi, se aşeză, cu faldurile fustei de tafta în jurul ei.

— L-am cunoscut bine pe fratele dumneavoastră, doamnă, comentă bărbatul, în timp ce se aşeza alături şi punea farfuria cu caviar pe o măsuţa aurită de lângă ei. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele.

— Mulţumesc. Spuneţi că l-aţi cunoscut bine pe Jem?

În ciuda disconfortului pe care îl simţea, Diana nu putu rezista unei oportunităţi de a discuta despre fratele ei.

— Am fost în acelaşi regiment, chiar şi în aceeaşi trupă. Împreună cu amfitrionul nostru din această seară… şi

cu colonelul Lacey, adăugă el, după un scurt şi aproape insesizabil moment de ezitare.

Însă Diana îl sesizase.

— Înţeleg, spuse ea. Aţi fost şi la Mafeking?

— Da, am fost, spuse el, cu o expresie care deveni sumbră. Am fost aproape de fratele dumneavoastră atunci când a fost ucis, în primul schimb de focuri.

Diana simţi cum i se opreşte inima în piept.

— L-aţi văzut murind? reuşi ea să întrebe. Soţul meu a fost alături de el, dar nu l-am întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu exactitate.

Diana închise ochii pentru o secundă şi îşi aminti clar cuvintele lui Rupert din scrisoarea prin care o anunţa că Jem îşi pierduse viaţa.

— Mi-a explicat că Jem a murit împuns de o baionetă, dar în întunericul şi haosul din timpul atacului, nu avea cum să fi observat anumite detalii legate de... cum s-a întâmplat.

— Serios? ripostă Cartwright, ridicându-şi, pentru o fracţiune de secundă, sprâncenele. Nu l-am văzut pe soţul dumneavoastră în prima linie de apărare în timpul atacului. Dar, bineînţeles, e posibil să-mi fi scăpat mie. Un zâmbet subţire îi apăru pe buze, iar, după tonul vocii, părea foarte mirat. A fost, cu siguranţă, haotic, dar soarele tocmai răsărise, aşa că era lumină. Am fost martor la fiecare moment al luptei. Şi am văzut clar cum fratele dumneavoastră a fost ucis cu o lovitură de baionetă.

Diana simţi o senzaţie de răceală care îi cuprinsese ceafa şi se scurgea în jos, pe şira spinării. De ce îi spunea lumea că Rupert nu fusese lângă Jem să-l ajute în timpul atacului inamic? Rupert îi zisese clar că *fusese* acolo. De ce să fi minţit?

Dar ea îi promisese să aibă încredere în el. Rupert îşi dăduse cuvântul că nu i-ar ascunde nimic din ceea ce o privea.

— Presupun că atenţia colonelului Lacey a fost deturnată de atac, spuse ea, cu un gest vag indiferent. Cred că era imposibil să ţină evidenţa evenimentelor pe

parcursul unui atac atât de violent, adăugă Diana.

Apoi se uită în jur, disperată să găsească o scăpare. Spre uşurarea ei, îl văzu pe Jack croindu-şi drum spre ei, cu un platou în mână.

— Jack, ai avut noroc? îl întâmpină ea cu un zâmbet şi o voce în care se putea citi clar că era uşurată să scape de conversaţia cu Cartwright.

— A venit timpul să plec, spuse colonelul, ridicându-se. Se înclină spre Diana cu un zâmbet rece. A fost o plăcere, doamnă Lacey. Marsden, dacă-mi permiţi…

Îl salută scurt din cap pe Jack şi apoi dispăru în mulţimea din salon.

— Nu-mi place omul ăsta, oricât m-aş strădui, spuse Jack, aşezându-se pe locul rămas liber şi punând platoul pe măsuţă, peste celălalt, care acum era gol. Vedeţi ce delicatese v-am adus, doamnă?

Părea extrem de mândru de el, în timp ce arăta către tartele cu somon şi spre caviarul presărat pe bucăţele de pâine prăjită.

— Iar un servitor o să ne mai aducă şampanie… Ah, iată-l!

Jack îi făcu semn unui bărbat care se îndrepta spre ei cu o tavă plină de pahare.

Diana îl lăsă pe Jack să flecărească, zâmbi drept mulţumire pentru paharul de şampanie şi luă, absentă, o tartă, mai mult ca să-l facă pe companionul ei fericit.

— Aici erai, Diana, te-am căutat peste tot. Fenella venea spre ea, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea bronzului, care strălucea în lumina candelabrelor. Oh, ai găsit caviar, adăugă ea, servindu-se de pe platou.

— Dă-mi voie să-ţi fac rost de un scaun, Fenella, zise Jack, apoi sări în picioare şi se amestecă în mulţime.

Fenella se aşeză pe scaunul lui.

— Ce se întâmplă, draga mea? Eşti foarte palidă, îi spuse ea Dianei.

— Oh, nu e nimic. E prea cald aici, nu ţi se pare?

Diana desfăcu evantaiul delicat din mătase şi fildeş pe care îl ţinea atârnat de încheietura mâinii.

— Sunt prea mulţi oameni, adăugă Diana.

— Da, e cam înghesuială. Şi totuşi, nu îţi stă în fire să leşini din cauza căldurii.

Diana reuşi să râdă.

— Bineînţeles că nu o să leşin, nu fi prostuţă! Dar tocmai am avut o întrevedere cu o persoană extrem de dezagreabilă. Îl ştii pe locotenent-colonelul Cartwright?

Fenella îşi încreţi nasul.

— Doar vag. E foarte neplăcut. Şi se crede atât de superior. Umblă prin lume şi se comportă ca şi cum e singurul om care deţine adevărul absolut.

— Exact, spuse Diana. Se pare că a fost la Mafeking.

— Oh, înţeleg, spuse Fenella, încuviinţând din cap. Asta explică… de ce erai atât de palidă. Şi ce ţi-a spus?

„Că Rupert nu a fost acolo, să-l susţină pe Jem”.

Diana clătină din cap.

— Nimic important. Dar aş prefera să nu mi se amintească de acel episod, atâta tot, spuse ea, apoi sorbi din şampanie. Cum e Mark Singleton?

Fenella ridică din umeri.

— El e mereu o companie plăcută. De fapt, chiar mi-a spus o poveste fascinantă despre…

— Am făcut rost de încă un scaun, dar, doamnelor, păreţi atât de adâncite în conversaţie, încât simt că e cazul să-l iau şi să plec, spuse Jack, care apăruse cu un scaun.

Fenella se opri imediat din ce povestea.

— Nu, Jack, te rog, chiar nu e nevoie, spuse ea, ridicându-se. Trebuie să merg oricum până la toaletă, să mă aranjez un pic, adăugă ea, făcându-i semn lui Jack spre scaunul acum gol. Te las cu Diana şi cu acele delicatese.

Mai luă o tartă, le făcu veselă cu mâna, apoi o băgă pe toată în gură şi se îndepărtă, cu faldurile rochiei strălucitoare de mătase mişcându-se fluid la fiecare pas.

— Aşa. Jack, spune-mi vreo bârfă, îi ceru Diana, încercând să-şi recapete buna dispoziţia.

Jack izbucni în râs.

— Ei bine, lasă-mă să mă gândesc o clipă…

*

Rupert stătea la intrarea vastă a salonului, supraveghind scena care se desfăşura în faţa lui. O văzu pe Diana cu Jack Marsden, ascunşi după o nişă, în capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Diana râdea la ceva ce spusese Jack şi-l lovi peste mână cu evantaiul ca şi cum l-ar fi certat în joacă. Un gest care lui Rupert i se păru foarte intim.

Expresia lui deveni şi mai sumbră. Nu era nimic nepotrivit în felul în care se comportau cei doi. Dar zâmbetul Dianei, gesturile ei relaxate, starea de bine pe care părea să o aibă în compania lui Jack îi făceau stomacul lui Rupert să se strângă.

Îşi putea aminti cu exactitate acele timpuri când ea avea ochi doar pentru el, când flirturile şi gesturile ei intime îi erau adresate doar lui. Când se aflau într-o încăpere aglomerată, ea nu avea ochi decât pentru el. Iar el putea s-o vadă doar pe Diana, cu faţa radiind, cu ochii ei plini de pasiune aţintiţi doar asupra lui.

Pe vremuri, ea simţea când Rupert intra într-o încăpere, oricât de departe ar fi fost, fizic, de el şi indiferent de câte persoane s-ar fi aflat între ei. Ochii ei se întorceau într-o clipă spre el, faţa ei se lumina şi lăsa orice persoană cu care ar fi fost în acel moment, ca să se repeadă spre el, cu braţele întinse, indiferentă la ce ar putea alţii să gândească despre cât era de încântată de prezenţa lui.

Dar în seara aceea ea nu era conştientă de prezenţa lui. Era adâncită într-o conversaţie cu Marsden. Privirea ei era concentrată la faţa tânărului, şi îşi ţinea capul uşor aplecat într-o parte, într-un gest familiar pe care Rupert îl cunoştea dureros de bine.

— Lacey, ce mă bucur că ai putut veni! Gazda seratei îl remarcase şi îşi făcea loc printre oameni, ca să ajungă la el. Încântătoarea ta soţie ne-a spus că eşti prins cu treburi pentru Lord Roberts. Am auzit că e un adevărat stăpân de sclavi. Trebuia să fi renunţat la armată odată cu noi. Mă rog, cu unii dintre noi. Cartwright şi alţi câţiva au fost trecuţi în rezervă. Ceea ce îi face să fie o companie

neplăcută uneori, spuse el, bătându-l pe Rupert pe umeri. Vino în salonul de jocuri! Un joc terifiant de whist e în desfăşurare acolo, şi am auzit că Dickie Edwards vrea să predea cuiva ştafeta. Eşti bine-venit să-i iei locul, dacă vrei.

— Poate peste câteva minute, Tim. Mai întâi, trebuie să-mi salut soţia.

— Bineînţeles, prietene. Nimeni nu are voie să neglijeze doamnele.

Tim Granger îl bătu din nou pe umăr, apoi se îndepărtă, prin mulţime, în direcţia salonului unde unii invitaţi jucau cărţi.

Rupert îşi croi drum spre nişa unde se afla Diana, încă adâncită în conversaţia cu Jack. Râsul ei îl întâmpină pe Rupert când el ajunse aproape de ei, un tril fericit de amuzament sincer, pe care el conştientiză că nu-l mai auzise de mult timp de la ea.

— Ceva te bine dispune, draga mea, spuse el relaxat, când ajunse la cei doi. Îmi poţi împărtăşi? adăugă, în timp ce îl saluta din cap pe Jack Marsden.

Diana îl privi surprinsă.

— Ce faci aici, Rupert? Ai spus că nu vii…

— M-am răzgândit. Sper că prezenţa mea nu te incomodează în vreun fel, zise el, ridicând pentru o clipită doar dintr-o sprânceană.

Diana se înroşi uşor.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Cum poţi să spui aşa ceva? De ce nu iei loc? spuse ea, arătând spre cel de-al treilea scaun.

— Vai, nu pot. Sunt aşteptat la masa de whist, spuse el. Dar anunţă-mă când eşti gata de plecare.

— Nu o să fie nevoie. Jack o să mă conducă acasă, spuse ea, încruntându-se.

— Sunt sigur că ar fi mai mult decât încântat să facă asta. Şi totuşi, având în vedere că mă aflu aici, când eşti gata să mergi acasă, te rog să mă anunţi. O să te însoţesc.

Le oferi amândurora un zâmbet dezarmant, apoi plecă spre salonul unde invitaţii jucau cărţi.

Capitolul 18

— Îmi acorzi acest dans, Diana? Tim Granger se înclină graţios, în timp ce întindea mâna ca să o invite. E melodia aceea scoţiană care îţi place. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri de acea seară de Crăciun în care ai dansat pe ea cu atâta entuziasm, încât ţi-ai pierdut pantofii.

Diana afişă o expresie comică.

— Ah, chiar îmi amintesc. Unul din ei a zburat până în partea opusă a ringului de dans. Dar trebuie să te avertizez că acum sunt mult mai potolită.

— Nu aşa suntem toţi? răspunse Tim. Parcă ne vine mintea la cap.

— Doamne fereşte! glumi Diana. Jack, nu te superi dacă te abandonăm pentru un dans scoţian, nu? spuse ea zâmbind, în timp ce ridica jucăuş dintr-o sprânceană.

— Ba mă supăr, dar nu pot să-l lipsesc pe amfitrionul nostru de compania celei mai frumoase femei din această încăpere… cu excepţia doamnei Granger, bineînţeles, adăugă el politicos.

Diana izbucni în râs.

— Ai întors-o bine, Jack.

Îi oferi gazdei lor mâna, apoi se ridică şi îl lăsă pe bărbat să o conducă spre ringul de dans.

Mişcările dansului scoţian erau destul de complicate, şi nu prea existau, până spre final, ocazii ca partenerii să-şi poată vorbi.

— Mi-e atât de sete, spuse Diana, când melodia se încheie, în timp ce îşi făcea vânt cu evantaiul.

— Atunci, să luăm o pauză şi să sărim peste dansul următor? sugeră Tim, făcându-i semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare.

— Oh, dar e un dans milităresc în doi paşi, spuse Diana, în timp ce orchestra începea primele acorduri. Luă

un pahar cu şampanie de pe tavă, apoi adăugă: Cum să rezist la aşa ceva? Iau o gură de şampanie şi ne întoarcem pe ringul de dans.

Tim era mai mult decât încântat de propunerea ei. Iar când vigurosul dans în doi paşi se schimbă cu un vals mult mai potolit, cei doi rămaseră pe ringul de dans.

— Ai fost la Mafeking, nu-i aşa? se auzi Diana întrebându-l.

Apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Da, ca să-mi ispăşesc păcatele, spuse partenerul ei de dans. De ce întrebi?

— Oh, fără un motiv anume. Presupun că din cauză că fratele meu şi-a pierdut viaţa acolo, am această dorinţă obsesivă de a afla cât mai multe detalii despre bătălia aceea.

— Nu-mi amintesc prea multe, cu excepţia haosului şi a zgomotului, spuse Tim.

— Rupert mi-a spus acelaşi lucru. Nici el nu pare să-şi amintească niciun fel de detalii.

— Dar era acolo? replică Tim, încruntându-se. Presupun că era, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut. Am observat când s-a prăbuşit fratele tău, dar după aceea a fost greu să mai disting ceva, în toată nebunia aceea.

Diana simţi iar sloiul acela de gheaţă cum îi aluneca pe şira spinării. Cum de nimeni nu-l văzuse pe Rupert?

*

Rupert juca whist de aproape o oră, aşteptând cu o nerăbdare pe care cu greu şi-o putea ascunde ca Diana să-l anunţe că era gata de plecare. O urmărise cu privirea ici şi colo, când îşi ridicase ochii de la cărţi şi privise aparent ca un simplu spectator spre ringul de dans. Ea făcuse pereche cu Tim Granger pentru trei dansuri deja. Când mâna de whist ajunse la final, Rupert îşi împinse scaunul.

— Domnilor, vă mulţumesc pentru joc, dar aş dori să dansez cu soţia mea. Am neglijat-o nepermis de mult.

— Doamna Lacey nu pare să ducă lipsă de parteneri,

observă chicotind unul dintre bărbaţii de la masa de joc. Dar domnişoara Sommerville a fost mereu frumoasa balului, din câte îmi amintesc.

Rupert zâmbi slab.

— Da, cred că aşa era. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică, făcu un gest de rămas-bun şi se îndreptă spre salon. Se strecură printre perechile care dansau până ajunse la Diana şi la partenerul ei. Îl bătu uşor pe Tim pe umăr.

— Te deranjează dacă preiau eu de aici?

— Dacă chiar trebuie, spuse Tim vesel. Întotdeauna mă înclin în faţa prerogativelor soţului.

Se dădu la o parte, iar Rupert îi luă locul.

— A trecut ceva timp de când am dansat împreună, spuse Rupert pe un ton blând. Dar parcă ieri te-am ţinut aşa în braţe.

Trupul ei îi părea atât de familiar, la fel şi căldura pielii ei pe care o simţea pe sub mătasea rochiei, prin mâna aşezată pe spatele ei, cu care o ghida. Inspiră mirosul de vanilie al părului ei, esenţa florală delicată a pielii. Ş, pentru un moment, Rupert închise ochii şi se bucură de un val de senzaţii şi de amintiri, atât de bine întipărite la el în memorie, în timp ce ea se mişca graţioasă în braţele lui.

Diana uită de nesiguranţă şi de tensiunea provocată de discuţiile ei cu Cartwright şi cu Tim şi se lăsă purtată înapoi la trecutul lor fericit, în timp ce se bucura de senzaţia mâinii lui pe spatele ei, de eleganţa paşilor lui, în vreme ce se mişcau împreună ca şi cum ar fi fost un singur trup. Toate neînţelegerile dispăruseră şi toate diferenţele de opinie deveniseră o bagatelă în măreaţa iluzie a pasiunii.

Apoi parcă prea devreme, prea brusc, muzica încetă, iar perechile se despărţiră. Rupert se dădu înapoi, dar îşi lăsă mâinile să se odihnească pe umerii Dianei, în timp ce se uita la expresia ei pierdută.

— Să mergem acasă?

Ea înclină din cap şi îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Da, ar fi bine să mergem. Se uită în jur, uşor

distrasă. Ar trebui să-i spun noapte bună lui Jack.

— Cred că Jack va supravieţui măcar o dată fără această curtoazie din partea ta, spuse Rupert şi o luă de mână. Vino!

O trase spre galerie şi apoi spre scări.

Ajunseră în capătul scărilor chiar când locotenent-colonelul Cartwright punea piciorul pe prima treaptă, ca să urce. În mână avea un pahar de coniac. Se opri pe scări, practic blocându-le drumul.

— Deja pleci, Lacey? De fapt, cu aşa soţie încântătoare, cine te-ar putea învinovăţi? spuse el, în timp ce privirea lui se plimba asupra Dianei. Am avut o conversaţie foarte interesantă cu ea, mai devreme, despre Mafeking.

Un zâmbet subţire îi apăru pe buze, în timp ce se holba la Rupert. Diana îl simţi pe Rupert tensionat lângă ea. Dar acesta nu făcu decât să răspundă:

— Chiar aşa?

— Da, o discuţie edificatoare, spuse Cartwright. Soţia ta părea să nu ştie niciun fel de detalii despre atacul în care a fost ucis fratele ei. Avea impresia că nu-ţi aminteşti pentru că era prea întuneric atunci când ne-au atacat burii. Ciudat, eu îmi aduc aminte că era dimineaţă şi că soarele tocmai răsărea în momentul în care am fost luaţi cu asalt. Poate te-ai înşelat în privinţa locului în care te aflai în acel moment?

Îşi ridică paharul, închinând sardonic în direcţia lui, apoi se dădu la o parte ca să-i lase să treacă.

Expresia lui Rupert era dură ca oţelul, iar ochii lui sclipeau rece, precum pietrele de jad. Nu comentă nimic, ci doar o ghidă pe Diana astfel încât să treacă înaintea lui. Diana nu spuse nici ea nimic. Nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut fi de spus în acea situaţie. Cartwright părea pus pe răutăţi, judecând după rânjetul sardonic de pe faţa lui, îşi dădu Diana seama. Şi, în mod normal, ea ar fi respins tot ce spusese bărbatul şi ar fi considerat vorbele lui drept o ieşire mânată de o invidie răutăcioasă. Numai că mai erau şi incertitudinea lui Tim despre ce se întâmplase la

Mafeking, şi comentariul din scrisoarea lui Victor Marchant. Niciunul din cei doi bărbaţi nu avea vreun interes să inventeze ceva despre Rupert şi Jem.

Un servitor se grăbi să le găsească o trăsură, în timp ce ei stăteau în hol, unul lângă altul, dar cu o mare prăpastie care se căsca între ei. Dacă nu era nimic adevărat în povestea lui Cartwright, de ce nu spunea Rupert ceva care să limpezească lucrurile?

El o ajută să urce în trăsură, iar liniştea dintre ei continuă pe tot drumul către Cavendish Square. Pasiunea de mai devreme dintre ei dispăruse. Diana îşi trase blana mai bine în jurul ei şi se afundă într-o confuzie îngrozitoare. Rupert stătea drept pe banchetă, cu ochii aţintiţi undeva în aer, cu o expresie dură pe care Diana o ştia atât de bine şi de care se temea.

Când ajunseră la Cavendish Square, sări din trăsură şi îi întinse o mână Dianei, ca s-o ajute să coboare. Barlow le deschise uşa casei şi, chiar dacă probabil observase tăcerea ciudată şi apăsătoare dintre ei, nu lăsă să se vadă nimic pe faţa lui.

— Cred că mă bag direct în pat, spuse Diana. Noapte bună, Rupert.

— Noapte bună, Diana.

Rupert se îndreptă către bibliotecă şi închise uşa ferm în urma lui.

„Şi acum, ce mă fac?” se întrebă ea, în timp ce urca încet pe scări, pierdută în confuzie şi incertitudine.

Se dezbrăcă, răspunzând absentă întrebărilor pe care Agnes i le punea despre serată. Apoi se urcă în pat şi răsuflă uşurată când Agnes părăsi dormitorul. Stătea sprijinită pe perne, cu o carte deschisă în poală, dar fără ca măcar să se uite în direcţia paginilor. Trebuia să lase orice precauţie la o parte şi să-l întrebe pe Rupert unde fusese şi ce făcuse în acea dimineaţă îngrozitoare. Dar, cu siguranţă, corect ar fi fost ca ea să se încreadă în cuvintele lui, nu în cele ale unui ofiţer îmbufnat, fost coleg cu el. Bineînţeles că aşa era echitabil. Şi totuşi, cum putea să-şi explice reacţia lui Tim, comentariul lui Victor Marchant şi cel al persoanei

care îi spusese acestuia despre absenţa lui Rupert? Niciunul dintre acei oameni nu avea ceva de împărţit cu Rupert.

„Dar de ce contează?”

Conta, bineînţeles, deoarece Rupert se bucura de anumite beneficii tocmai ca urmare a morţii lui Jem. Era oribil să gândească aşa, clar Diana nu vedea cum putea să evite acea concluzie. Dacă Jem nu ar fi murit, Rupert nu ar fi beneficiat de averea lui.

Era adevărat că Jem îşi făcuse testamentul convins că mai avea mulţi ani de trăit, iar sora lui urma să se căsătorească în curând. Dar totul fusese spulberat în acea dimineaţă, la Mafeking.

Brusc, lăsă cartea din mână, dădu la o parte cuverturile şi coborî din pat. Înşfăcă un halat. Nu putea să se mai chinuiască aşa nici măcar un minut. Avea să-l întrebe clar pe Rupert ce încercase Cartwright să insinueze. Faptul că ea îi cerea să clarifice acea situaţie nu însemna că îl acuza de ceva anume. Era mai mult decât normal ca ea să fie nedumerită din cauza a ceea ce spusese colegul lui de armată.

Casa era învăluită în tăcere. Servitorii se retrăseseră deja în camerele lor. Alergă pe scări, desculţă, indiferentă la aerul rece pe care îl simţea pe picioare. O rază de lumină încă se strecura pe sub uşa de la bibliotecă. O deschise încetişor. Rupert stătea pe un fotoliu, cu ochii pironiţi la focul pe punctul de a se stinge din şemineu.

Se uită spre uşa care deschisese.

— Diana, ce Dumnezeu faci aici? Am crezut că eşti deja în pat.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Închise uşa în urma ei, se îndreaptă spre şemineu şi îşi întinse picioarele spre căldura pe care încă o emanau buştenii.

— Omul acela, Cartwright. O persoană extrem de neplăcută, din câte am putut observa…

Expresia lui Rupert nu se schimbă.

— Da, te pot asigura că aşa este. Ai venit să vorbim despre Cartwright?

— Da. Ei bine, de fapt, nu despre Cartwright, ci despre lucrurile pe care le-a spus. De ce a zis că nu erai alături de Jem la Mafeking?

— Nu-mi pot imagina, spuse Rupert pe un ton lipsit de orice inflexiune. Cartwright este, aşa cum ai spus şi tu, un om extrem de neplăcut. Numai Dumnezeu ştie de ce a vrut să inventeze aşa ceva. De ce nu ai papuci în picioare?

— I-am uitat, spuse ea, fără alte detalii, întinzând piciorul spre tăciunii din şemineu. Îţi poartă pică pentru ceva?

Rupert ridică din umeri.

— Cartwright poartă pică multor oameni. Inclusiv lui Jem, adăugă el. A considerat că nu a fost ridicat la gradul de colonel cu rang întreg pentru că Jem le-a spus superiorilor despre un anumit eveniment care nu-l punea pe Cartwright într-o lumină bună.

— Ce eveniment? întrebă Diana, deja curioasă.

— Nimic important, Diana. Unul dintre acele lucruri care izbucnesc între bărbaţi plictisiţi, nevoiţi să trăiască împreună în aceeaşi cazarmă, şi căruia i se dă mult mai multă importanţă decât are în realitate.

— Rupert, de ce trebuie să vorbeşti atât de enigmatic? îl întrebă ea, simţind cum o lasă răbdarea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Rupert oftă şi închise ochii pentru câteva clipe.

— Am uitat cât de insistentă poţi fi. Cum ai fost mereu, încă de când erai o copilă. Eşti ca un câine căruia i s-a dat un os, spuse Rupert. Dacă chiar ţii să ştii, Jem l-a acuzat că a trişat la cărţi, iar Cartwright l-a provocat la duel. Duelurile, completă el sec, nu sunt permise în armată.

— Aşa că Jem l-a raportat? întrebă Diana, pe un ton neîncrezător. Nu pare stilul lui Jem să facă aşa ceva.

— Nu, Jem nu l-a raportat. Eu l-am raportat.

— *Tu?*

Pentru Diana, acel lucru era mai şocant decât dacă ar fi aflat că fratele ei fusese cel care raportase incidentul.

— De ce?

— Pentru că Jem era hotărât să accepte provocarea la

duel, şi am presupus că nici Cartwright nu ar da înapoi. Totuşi, nu eram aşa convins ca fratele tău că oponentul său nu avea să-l ucidă. Aşa că am strecurat unde trebuia informaţia că locotenent-colonelul trişase. Nu a fost nevoie de mai mult. Cartwright a fost trimis într-o misiune la Ladysmith, pe post de curier, iar Jem a fost promovat colonel cu grad întreg. Cam asta a fost. Eşti mulţumită?

— Ce poveste mizerabilă! De asta nu te suportă?

Rupert ridică din nou din umeri.

— Poate fi unul dintre motive. Dar nu am niciun fel de interes să fiu plăcut de acel om şi cu atât mai puţin îmi pasă de ceea ce spune, o asigură Rupert, care se ridică şi se întinse după mâinile ei. Să încercăm să ne recăpătăm dispoziţia de dinaintea acelui moment?

Diana nu era sigură că putea, dar i se păru copilăresc să-l refuze. Aşa că zâmbi şi se aplecă spre el, în timp ce gura lui îi cuprinse buzele. Iar pentru o clipă sau două, i se păru că totul avea să fie bine. Alunecă pe covorul de Aubusson, trasă de el.

Rupert îşi băgă mâna pe sub cămaşa ei subţire de noapte, ca să-i mângâie şoldurile şi pântecul. Excitată de atingerile lui, îi descheie nasturii de la pantaloni şi îi eliberă sexul care zvâcnea de dorinţă.

Dar ceva nu era în regulă. În loc de senzaţia familiară şi glorioasă că formau un întreg, că uniunea trupurilor lor îi făcea orice altceva să-i zboare din minte, Diana se trezi că nu se putea opri din a încerca, în gând, să rezolve acel puzzle legat de moartea lui Jem. Era o senzaţie obsedantă, ca sunetul provocat de o bătaie de tobe, care îi acaparase mintea şi nu o mai lăsa să se bucure de nimic. Încercă, încercă din răsputeri să răspundă aşa cum Rupert avea tot dreptul să se aştepte din partea ei, dar nu reuşi. Nu putea să aprindă pasiunea aceea mistuitoare, după care trupul ei tânjea. Dar ştia cum se simţea acea pasiune, ştia care trebuia să fie răspunsul ei, aşa că îi oferi ce ştia că el îşi dorea. Când totul se încheie, rămase pe podea, cu braţele întinse, cu ochii închişi, respirând rapid, aşteptând sărutul lui de final.

— Deschide ochii, Diana!

Surprinsă, ea îl ascultă. Rupert stătea în genunchi, lângă ea, cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

— Ce anume?

— Ştii foarte bine. Dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, indiferent care ar fi motivul, spune-mi. Ai înţeles?

Se ridică, aranjându-şi hainele, apoi îi întinse braţul ca s-o ajute şi pe ea să se ridice. Cămaşa ei de noapte căzu la loc, acoperindu-i şoldurile şi picioarele, fluturând în jurul gleznelor. Pentru o vreme, se uită la el într-o tăcere mormântală. Apoi îl întrebă:

— Cum de ai ştiut?

El pufni.

— Acordă-mi puţin credit. Chiar crezi că nu-ţi ştiu trupul atât de bine încât să-mi dau seama atunci când te prefaci? Chiar nu înţelegi cât de insultător a fost micul spectacol pe care l-ai oferit?

— Nu am vrut să te rănesc, spuse Diana. Nu am intenţionat să te insult, numai că… că…

Cuvintele îi muriră pe buze.

— Numai că ce?

El era furios, mai furios decât avusese vreodată ocazia să-l vadă. Şi ea nu putea să-i răspundă la fel, pentru că mânia lui era alimentată de durerea şi confuzia pe care ea i le provocase.

— Nu ştiu, spuse ea într-un final. Iartă-mă!

El clătină din cap, nu în semn de negare, ci ca dovadă că îşi dădea seama că se aflau într-un impas.

— Du-te şi te culcă, Diana! N-o să mai discutăm despre asta.

Ea ezită. Voia mai mult, aştepta mai mult: un sărut, o mângâiere, ceva care să-i arate că el o iertase şi că legătura lor putea fi reînnodată Dar, cum el nu făcea niciun gest, Diana încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, Rupert.

— Noapte bună, Diana.

Capitolul 19

Diana petrecu o noapte mizerabilă, răsucindu-se şi frământându-se, mistuită când de vinovăţie, când de resentimente. Vinovăţie pentru că nu fusese sinceră cu Rupert, iar resentimente pentru că nici el nu fusese onest, în întregime, cu ea. Şi tot nu avusese curajul să-l întrebe direct.

Fusese Rupert lângă fratele ei când Jem îşi pierduse viaţa?

Era prea speriată de reacţia lui ca să-l întrebe. O durere surdă îi apăsa tâmplele, iar ochii şi-i simţea umflaţi şi uscaţi. Poate o plimbare în parc avea să o ajute să-şi limpezească gândurile. Sună după Agnes şi se dădu jos din pat. O durea fiecare muşchi din corp. Probabil dansase prea mult în seara precedentă. O ipoteză ridicolă totuşi. Nu avea cum să fi dansat atât de mult. Se duse să-şi pregătească o baie.

— Dar ce matinală sunteţi, domnişoară Diana, remarcă Agnes, intrând cu ceaiul. Doriţi să-l beţi în timp ce faceţi baie?

— Da, mulţumesc, spuse Diana.

Acceptă ceaşca cu ceai şi luă o gură.

— O să ies la o plimbare călare, înainte de micul dejun. Poţi, te rog, să-mi pregăteşti o costumaţie de călărie?

Mai luă o gură de ceai, şi i se păru că se simte un pic mai bine, în timp ce lichidul revigorant şi fierbinte îi aluneca pe gât.

— Şi poţi, te rog, să-i spui lui Billy să trimită vorbă la grajduri să pună şaua pe Merry?

O jumătate de oră mai târziu, tocmai cobora pe scări, când îl văzu pe Rupert intrând în casă, părând învigorat de la aerul rece al dimineţii. Se uită cu invidie la ochii lui limpezi şi strălucitori. Când el o văzu, se opri în hol, bătând

cu cravaşa în cizmele de călărie.

— Ieşi la plimbare? Vezi că e cam frig afară.

— Am nevoie de aer proaspăt.

Cumva, simţea că nu-şi putea controla expresia încât să arate normal, iar limba părea că i se împleticea, făcând-o să se simtă ciudat. Trecu pe lângă el, spre uşă.

— Ţi-ar plăcea să te însoţesc? întrebă el.

— Dar abia te-ai întors de la plimbare, îi sublinie ea.

— Nu contează. Aş fi încântat să te însoţesc, dacă doreşti.

Ea înghiţi din greu. Îi părea că el îi întindea o ramură de măslin. Pe care ea nu intenţiona s-o refuze.

— Dacă chiar nu te deranjează... spuse Diana.

— Nu mă deranjează, zise el calm, dar ferm, păşind înaintea ei, ca să-i deschidă uşa. Putem să mergem pe jos până la grajduri.

Era linişte în Hyde Park la acea oră a dimineţii, şi se intersectară doar cu câţiva alţi călăreţi. Diana nu avea chef de vorbă, şi i se părea că Rupert era şi el mulţumit de compania tăcută, în timp ce goneau pe unul dintre trasee. După o tură, îşi lăsară caii la pas, pe drumul care înconjura lacul Serpentine din parc.

— Să ne oprim pentru o ciocolată caldă? întrebă Rupert, făcând semn spre o gheretă de lemn de pe malul lacului. Un cuplu întreprinzător şi-a făcut acolo o cafenea mică.

— Nu remarcasem până acum, spuse Diana, întorcând-o pe Merry ca să intre de pe drumul principal pe o potecă îngustă, ce tăia pajiştea, spre lac.

— E ceva nou şi ieşit din comun, spuse Rupert. Dar o inovaţie deşteaptă şi bine-venită. Dădacele şi copiii de care se îngrijesc acestea apar aici pe la jumătatea dimineţii, şi sunt clienţi pe care te poţi baza mereu.

Îşi întoarse calul, ca s-o urmeze.

În faţa gheretei, pe iarbă, erau aşezate câteva scaune. Diana descălecă şi legă hăţurile de un stâlp de lemn plasat convenabil în apropiere de micuţa cafenea. Se uită spre lacul cenuşiu, în care se oglindea cerul înnorat de

septembrie. În august, era plin de înotători şi de bărci, în care doamnele se adăposteau de soare sub pălării de paie cu boruri largi, iar bărbaţii dădeau la rame, cu mai multă sau mai puţină pricepere.

Zona din jurul lacului Serpentine era una frecventată de toate clasele sociale care se bucurau de avantajele unei zile libere. În acea zi însă lacul era gol, cu excepţia a trei lebede care înotau tăcute în direcţia podului.

— Poftim ciocolata caldă, spuse Rupert, în timp ce ieşea din gheretă, ducând două căni aburinde.

Îi dădu una Dianei. Apoi îşi ciocni cana de a ei, închinând glumeţ. Ea sorbi din lichidul dulce şi dens.

— Ai o lampă Primus? întrebă ea.

— Am chiar mai multe, răspunse el.

O linişte plină de tensiune se lăsă între ei, mult diferită de tăcerea liniştită care îi acompaniase până atunci. Şi Diana ştia că tensiunea venea de la ea; simţea cum nevoia de a auzi nişte răspunsuri clare din partea lui fierbea în ea, gata să erupă.

— Chiar ai fost alături de Jem, la Mafeking?

— Poftim?

Ochii verzi ai lui Rupert o priveau şocaţi.

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Te-am întrebat dacă erai lângă Jem atunci când şi-a pierdut viaţa.

După ce reuşise, în sfârşit, să scoată pe gură cuvintele care o măcinau, îşi feri privirea de el, aşteptând resemnată consecinţele. Avea nevoie de adevăr mai mult decât avea nevoie de pace cu Rupert. Cea din urmă nu era posibilă dacă nu afla adevărul.

Cum el nu spunea nimic, ea continuă:

— Pot să ignor răutatea lui Cartwright, dar Tom Granger a zis că nu te-a văzut acolo, iar Victor Marchant, agentul de la Kimberley, mi-a scris că se ştie că nu ai fost lângă Jem în timpul atacului şi că toată lumea a fost surprinsă de absenţa ta. Deci te întreb *dacă* erai acolo, pentru că, dacă într-adevăr ai fost, nu înţeleg de ce toţi aceşti oameni cred că nu ai fost.

În tot timpul cât vorbise, ochii ei rămăseseră aţintiţi asupra lacului cenuşiu şi asupra lebedelor albe.

Rupert îşi întoarse privirea de la ea. Ochii lui căutau şi ei aceeaşi armonie de pe lac. Dar mintea îi zbură cu doi ani în urmă, în dimineaţa zilei de 12 mai.

*

Îi auziseră înainte să-i şi vadă, în momentele de întuneric negru ca smoala, dinainte de răsăritul african. Erau foşnete în tufişuri, şuierături care ar fi putut fi şoapte… Apoi simţiseră mirosul de fum. Urletele şi strigătele triumfătoare izbucniseră câteva minute mai târziu. Intuise ce se întâmpla: după câteva luni de asediu, oraşul Mafeking era atacat. Fermierii buri îi depăşeau numeric pe cei din garnizoană. Erau şapte buri la un britanic, iar atacul surprinzător îi luase pe nepregătite.

Jem îşi pusese puşca pe umăr. Încerca să distingă ceva prin întunericul ca smoala.

— Tu poţi să vezi ceva, Rupert?

— Nu încă.

Rupert stătea lângă el, în prima linie, încercând să identifice vreo siluetă în întunericul din faţa lor. În spate, soldaţii se pregăteau să răspundă atacului, însă erau doar zece oameni şi ştiau că sorţii nu sunt de partea lor.

— Praful de puşcă, murmurase Rupert către Jem. Blestematul ăla de praf de puşcă. La dracu’, trebuie să facem ceva.

— Unde sunt forţele de poliţie din sat? murmurase Jem, ca şi cum nu-şi auzise prietenul.

Rupert se îndepărtase iute de lângă redută, cu un singur gând: să ajungă la grămada de muniţie aflată în coliba din spatele lor. Era plină cu praf de puşcă şi, dacă exploda, întreaga garnizoană sărea în aer.

Fumul venea dinspre casele de paie din sat, care adăposteau trupele nativilor africani, aflate exact în spatele garnizoanei îngrădite de la Mafeking.

Ceva îi şuieră ameninţător pe lângă ureche. În spatele

lui, cineva înjură şi se pocni pe ceafă, ca şi cum ar fi vânat un ţânţar.

Apoi soarele răsări, ca o imensă minge aurie, pe cerul african, iar inamicii se năpustiseră către ei, cu baionetele scoase, cu puştile fumegând. Pentru câteva momente, soldaţii britanici avură impresia că aveau de înfruntat, în locul acela mic, întreaga armată a burilor. Rupert ezitase. Jem era în prima linie, iar locul lui era alături de el. Însă, dacă o scânteie ajungea la explozibil, întreaga garnizoană avea să sară în aer.

Aplecat, Rupert fugise cum putuse către coliba cu armament. Din spate, îl asurzeau împuşcăturile, vaietele, strigătele de război în dialectul olandez. Apucase găleţile cu apă care erau ţinute pentru orice eventualitate lângă colibă şi începuse să le verse peste praful de puşcă, disperat să-l înmoaie înainte ca atacatorii să pătrundă în garnizoană.

Nu putea decât să-şi imagineze haosul de la redută, dar trebuia să se asigure înainte de toate că praful de puşcă nu mai era un pericol. Îşi spunea că Jem era un trăgător excelent. Dar nu văzuse momentul în care o siluetă masivă se aruncase asupra lui, cu baioneta scoasă. Şi după aceea putea doar să-şi imagineze ce fusese în mintea lui Jem când conştientizase că Rupert, cel mai apropiat şi mai vechi prieten, camaradul său de arme, nu era lângă el. Nu putea decât să-şi imagineze ce se întâmplase când uriaşul olandez îl pusese la pământ, cum Jem se zvârcolise într-o parte şi în alta, încercând să scape de lama baionetei, fără niciun fel de ajutor din partea nimănui, căci în haosul acela fiecare se lupta să-şi apere propria piele. Putea doar să-şi imagineze cum vârful baionetei se înfipsese în trupul lui Jem, undeva sub braţul lui drept, şi cum întunericul îi întunecase apoi mintea.

*

— I-am cărat trupul lui Jem în spate, spuse el într-un final, cu o voce lipsită de orice expresie. Am încercat să-i opresc sângerarea, dar nimic nu a avut efect. Rupert se

ridică şi merse la cal. Sper că asta ţi-a satisfăcut curiozitatea.

Diana nu găsea cuvintele cu care ar fi putut să pătrundă prin zidul pe care el îl ridicase între ei, un zid pe care îl mai experimentase o dată, pe malul fluviului Orange. Ea îi pusese la îndoială cuvântul, onoarea, toate acele lucruri la care Rupert ţinea atât de mult. Diana ştia că avea să plătească un preţ mare pentru ceea ce făcuse. *Şi nu era drept.* Voia să-i strige acele cuvinte, să penetreze zidul, dar nu reuşea.

Călăriră în linişte spre Cavendish Square şi îşi lăsară caii la grajduri.

— Mă duc la comandamentul militar. Te descurci singură până acasă?

— Da, bineînţeles.

De la grajduri, Diana îl privi, cu un mare gol în suflet, cum se îndepărtează. Rupert fusese acolo, indiferent de ce spuneau alţii. Dar ea se îndoise de el.

Ajunse în casă şi tocmai se chinuia cu nişte facturi, când valetul veni să le anunţe pe Fenella şi pe Petra. Răsuflă uşurată, fericită că putea scăpa, măcar temporar, dintre hârţoage.

— Te simţi mai bine, Petra?

— Mult mai bine. Am descoperit un tratament miraculos: whisky cu miere şi lămâie. Ce faci acolo?

— Contabilitatea… Factura de la grajdurile lui Cameron e uriaşă, dar presupun că e de aşteptat când ai de-a face cu un antrenor de talia lui, spuse ea, închizând cu un gest decisiv registrul. Deci aveţi ceva interesant de împărtăşit?

— Nu tocmai, spuse Fenella, în timp ce-şi scotea mănuşile şi le arunca pe masă. Am venit să te convingem să iei prânzul cu noi, la Formum.

Era ultimul lucru pe care Diana avea chef să-l facă, dar poate că urma să-i ia mintea de la ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă şi să-i ofere o pauză, pentru a decide cum avea să-l abordeze pe Rupert. Era hotărâtă să nu mai tacă, aşa cum făcuse în trecut. El trebuia să accepte

că îngrijorările ei fuseseră justificate şi că fusese necesar să discute despre asta. Nu era ca şi cum îl acuzase de ceva.

*

Se întoarse în Cavendish Square spre sfârşitul după-amiezii, hotărâtă să atace problema cu Rupert imediat ce el avea să ajungă acasă. Dar, cum păşi în locuinţă, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Era ceva în aer, un sentiment neliniştitor. Faţa lui Barlow era întruchiparea neutralităţii, iar asta era, de asemenea, ciudat. Pentru că valetul o întâmpina mereu cu un zâmbet şi o vorbă bună.

— Poţi, te rog, să mă anunţi, când se întoarce colonelul Lacey? îi spuse ea, în timp ce se îndrepta spre scări.

Barlow tuşi.

— Colonelul Lacey a plecat în urmă cu două ore, domnişoară Diana.

Ea se răsuci pe călcâie, cuprinsă brusc de un presentiment neplăcut.

— A spus cumva când se întoarce?

— Nu, doamnă. A lăsat în salon o scrisoare pentru dumneavoastră, adăugă valetul, apoi tuşi încurcat în mănuşă. A luat multe bagaje cu el, aşa că îmi imaginez că o să fie plecat pentru o vreme.

Diana simţi cum i se scurgea sângele din obraji. Se întoarse brusc spre scări, pentru ca Barlow să nu vadă cât era de înspăimântată.

— Presupun că mi-a explicat în scrisoare, spuse ea, încercând să pară nonşalantă. Lord Roberts l-o fi trimis în vreo misiune.

— Da, cu siguranţă asta trebuie să fi fost, domnişoară Diana.

Diana alergă pe scări, până la ea în salon. Scrisoarea, în plicul alb, pe care era scrisul lui familiar, părea să strige la ea, de pe birou. O ridică cu grijă, ca şi cum i-ar fi ars degetele, şi tăie sigiliul cu un cuţitaş de hârtie cochet din argint. Tremurând, desfăcu singura foaie din interior.

Draga mea Diana,

Am decis să renunţ. Aveai dreptate când spuneai că nu e posibil să trăim sub acelaşi acoperiş. Şi Jem, şi eu am sperat că apropierea fizică dintre noi va duce, în mod natural, şi la apropierea aceea sufletească din timpurile în care ne iubeam şi aveam încredere unul în altul. Dar am înţeles că speranţele mele au fost în van. Te las stăpână peste toate, draga mea. Am vorbit cu Muldoon şi i-am explicat situaţia. O să se ocupe de partea financiară a moştenirii pe care am primit-o de la fratele tău, iar tu nu vei fi deranjată în niciun fel. În ceea ce priveşte reacţia lumii, poţi spune că am plecat în străinătate. O să revin cu o scrisoare, peste câteva săptămâni, în care voi oferi mai multe explicaţii şi voi sugera un aranjament permanent.
R.

Diana citi şi reciti scrisoarea. Îi putea auzi durerea şi frustrarea, printre rânduri. Îi oferise ce îşi dorise ea, lucrul pentru care luptase cu o frustrare crescândă. Dar nu-l voia. Nu-l mai voia.

Ce victorie *à la* Pirus[3] obţinuse. Se aruncă pe canapea, cu scrisoarea încă în mână. Ce voise el să spună prin faptul că Jem sperase ca apropierea fizică să-i readucă împreună? De aceea îi lăsase Jem averea lui Rupert?

Da, era mai mult decât evident. Un gest atât de tipic fratelui ei! Nu făcuse niciodată un secret din cât de supărat şi dezamăgit era că sora lui nu avea să se căsătorească, până la urmă, cu cel mai bun prieten al lui. Jem era ambiţios şi mereu gata să facă orice pentru a-şi îndeplini scopurile, iar, în cazul de faţă, îşi luase măsuri de precauţie, pentru eventualitatea în care nu putea îndeplini personal acele scopuri. Jem crezuse, probabil, că, dacă îi obliga, prin testament, să trăiască în aceeaşi casă, ea şi Rupert aveau să înceapă să comunice. Iar mai apoi să îşi refacă legătura

---

3 Victorie în care, pentru învingător, pierderile sunt mai mari decât beneficiile (n.tr.)

pasională ce îi unise cândva.

Şi ajunseseră aproape... atât de aproape.

Oare unde se dusese Rupert? Avea prieteni, colegi din regiment, dar nu şi-l putea imagina cerând ajutor cuiva. Nu era stilul lui. Rupert nu era ca alţi oameni. Când era copil, dacă era rănit, se ducea să se ascundă, de unul singur, iar ea şi Jem învăţaseră să-l lase în pace, până îi trecea. Iar în acel moment sigur îşi lingea rănile tot de unul singur, pe undeva.

„Nu, nu, nu. Nu şi de data asta”.

Mototoli scrisoarea şi o aruncă spre cel mai îndepărtat perete. Pe el nu avea să-l lase să se ascundă, iar ea nu intenţiona să fiarbă pe loc, în suc propriu, roasă de resentimente. De data aceea trebuia să-l găsească, să-l oblige să o accepte, să-l facă să o ajute să înţeleagă de ce o lua mereu la fugă atunci când se confrunta cu cea mai vagă umbră de neîncredere din partea ei.

Ea accepta că el fusese rănit şi că ea fusese cea care, fără intenţie, îi provocase rana. Cu sau fără motiv, ea îl făcuse să sufere. Aşa că trebuia să-l ajute să se vindece. În acelaşi timp, trebuia să se lupte şi cu ea însăşi. Nu exista un viitor pentru ei dacă era bazat doar pe termenii impuşi de Rupert. Diana ştia clar în acel moment că singurul viitor pe care îl dorea era unul alături de el. Rupert era un bărbat imposibil, încăpăţânat, care voia mereu să aibă totul sub control, dar împărtăşeau o pasiune care depăşea orice alt fel de emoţie. O înţelegea aşa cum numai Jem o mai înţelesese, la fel cum şi ea îl înţelegea pe Rupert, cu toate contradicţiile lui. Mai puţin acea obsesie enigmatică legată de lipsa de încredere, care îl făcea mereu să plece.

Dar înaintea unor discuţii despre viitorul lor, trebuia în primul rând să-l găsească. Oare unde se dusese?

Poate la Deerfield? Diana luă în consideraţie această posibilitate, dar ar fi fost prea simplu şi la îndemână. Poate chiar plecase în străinătate. Ceea ce ar fi fost o variantă foarte deprimantă. Străinătatea putea însemna oriunde în lumea largă. Probabil îşi luase concediu de la Lord Roberts. Poate că cei de la comandamentul militar ştiau unde se

dusese. Dar nu era ca şi cum ea s-ar fi putut duce acolo, ca să-i întrebe unde era soţul ei. Bârfa s-ar fi răspândit în societate mai repede decât focul.

Şi dintr-odată totul deveni clar. Da, era aproape sigură. Rupert se dusese la moşia lui din Yorkshire. La moartea bunicului, în urmă cu câţiva ani, Rupert moştenise acel domeniu, dar locul acela era o amintire atât de neplăcută pentru el, încât nu îl vizitase din copilărie. Însă fosta lui amantă era încă acolo. Şi gata să-l consoleze, probabil. Rupert încă ţinea legătura cu ea, încă o ajuta cu bani, după cum spusese chiar el.

Diana încercă să-şi scoată din minte imaginea lui Rupert consolându-se în braţele lui Margery Ordway. Era o prostie din partea ei să-şi lase imaginaţia să zboare în acel fel, îşi spuse Diana cu fermitate. Nu exista niciun motiv care să o facă să presupună că Rupert o trăda cu acea femeie.

Thwaite. Aşa se numea oraşul. Domeniul Lacey era în apropiere de Thwaite. Deci cum ajunsese Rupert la Thwaite?

Avea nevoie de un ghid de călătorie *Baedekers.* Aveau unul în bibliotecă. Cuprinsă de un val de energie, Diana ieşi din cameră şi alergă jos, spre bibliotecă. Dar, odată ajunsă în uşa încăperii, se opri. Rupert părea că se impregnase în acea cameră. Urmele prezenţei lui în acea încăpere erau copleşitoare pentru Diana. În aer se simţea mirosul uniformei lui, al tonicului de păr pe care îl folosea, al pielii lui. Imaginea lui stând la masă, aşa cum îl găsise de multe ori, o umplu de dor. Cum de putuse dori cu atâta disperare să-l scoată din casa ei, din viaţa ei?

Hotărâtă, dădu toate acele gânduri inutile la o parte şi se repezi spre raftul pe care era *Baedekers.* Luă volumul îmbrăcat în piele roşie şi îl puse pe masă. Căută prin indicele ghidului până când găsi Thwaite, în regiunea Yorkshire Dales. Părea să fie în mijlocul pustietăţii, însă domnul Muirhead M.A., cel care scrisese ghidul, nu era genul insensibil la ceva atât de neimportant precum o pustietate. Autorul descrisese în detaliu cum să ajungi la Thwaite, ce trenuri să iei şi ce hanuri puteau fi frecventate

de către doamnele care călătoreau neînsoţite.

Diana luă o coală de hârtie, înmuie peniţa în călimară şi începu să copieze instrucţiunile pe care le dădea domnul Muirhead. Avea să schimbe trenul la Kendal, spre nodul de cale ferată Hawes. Ajunsă acolo, avea să se cazeze şi să înnopteze la King's Arms, un han considerat cuviincios pentru o doamnă care călătorea singură. La han se presupunea că aveau un cal şi o trăsură, care o puteau duce până la Thwaite sau la reşedinţa Lacey.

Satisfăcută, Diana închise ghidul de călătorie şi îl puse înapoi pe raft. Apoi merse în dormitor, unde îi ceru lui Agnes să-i pregătească un bagaj pentru o călătorie în zona Yorkshire Dales.

Agnes nu-şi ascunse surpriza când auzi instrucţiunile pe care i le dădea Diana.

— E o zonă cam sălbatică, din câte am auzit, domnişoară Diana. Plină de dealuri şi de oi, iar oamenii vorbesc o altă limbă. De ce doriţi să mergem acolo?

— Nu mergem, Agnes, îi răspunse Diana. Mă duc singură.

— Dumnezeule, nu dacă am şi eu un cuvânt de spus, protestă Agnes, revenind la apucăturile de pe vremea când îi era dădacă. O fată tânără să meargă singură în pustietatea aceea! Numai Dumnezeu ştie cum or fi oamenii prin părţile acelea. Este mai mult decât posibil să nu fie deloc precum cei cu care v-aţi obişnuit.

— Nu contează, draga mea Agnes, intenţionez să mă duc singură. Şi nu mai sunt chiar o tânără fată. Pe deasupra, potrivit ghidului de călătorie *Baedekers,* voi fi în siguranţă şi nu am de ce să mă tem. Mai mult decât atât, mă aştept ca Rupert să fie acolo, aşa că nu e nevoie să te temi pentru siguranţa mea.

Agnes tot nu părea convinsă.

— O să aveţi nevoie de haine groase. Luaţi şi câinii? o întrebă camerista, încă pufnind a dezaprobare.

— Nu, n-aş putea să mă descurc cu ei, având în vedere că trebuie să schimb trenurile de câteva ori.

— Ei bine, mergeţi pe propria răspundere, declară

Agnes. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi spus despre aşa ceva biata dumneavoastră mamă.

Nici Diana nu ştia, aşa că păstră o tăcere prudentă. Dar o ascultă pe Agnes când aceasta spuse că avea să găsească cina la ea în salon şi că era bine să meargă devreme la culcare, ca să poată porni devreme la drum, în dimineaţa următoare.

Capitolul 20

Diana coborî din tren în gara Hawes, ducând cu ea doar o valijoară. Era şi la Londra răcoare, dar vântul de nord care bătea în regiunea Yorkshire era mai rău decât lama unui cuţit care tăia prin stofa paltonului ei cu guler de blană.

Platforma gării era descoperită şi pustie. Dar văzu la capătul ei căsuţa şefului de gară, iar lângă ea un drum îngust care ducea undeva... probabil în oraşul Hawes, presupuse Diana.

Se îndreptă spre căsuţă, în faţa căreia cineva se străduise din răsputeri să creeze o grădină care să poată supravieţui vântului şfichiuitor. Tocmai deschidea portiţa de la grădină, când uşa de la intrarea în mica locuinţă se deschise. Un bărbat mătăhălos, îmbrăcat în uniformă de şef de gară, care avea un guler mai degrabă soios, ieşi învârtind în mâini un şervet, cu care se şterse repede la gură.

— Mă scuzaţi, doamnă. Nu aşteptam pe nimeni la trenul de şapte şi jumătate. Cei mai mulţi oameni nu opresc aici după ce trece trenul de după-amiază.

— Nu, şi pot înţelege de ce, spuse Diana tremurând din cauza unei noi rafale de vânt.

Era extenuată. Pornise la drum la prima oră a dimineţii, schimbase mai multe trenuri, iar acum ajunsese în acel loc sumbru, disperată să găsească un pat în care să doarmă şi o masă caldă.

— Îmi puteţi spune cum să ajung la hanul King’s Arms, din Hawes?

Bărbatul părea să ezite.

— Îi târziu, doamnă.

— Da, sunt conştientă de asta, spuse ea, mai înţepat decât îşi propusese. Dar nu intenţionez să-mi petrec noaptea pe acest peron unde bate vântul din toate părţile. Trebuie să fie vreo formă disponibilă de transport.

— Ah, ăsta era baiul. Păi po să vă duc eu pân’ la King’s Arms, dacă aşa poftiţi.

Diana se abţinu să-i dea o replică sardonică şi se forţă să zâmbească.

— Aş fi foarte recunoscătoare, domnule…

— Garth mi-i numele, doamnă. Mai bine intraţi în casă, până mă ocup eu de trebuşoara asta, spuse el făcând semn spre intrarea în căsuţă.

— Mulţumesc, Garth.

Diana păşi nerăbdătoare într-o cameră în care se afla o sobă pe lemne care ardea şi trimitea o căldură plăcută. Se aşeză în faţa ei, încercând să-şi dezmorţească mâinile îngheţate. Ultimul tren de pe linia spre Hawes nu avusese căldură, iar ea era pe jumătate îngheţată.

Nu era de mirare că, de cele mai multe ori, Rupert se referea la locurile lui natale ca la o tundră uitată de Dumnezeu, reflectă ea, în timp ce-şi sufla în mâini şi se rotea în jurul sobei.

— Treaba-i bună, birja-i gata, doamnă, o anunţă şeful de gară din uşă.

Diana se forţă să părăsească soba ca să înfrunte seara friguroasă de afară.

Birja stătea să se prăbuşească, dar mârţoaga înhămată la ea părea la fel de dornică precum pasagera să ajungă la destinaţie, aşa că o luă repede la galop.

King’s Arms era un vechi han destinat călătorilor, aflat într-o intersecţie din centrul unui oraş somnoros, din piatră cenuşie. La ferestre era lumină, ceea ce era un semn bun, se gândi Diana încântată. Începuse să se întrebe dacă avea să găsească vreun adăpost în regiunea aceea rece şi

ciudată. Era atât de diferită de locul ei natal din Kent, cu dealurile lui domoale.

Şeful de gară trase birja în faţa hanului.

— Aici îi hanul, spuse el.

Nici măcar nu încercă să se dea jos de pe capră ca s-o ajute pe Diana. Aşa că tânăra pe jumătate sări, pe jumătate păşi în stradă şi se întinse să-şi ia geanta.

— Cât vă datorez?

— Doi penny şi jumătate-i bine.

Diana căută printre monedele din geantă şi nu găsi decât un şiling, pe care i-l întinse, zicând:

— Mulţumesc.

— N-am rest să vă dau.

— Nu e nevoie să-mi daţi rest.

Diana ridică mâna în semn de rămas-bun şi apoi îşi cără valiza în han. Voci şi un sunet de vioară se auzeau din cârciuma care se afla de o parte a pasajului pietruit. Cel puţin, locul era deschis şi părea primitor. Diana deschise uşa şi intră în cârciuma înţesată de oameni, unde abia puteai să vezi prin ceaţa provocată de tutunul care fumega în pipe şi de fumul pe care vântul îl sufla înapoi pe coş, în soba din cameră. Diana strâmbă din nas din cauza damfului de bere stătută şi de transpiraţie. Dar măcar era cald. Toţi ochii se opriră asupra ei când păşi în încăpere şi închise uşa repede, ca să blocheze rafalele de vânt. În cârciumă se lăsă o tăcere mormântală.

— Hehe, fetiţo, ce caută una ca tine p-acilea? Întrebarea venea din partea unei femei cu obraji rumeni, acoperită cu un şorţ grosolan. N-aşteptam pe nimeni.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar tocmai am sosit cu trenul la gara din Hawes, iar ghidul de călătorie *Baedekers* spune că aveţi camere pentru călători.

— A, da, avem camere, dar călători nu prea avem, după ce se termină vara, spuse femeia veselă. Dar, dacă chiar vrei să rămâi, am sus o cameră care ţi s-ar potrivi. Se repezi pe lângă Diana şi ieşi în pasaj. Cred că e cam frig acolo, dar o s-o trimit pe fată să facă focul, cât timp mâncaţi ceva cald jos. O privi pe Diana cu ochi oarecum

critici, înainte să înceapă să urce pe scara îngustă, care scârţâia la fiecare pas. Avem şi un salonaş în spate, dar îi frig acolo. Cre' că nu vreţi să mâncaţi în cârciumă, că-i gălăgie, iar bărbaţii-s cam din topor.

— Nu e nicio problemă, o să mănânc în cârciumă, doamnă…

— Clavell, doamnă. Ei bine, dacă sunteţi sigură… Când ajunseră la etaj, hangiţa deschise o uşă de lemn care avea tocul strâmb. Cum vi se pare?

Era o cameră de dormit mică, prost mobilată. Dar era curată, avea pat, un lavoar şi un şemineu care în acel moment era gol şi rece.

— Da, mulţumesc, doamnă Clavell. Îmi place, spuse Diana, aşezându-şi valiza pe pat.

— O s-o trimit pe Tabby să facă focul. Se va încălzi cât ai clipi, şi o să vă pună şi o sticlă cu apă caldă în pat. Şi o să vă dau să mâncaţi o plăcintă bună cu carne şi cartofi şi o carafă cu bere, să vă încălziţi.

— Sună grozav, spuse Diana, cu sinceritate.

Perspectiva unei saltele pufoase din pene şi a unei sticle cu apă caldă care să o încălzească i se părea de-a dreptul minunată, încât aproape că ar fi renunţat la plăcintă şi la cartofi, însă îi era foarte foame.

Diana tocmai se aranja, când o fată intră în cameră cu o găleată de cărbuni şi un braţ de vreascuri. O salută sfios din cap pe Diana, apoi se puse în genunchi în faţa şemineului, ca să aprindă focul. După ce văzu cum cărbunii încep să scapere, iar vreascurile să trosnească, Diana se grăbi jos, la cârciumă. Când intră, nimeni nu se mai uită la ea, în afară de hangiţă, care îi făcu semn către o masă mic aşezată în alcov, lângă foc.

Femeia puse în faţa Dianei o farfurie plină cu vârf, pe care se aflau o felie generoasă de plăcintă cu carne, cu o crustă aurie lucioasă, şi un munte de cartofi, alături de un coş cu pâine proaspătă şi o cană cu bere.

— Acum, dă asta pe gât, o încurajă hangiţa. Şi nu băga în seamă ceata aia de-acolo, spuse ea, făcând semn din bărbie spre ceilalţi ocupanţi ai încăperii.

Diana zâmbi şi luă o gură de bere, savurând tăria ei aromată care îi aluneca pe gât. Nu era o băutură cu care era obişnuită, dar îi părea foarte potrivită în circumstanţele în care se afla şi cu siguranţă mergea cu mâncarea.

Ceilalţi clienţi ai cârciumii păreau destul de prietenoşi, deşi o ignorară pentru cea mai mare parte a timpului, dar Diana nu avea oricum chef de conversaţie. Abia când termină cu cina, iar hangiţa veni să ia farfuria, Diana întrebă:

— Ştii cum aş putea găsi domeniul Lacey? Cred că e lângă Thwaite.

Femeia o privi surprinsă, iar volumul vocilor din cârciumă coborî.

— Ah, e la vreo cinşpe kilometri d-aici. E un loc mizerabil, dacă mă întrebi.

— Aoleu, moşu' Lacey a fost un mizerabil şi juma', spuse unul dintre bărbaţii din cârciumă, pufăind din pipă.

— Am înţeles că nepotul lui a moştenit moşia, spuse Diana.

— Văleu, bietu' băiat, spuse hangiţa. Ăla nu era locul în care să-şi ducă traiul un copil, în casa aia mare, numai cu moşu'.

— Cred că domnul colonel Lacey se află la moşie în acest moment, se aventură Diana.

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştim noi de aşa ceva, fata mea. P-aici nu ne băgăm nasul în treburile altora. Iar colonelul n-a trecut p-aci.

Diana îşi spuse că nu trebuia să se descurajeze. Nu avea niciun motiv să creadă că Rupert călătorise exact ca ea. Îi zâmbi hangiţei şi repetă:

— Cum ajung acolo, mâine-dimineaţă?

— Oh, te duce Jack a' nostru cu căruţa. O ia prin pasul Buttertubs ca să ajungă la târgul de oi de la Thwaite. Dacă nu te supără să împarţi căruţa cu mieii.

— Nu, nu, bineînţeles că nu m-ar deranja, îi răspunse Diana celui care vorbise: un bărbat masiv, cu umeri largi şi barbă neagră, stufoasă. Aş fi mai mult decât

recunoscătoare.

— Atunci, mâine devreme, spuse omul, apoi îşi goli cana cu băutură. Jack a’ nostru o să fie aici pe la şase.

— O să fiu gata, promise Diana.

La puţin timp după aceea, părăsi cârciuma şi merse în cameră, care între timp se încălzise de la focul care ardea. Slujnica aprinsese lumânări pe o policioară, ca să lumineze camera, şi îi lăsase un lighean cu apă fierbinte şi un urcior lângă lavoar.

Domnul Muirhead M.A. nu se înşelase în privinţa ospitalităţii hanului, însă Diana nu era prea convinsă că şi alte doamne singure, de condiţia ei, se mai cazaseră acolo. Suflă în lumânări şi apoi se prăbuşi pe salteaua din pene a patului, se încolăci în jurul sticlei cu apă caldă şi îşi trase cuvertura peste ea. O aştepta o nouă zi, şi avea să vadă atunci ce urma să se mai întâmple.

*

Ziua următoare i-o aduse pe Tabby, slujnica de la han, care căra un lighean cu apă fierbinte şi o cană uriaşă cu ceai tare, de culoare cărămizie.

— Stăpâna a zis că micul dejun o să fie gata în zece minute, la cârciumă.

— Mulţumesc.

Diana căscă, se întinse şi clipi somnoroasă, în lumina cenuşie a răsăritului. Focul se stinsese peste noapte, iar camera era rece. Se dădu jos din pat, se spălă pe faţă şi se îmbrăcă repede, tremurând neîncetat. Aruncă o privire pe fereastră mică a camerei şi văzu un peisaj de câmpie, acoperit de o ceaţă deasă.

Se grăbi spre sala de mese de la parter, care mirosea în continuare a bere stătută şi a fum de pipă. Însă Diana se bucură că era cald, de la buşteanul imens care ardea în sobă. Hangiţa îi puse în faţă un bol cu terci de ovăz, lângă care aşeză un vas cu smântână groasă şi galbenă.

— După asta vă aduc şi şuncă, ouă şi sângerete, o asigură femeia.

Diana îi zâmbi în semn de mulţumire, turnă smântână şi zahăr brun din belşug peste terci şi gustă. Îşi dădu seama că nu ştia când urma să mai aibă ocazia să mănânce în ziua aceea, aşa că trebuia să profite de micul dejun. Dacă se înşelase, iar Rupert nu era la moşia Lacey, habar nu avea ce urma să facă în continuare. Dar nu trebuia să fie pesimistă, îşi spuse ferm Diana şi apoi se concentră asupra micului dejun, evitând cu grijă sângeretele.

Aproape de şase, Jack apăru cu căruţa. Diana îi plăti hangiţei şi apoi se urcă pe capră, lângă vizitiu. Mica turmă de miei era îngrămădită într-o cuşcă, într-un colţ al căruţei. Animalele o întâmpinară de Diana cu behăituri speriate.

— Am p-aci o pătură pentru cai, îi spuse Jack, în timp ce ea se instala lângă el, cu valiza la picioare. O să ai nevoie, că, atunci când trecem prin pasul Buttertubs, o să fie un vânt de te ia pe sus.

Pătura puţea a cal şi a alte lucruri greu de identificat, dar Diana nu era atât de pretenţioasă încât să nu profite de căldura ei. Şi deveni de-a dreptul recunoscătoare pentru pătură când începură să urce prin pasul Buttertubs. Ceaţa de dimineaţă se ridicase, iar din partea cea mai înaltă a drumului Diana putea să vadă dealurile din faţa ei, tăiate ici şi colo de pereţi stâncoşi şi populate cu turme de oi şi de vaci. Fumul se ridica din hornurile de la casele unor cătunuri răzleţe şi ale unor ferme singuratice. Probabil că, într-o zi de vară, putea fi considerat un peisaj frumos, dar, în dimineaţa aceea friguroasă de toamnă, când soarele nici nu se ridicase bine pe cer, împrejurimile acelea îi păreau dezolante.

— Jack, putem vedea conacul Lacey de aici?

Băiatul se întoarse pe jumătate spre ea şi îi arătă cu biciul.

— Într-acolo, domniţă. Casa aia cenuşie care are copaci în jur. Ferma e chiar în spatele casei. În restu' caselor stau muncitorii de la fermă. Bătrânu' Lacey, să mă scuzi, domniţă, dar n-a făcut nimic pentru arendaşii lui. A lăsat casele alea să se dărâme.

— Şi ce s-a întâmplat cu ele după ce a murit? întrebă

Diana, dându-se mai aproape de băiat, pentru că nu-l putea auzi bine, din cauza vântului.

— Colonelul l-a dat afară pe fostul arendaş şi a pus în loc unul nou. De atunci, e ceva mai bine, spuse el, întorcându-şi capul ca să se uite mai bine la ea. Nu prea vin străini p-aici. Aveţi treabă la conac?

— Nu ştiu sigur, îi dădu Diana cel mai vag şi mai sincer răspuns care îi veni în cap.

Băiatul încuviinţă din cap, dar părea mai degrabă neîncrezător.

— P-acolo musafirii nu prea sunt pe plac, o avertiză el.

Diana nu răspunse. Se apucă mai bine de marginea scaunului, pentru că începuseră să coboare o pantă abruptă. În spatele ei, mieii continua să behăie, din colţul unde stăteau îngrămădiţi.

Soarele se ridicase pe cer, iar în vale era mai cald. Diana se uită în jurul ei cu interes, dar şi cu îngrijorare. Dacă Rupert nu era acolo? Dacă refuza să o vadă?

Când Jack întoarse căruţa pe drumul plin de hârtoape care ducea la conacul cenuşiu din piatră, Diana era deja un ghem de nervi. Casa părea nelocuită şi întunecată. Ferestrele erau închise, şi nicio lumină nu se vedea prin geamurile soioase. Un firicel de fum ieşea totuşi dintr-un horn, dar, în afară de asta, locul părea nelocuit.

— Sunteţi sigură că vreţi să vă las aci, domniţă?

Jack o ajută să coboare de pe capra căruţei şi îi puse valiza pe pământ, la picioare.

— Da, sunt sigură, Jack, îi spuse ea cu mai multă convingere decât simţea.

— Poate ar fi bine să mă opresc p-aci când mă-ntorc de la târg, sugeră băiatul. În caz că aveţi nevoie să vă ducă cineva înapoi, la King’s Arms.

Diana simţi un val de uşurare.

— Mulţumesc, asta ar fi grozav, dacă nu e prea mare deranjul.

— Neah, niciun deranj. O să trec pe la cinci după-amiază. Tre’ să mă întorc până apune soarele, ca să nu mă prindă bezna prin pas.

Băiatul o salută cu mâna la căciulă, apoi se urcă înapoi pe capră şi trase de hăţuri.

— Hai, Betsy, hai, fetiţo!

Pocni din bici, şi calul porni.

Diana îi privi în timp ce se îndepărtau, apoi îşi luă valiza şi se apropie de uşă. Nu exista sonerie, doar un inel masiv din fier. Îl ridică şi bătu cu el în uşă cât de tare putu. Bătăile ei nu avură niciun efect. Nu se întâmpla nimic, niciun sunet nu se auzea din interior. Bătu din nou, cu putere. Tot degeaba.

Îşi ridică valiza şi porni pe lângă casă, sperând să găsească pe cineva în spate. O alee pietruită, năpădită de buruieni, înconjura locuinţa. Se opri ca să tragă cu ochiul printr-o fereastră către interiorul întunecat. Ferestrele erau foarte murdare şi cu greu puteai distinge ceva prin ele. Încet, încet pe Diana o cuprinse senzaţia înfricoşătoare că se plimba în jurul unei case bântuite. Dacă Rupert era acasă, ar fi trebuit să se vadă un semn de viaţă pe undeva.

Dădu colţul casei şi se trezi într-o curte cu magazii şi grajduri. Găinile ciuguleau iarba dintre pietre, iar jgheaburile cu apă de ploaie erau pline. Porcii scurmau şi grohăiau, împingându-se unul pe altul, în faţa unei troace pline cu lături. Era o fermă funcţională, ceea ce îi spuse Dianei că cineva trebuia să fie prin preajmă.

Diana deveni conştientă de noroiul de sub tălpile pantofilor ei, de pietrele pline de găinaţ şi bălegar. Se uită la partea din spate a casei, unde era o uşă deschisă spre curte. Făcu un pas mai degrabă ezitant spre uşa deschisă, când din casă apăru o femeie, care o privi pe Diana cu ostilitate.

— Aoleu, oare ce-aştepţi?

Femeia era mai în vârstă decât Diana, dar încă tânără. Dacă faţa ei nu ar fi fost aşa trasă, cu linii dure, şi dacă expresia ei ar fi fost mai puţin suspicioasă, ar fi putut trece drept o femeie frumoasă. Părul ei era strâns într-un coc dezordonat, peste care pusese o basma, iar talia ei subţire era încinsă cu un şorţ dungat.

— Speram să-l văd pe colonelul Lacey, spuse Diana,

simţind că îi revine curajul şi privind-o pe femeie drept în ochi. Nu avea de gând să se lase intimidată de nevasta unui fermier. Am înţeles că a fost aici.

— Da’ ce-ai cu el?

— Nu cred că asta e problema ta, spuse Diana calm, înfruntând privirea ostilă a femeii. Îmi poţi spune, te rog, unde se află?

— Colonelu’ nu vrea musafiri.

— Cred că vei afla că, de fapt, vrea să mă vadă.

Pentru moment, Diana avea senzaţia că ea şi femeia aceea erau doi buldogi care se înfruntau pentru un os. Apoi brusc, înţelese.

— Îmi cer scuze, doamnă…? Sunteţi cumva Margery Ordway?

Diana simţi o uşoară schimbare în expresia femeii.

— Şi dac-aş fi?

Diana zâmbi larg spre oponenta ei şi făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Rupert mi-a spus atât de multe despre tine. Însemni atât de mult pentru el. Eu sunt Diana Sommerville. Poate Rupert ţi-a pomenit despre mine?

— Ei, se-ntâmplă că mi-ai zis o dată sau de două ori… Margaret însă tot părea un pic suspicioasă, dar măcar nu mai era atât de rigidă ca la început. Da’ nu mi-a zis că te-aşteaptă.

— Nu, pentru că nu mă aştepta… Nu mă aşteaptă, îi spuse Diana, cu un zâmbet dezarmant. Dar am un mesaj foarte important pentru el.

— A, da?

Margery nu făcea niciun gest. Nici nu o invita în casă, nici nu îi cerea să plece.

— Colonelul e în casă? întrebă Diana, încercând să-şi tempereze nerăbdarea.

— Neah, Rupert e plecat pe câmp. O oaie s-a prins într-un gard.

Diana nu era surprinsă că Rupert făcea muncă de fermier. Şi ea, şi Jem lucraseră de multe ori la ferma de la Deerfield, dar şi la grajdurile din Kimberley. Tatăl lor

insistase ca fiul lui să îmbrăţişeze o viaţă de gentleman activ, implicat în treburile unei ferme, nu una de filfizon privilegiat care doar cheltuieşte averea familiei. Iar în ceea ce-l priveşte pe Rupert, sir Geoffrey avusese aceeaşi abordare, şi asta pentru că băiatul avea un titlu nobiliar şi un statut, dar nu şi avere. Iar tatăl ei considerase că, din această cauză, Rupert trebuia să-şi concentreze atenţia asupra unor lucruri practice. Rupert şi Jem iubiseră fiecare moment pe care îl petrecuseră la fermă şi educaţia pe care o primiseră acolo. Mult mai mult decât apreciaseră cursurile de la colegiul pe care îl urmaseră împreună.

— Atunci, o să-l aştept. Pot aştepta în casă?

— N-ai decât, din partea mea, spuse Margery, arătând spre uşa deschisă. Focul e aprins în bucătărie.

— Mulţumesc!

Diana intră. Era o bucătărie tipică de fermă, dar, spre uşoara ei surpriză, era foarte curată. Podeaua roşiatică strălucea, oalele luceau, iar cuptorul era şi el lustruit. Se aşeză lângă sobă, pe un balansoar, cu valiza la picioare, întrebându-se ce avea să facă în continuare. Ce îşi dorea cu adevărat era să exploreze casa, acel mausoleu în care Rupert îşi petrecuse în copilăria lui câţiva ani mizerabili. Oare însemna că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala?

Margery continua să cureţe mere la o masă din pin, ignorând-o în acel moment. Diana se ridică.

— O să mă plimb puţin prin casă, anunţă ea, pe un ton care spera să arate că era în întregime îndreptăţită să facă acest lucru, având în vedere relaţia pe care o avea cu stăpânul locului.

Margery ridică din umeri cu indiferenţă.

— Atunci, ai face bine să iei cu tine o lampă. E întuneric, şi scările sunt şubrede. Vezi să nu-ţi rupi vreun picior.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Diana luă o lampă cu gaz, aprinse o lumânare de la cuptor şi atinse cu ea fitilul. Lumina galbenă începu să pâlpâie. Cu lampa ridicată, Diana părăsi bucătăria luminoasă şi păşi în interiorul casei.

Capitolul 21

Frigul fu primul lucru care o lovi, la câteva secunde după ce lăsase în urmă bucătăria călduroasă. Se trezi într-un pasaj pietruit, cu ziduri aspre, spoite în alb. Pasajul se deschidea într-un hol pătrat, mobilat cu un dulap din stejar şi o bancă pusă lângă uşă, pe care te puteai aşeza ca să-ţi schimbi încălţămintea, când veneai de afară. 1 bigul din aer avea miros de vechi, ca în spaţiile care nu fuseseră aerisite de prea mult timp. Uşa de la intrare era bătută în cuie şi avea gratii. Arată ca şi cum nu fusese deschisă vreodată. De o parte şi de alta a intrării erau două uşi. Una dădea într-o sufragerie, alta – într-un salon. Ambele camere erau pline de praf şi neîngrijite.

Tremurând, Diana îşi ridică gulerul de blană şi îşi strânse mai bine paltonul în jurul ei. Se îndreptă spre scările care se terminau în beznă şi începu să urce, cu paşi ezitanţi. În capătul scărilor era o fereastră largă, care însă era acoperită de storuri din lemn ceea ce explica întunericul. Hotărâtă, deschise fereastra şi ridică storurile. Lumina dimineţii scălda un domeniu de formă pătrată, la care ajungeau două căi de acces. Pereţii holului erau acoperiţi de lambriuri groase din stejar, iar podelele erau acoperite tot de scânduri din stejar, ceea ce sporea senzaţia de întuneric din hol. Aerul era la fel de rece şi de stătut ca la parter.

Oare unde dormea Rupert?

Diana ridică lampa mai mult. Lumina ei arunca umbre gălbui pe zidurile pe lângă care trecea. Se îndreptă spre pasajul din partea de răsărit, deschizând fiecare uşă de la camerele care-i ieşeau în cale. Toate dădeau spre dormitoare cu lambriuri închise la culoare şi mobilă greoaie, şifoniere masive, paturi cu baldachin şi covoare jerpelite întinse pe podele din stejar. Niciunul dintre ele nu părea să fi fost locuit recent.

La capătul pasajului era o altă fereastră acoperită de storuri. Diana se chinui cu închizătorile, care erau înţepenite, ca şi cum fereastra nu mai fusese deschisă de ani buni. Probabil aşa şi era, conştientiză ea, când reuşi în sfârşit să o deschidă. Fereastra dădea spre dealurile şi câmpiile din depărtare.

Se întoarse pe unde venise şi începu să exploreze al doilea pasaj. Acesta se prezenta cam la fel ca primul, cu excepţia ultimului dormitor, care părea folosit recent, iar fereastra avea storurile ridicate. Dormitorul era mai mic decât toate celelalte pe care le văzuse. Patul îngust era acoperit cu o pătură în carouri. Lângă lavoar erau atârnate prosoape. Când deschise şifonierul, văzu că hainele lui Rupert erau acolo. În şemineu era doar cenuşă, iar camera era la fel de rece ca restul încăperilor în care intrase.

Diana zăbovi în pragul uşii, simţind dezolarea acelei camere sărăcăcioase. Oare încăperea fusese camera lui Rupert pe când era mic? Oare de aceea alesese să doarmă acolo, deşi în casă erau alte dormitoare, mai mari, care puteau fi repede făcute confortabile cu doar un pic de efort?

Rupert avea doar patru ani când părinţii lui muriseră de tifos. Diana încercă să-şi imagineze prin ce trecuse un băieţel de vârsta aceea, îndurerat de moartea părinţilor săi, când se trezise în acel loc dezolant, alături de un bunic pe care îl descrisese drept taciturn, irascibil, morocănos. Potrivit lui Rupert, bătrânul nu avusese deloc timp pentru el, aşa că nepoţelul se descurcase după cum îl tăiase capul până la vârsta de şase ani, când fusese trimis departe, la şcoală.

Cât de dificil trebuia să fi fost pentru Rupert să înveţe să iubească, din moment ce el nu simţise niciodată ce înseamnă dragostea – până să fie primit, cu afecţiune, în sânul familiei Sommerville.

Oare asta însemna că, atunci când Diana îl chestionase despre anumite lucruri, lui i se păruse că ea nu avea încredere în el? Iar dacă ea nu avea încredere în el, atunci cum putea el să fie sigur de dragostea ei? Rupert

fusese mereu o persoană greu de înţeles. Diana ştia deja acest lucru, însă, până în acel moment, până să stea acolo, în pragul uşii acelui dormitor dezolant, nu înţelesese cu adevărat de ce.

Diana clătină din cap şi oftă frustrată. Chiar dacă în acel moment ajunsese să-l înţeleagă mai bine pe Rupert, chiar dacă putea să-i găsească scuze, tot nu era corect că el dorea ca totul să se facă după voia lui. Şi el, la rândul lui, o rănise prin faptul că interpretase cum nu se putea mai rău nişte întrebări pe care ea i le pusese, iar apoi dispăruse din viaţa ei. Ea simţea că nu putea să trăiască lângă un bărbat care nu-i permitea să-i pună întrebări, să caute explicaţii, în acelaşi timp, el avea pretenţia ca toate cerinţele să-i fie acceptate, dar refuza să le înţeleagă pe ale ei.

Diana se întoarse, închise uşa în urma ei şi porni spre bucătăria de la parter. Se întrebă dacă să tragă storurile de la ferestrele pe care le deschisese. Decise să le lase ridicate. Venise timpul să pătrundă lumina în întunericul acela. Când ajunse în bucătărie, se opri. Din spatele uşii care dădea în curte se auzeau voci care vorbeau pe un ton ridicat.

Un bărbat urla, o femeie ţipa. Nu păreau să vorbească engleză, constată Diana, în timp ce încerca să înţeleagă ce spuneau cei doi. Deja avusese dificultăţi în a înţelege accentul aproape impenetrabil de Yorkshire, dar sunetele pe care le auzea din curte păreau să fie într-un dialect ce avea vag spre deloc legătură cu engleza pe care o înţelegea şi o vorbea ea.

Ţipetele femeii deveniră frenetice. Diana străbătu în fugă bucătăria, până la uşa dinspre curte. Un bărbat masiv, cu mâinile cât nişte lopeţi, o trăgea pe Margery de păr, prin curte, în direcţia în care se afla troaca porcilor. Femeia se chinuia să-l oprească, încercând să-şi înfigă călcâiele printre pietrele din curte, dar bărbatul o ţinea prea strâns de păr.

Diana îşi aminti că Rupert îi spusese că soţul lui Margery este o brută violentă, aşa cum fusese şi tatăl

femeii. Fără să mai ezite o secundă, Diana înşfăcă o căldare cu apă, traversă curtea în fugă şi o aruncă spre bărbat. Apa îl nimeri drept în faţă. Bărbatul zbieră ca un taur furios, îi dădu drumul lui Margery şi se pregăti, cu apa şiroind pe faţă, să-şi înfrunte noul adversar. Se repezi spre Diana, care se feri cu agerime din calea lui.

Margery, care se alesese şi ea cu o bună parte din apa aruncată de Diana, îşi scutură capul şi îşi frecă scalpul ud. Apoi se ridică şi fugi spre bucătărie, în timp ce Diana făcea tot felul de scheme pentru ca mâinile acelea imense să nu ajungă la ea. Era încă dimineaţă, dar bărbatul duhnea a whisky. Cu coada ochiului, observă o mătură sprijinită de una dintre magaziile din curte. Se întoarse şi fugi cât putu de repede în acea direcţie, înşfăcă mătura şi o învârti nebuneşte deasupra capul, în timp ce se întorcea ca să-l înfrunte pe bărbat. Îl lovi cu putere cu coada peste obraz. Bărbatul izbucni într-un potop de înjurături birjăreşti, dar Diana nu se lăsă impresionată. Îl pocni şi peste celălalt obraz. Omul îşi lăsă capul în jos şi începu să se scuture precum un taur furios. În acel moment, apăru Margery, care îl lovi drept în moalele capului cu o tigaie de fontă.

Diana privi fascinată cum bărbatul se înmoaie şi cade încet într-un genunchi, însă tot îşi scutura capul precum un taur furios. Ridică din nou mătura şi îi trase una peste ureche. Bărbatul se prăbuşi într-un final pe pietre, ca un sac de cartofi.

Diana începu să râdă, iar după câteva momente i se alătură şi Margery. Stăteau amândouă şi se uitau de sus la atacatorul prăbuşit.

— Dumnezeule, e soţul tău? întrebă Diana printre hohotele de râs care aveau în ele ceva isteric.

— Da, şi o să fie furios ca dracu’ atunci când s-o trezi, spuse Margery ştergându-şi lacrimile de râs cu un colţ al şorţului.

— Bravo, doamnelor! se auzi brusc ca de nicăieri vocea lui Rupert.

Diana se întoarse spre locul din care veneau sunetele. Rupert stătea în cealaltă parte a curţii bătând lent din

palme.

— Voi două aţi dus o luptă pe cinste, spuse el. Apoi se opri şi se uită cu dezgust în jos, la bărbatul căzut. Ce vrei să fac cu el, Margery? Să-l arunc în baltă?

Diana îl privi şi fu fascinată de cât de bine arăta Rupert. Avea o cămaşă fără guler, o eşarfă prinsă neglijent la gât şi purta pantaloni şi vestă din piele. Cizmele lui erau tocite şi pline de noroi. Părul arămiu era ciufulit, iar câteva bucle rebele îi cădeau peste frunte. Diana era sigură că nu-l văzuse niciodată arătând mai atrăgător decât atunci.

— Lasă-l să zacă acolo, spuse Margery. O să doarmă pe jos. Cre’ c-o să-i crape capu’ de durere când s-o trezi.

— Eşti sigură că nu vrei să-l dau la raţe? insistă Rupert glumeţ.

Margery chicoti. Se uita cu perspicacitate când la Diana, când la Rupert.

— Cre’ că voi doi aveţi nişte lucruri de vorbit. Eu mă duc către casă. V-am pus în cămară o prăjitură proaspătă cu seu. Se opri şi o salută din cap pe Diana. Mulţumirile mele. Fără tine, Silas m-ar fi aruncat în troaca porcilor.

— A fost plăcerea mea, răspunse Diana sinceră.

Margery înclină din nou din cap şi părăsi curtea.

— Ce faci aici, Diana? o întrebă Rupert, păstrând distanţa.

Vocea lui nu lăsa să se întrevadă vreo reacţie la prezenţa ei în acel loc.

— Voiam o explicaţie, spuse ea, dorindu-şi ca el să îşi fi pus un braţ în jurul ei, să o atingă cumva. Ai dispărut fără să spui un cuvânt…

— Nici chiar aşa, o întrerupse el. Ţi-am lăsat o scrisoare.

— Aia numeşti tu explicaţie? se răsti ea, lăsând toată durerea şi frustrarea pe care le simţise în ultimele zile să iasă la suprafaţă. Chiar crezi că, după cât am fost împreună, după toate lucrurile prin care am trecut împreună, poţi să ieşi aşa din viaţa mea, fără o explicaţie, lăsându-mă să adun cioburile farsei pe care m-ai forţat să o joc? Ce credeai că le pot spune oamenilor? „Oh, apropo,

soţul meu n-a fost niciodată soţul meu, iar acum a plecat, habar n-am unde?” Diana îl înfruntă cu privirea, peste trupul prăbuşit al lui Silas. Îmi datorezi o explicaţie, Rupert. Şi eşti dator şi să asculţi ce am de spus.

El nu făcu decât să se uite la ea în tăcere, pentru câteva clipe. Apoi ridică din umeri, parcă resemnat, şi îi spuse:

— Poate că da. Dar nu în frigul ăsta. Haide, să intrăm în casă!

Îşi puse un braţ în jurul umerilor Dianei şi o conduse spre uşa deschisă a bucătăriei.

Odată ajunşi înăuntru, el băgă câteva lemne în sobă, până când focul începu să duduie, puse un ceainic pe plită şi apoi dispăru în cămară. Ieşi de acolo cu două sticle şi cu tot felul de cutii de condimente.

— Stai lângă foc, Diana, eşti pe jumătate îngheţată.

Pentru un moment, acolo în curte, ea crezuse că se afla în avantaj, reflectă Diana, încruntându-se, în timp ce se aşeza în balansoar, lângă foc. Aproape că avusese impresia că el cedase în favoarea punctului ei de vedere. Dar, în acel moment, nu mai era nimic în comportarea lui care arăta că el cedase. Îl privi cum luă două căni de cositor din dulap şi turnă din belşug coniac şi rom în fiecare. Apoi adăugă felii de lămâi şi de portocale şi o cantitate generoasă de condimente. Turnă apă clocotită peste amestecul făcut, apoi încălzi pentru câteva secunde vătraiul pe plită, înainte să-l bage în fiecare cană. Amestecul sfârâi, şi un miros îmbătător de cuişoare şi nucşoară umplu bucătăria.

— Poftim, dă asta pe gât, îi spuse el, întinzându-i una din cănile de tablă. Şi hai să discutăm problema o dată pentru totdeauna. Ai bătut un drum lung pentru orice ar fi acel lucru pe care-l vrei de la mine.

Părea că el nu intenţiona să-i uşureze misiunea, dar Diana era atât de pornită, încât nu avea de gând să se lase doborâtă de atitudinea lui.

— Vreau să ştiu *de ce* nu pot să-ţi pun câteva întrebări fără ca tu să dispari din viaţa mea. Ai fost la Mafeking, l-ai cărat pe Jem de pe câmpul de bătălie, dar *de*

ce nu te-a văzut nimeni acolo? Chiar nu poţi să înţelegi că întrebările acestea nu înseamnă că te acuz de minciună? continuă ea, sorbind din fiertura din cană. Răspunde-mi, Rupert!

Vocea ei era joasă, dar înverşunată. Într-un fel sau altul, avea să scoată de la el acele răspunsuri.

Rupert trase un scaun de bucătărie şi îşi sprijini braţele pe el, cu cana între mâini.

— Ai tot dreptul să întrebi, admise el, cu glas moale. Dar mai întâi vreau să-mi răspunzi tu la o întrebare.

— Orice.

— Te-ai gândit pentru vreo clipă că te-am minţit? Că n-am fost cu Jem?

— Nu, nu m-am gândit că m-ai minţit, dar m-am întrebat ce îmi ascunzi, răspunse Diana, încercând să îşi aleagă cu grijă cuvintele. Trebuie să fi fost ceva.

— Praf de puşcă, spuse el. Nu ţi-am spus despre praful de puşcă.

Diana îl privi întrebător.

— Atunci, spune-mi acum!

Rupert îi relată tot ce se întâmplase în acea dimineaţă de mai, iar, când încheie, Diana se uita şocată la el.

— Dar nu înţeleg de ce ai refuzat să-mi spui asta până acum. Ai făcut ce trebuia făcut, iar asta te-a luat de lângă Jem într-un moment critic. Dar ceea ce ai făcut era corect – era *singurul* lucru pe care puteai să-l faci.

— Da, acceptă el, fără vreo inflexiune în voce. Ai dreptate. Dar n-am fost niciodată capabil să mă iert pentru că nu am fost lângă Jem în timpul atacului. Dacă aş fi fost, poate lucrurile ar fi stat altfel. Poate acum Jem era cu noi, adăugă el, ridicând din umeri. N-o să ştiu niciodată şi o să fiu nevoit să trăiesc tot restul vieţii fără să ştiu.

Diana se uita la băutura din cană.

— Presupun că, dacă tu nu te-ai putut ierta, ai crezut că toţi ceilalţi vor vedea situaţia la fel cum o vedeai tu. Ca pe o trădare a prieteniei – ba chiar aş putea spune a frăţiei – dintre tine şi Jem…

— E o concluzie puţin forţată, dar, da, cred că ai

dreptate.

Diana bău ultimele picături de tărie şi simţi că vedea luminiţa de la capătul tunelului. Se uită la Rupert, apoi îl întrebă direct:

— De ce nu ai încredere în mine?

El se încruntă.

— Dar am încredere în tine!

— Dacă ai avea, nu te-ai îndepărta de mine atunci când crezi că pun întrebări deranjante, replică ea.

Pentru prima dată de când îl văzuse în curte, un zâmbet apăru pe buzele lui Rupert.

— Sunt o fiinţă umană plină de defecte, draga mea. Mă poţi ierta?

— Nu ai mai multe defecte ca mine, declară ea. Şi te avertizez, Rupert Lacey, că n-o să ezit niciodată să te întreb orice am chef şi că, dacă nu-mi dai un răspuns mulţumitor, o să-ţi refuz orice favoruri intime. Aşa că n-ai decât să îndrăzneşti!

Sclipirea pasională revenise în ochii Dianei, iar Rupert îi răspunse cu aceeaşi pasiune în privire.

— Serios? Chiar aşa? murmură el. Mai vedem noi…

Rupert se ridică şi merse la uşă. Trase zăvorul greu, apoi se întoarse spre ea. Îndoi un deget şi îi făcu semn să meargă spre el. Diana se ridică, înaintând centimetru cu centimetru spre el, incapabilă să reziste comenzii din ochii lui verzi şi degetului care o chema poruncitor. Nu că ar fi avut vreun chef să reziste, chiar deloc.

*

La mult timp după aceea, Diana se foi în grămada de pături şi perne care alcătuiau cuibuşorul lor de nebunii din faţa sobei, îşi îngropă faţa în scobitura din umărul lui Rupert, iar mâna lui se mişca leneş, mângâindu-i pieptul. Culcuşul lor improvizat era cald şi plăcut, iar efectele băuturii, combinate cu moleşeala de după ce făcuseră dragoste, aproape că o adormiseră pe Diana.

Murmură un protest slab când Rupert îşi mişcă braţul

ca să dea la o parte cuverturile. El se ridică şi mai puse câteva lemne în foc.

Apoi îşi înfăşură o pătură în jurul trupului gol şi se duse la fereastra care dădea spre curte.

— Încă e acolo? murmură Diana, din adâncul culcuşului.

— Nu, îndrăznesc să cred că s-a trezit la un moment dat. Rupert se întoarse de la fereastră. Ţi-e foame?

— Presupun că da, spuse Diana după ce se gândi puţin. Dar e atât de bine aici, că nu vreau să mă mişc, mărturisi ea. Şi totuşi, se forţă să se ridice în şezut, în timp ce trăgea păturile în jurul ei. Cum se va descurca Margery cu bruta aceea? Presupun că a fost de-a dreptul furios când s-a trezit.

— Margery ştie cum să-şi poarte de grijă, răspunse Rupert încrezător. Cu excepţia cazurilor în care o ia prin surprindere, aşa cum a făcut în această dimineaţă. Sigur a pus zăvorul la uşă de cum a ajuns acasă. Iar dacă asta nu l-a descurajat, Margery l-a pus pe fugă cu puşca.

— O femeie formidabilă, remarcă Diana.

— Chiar aşa e, aprobă Rupert. Apoi merse în cămară, de unde reveni după câteva secunde ţinând în mână o tavă. Şi mai face şi cea mai suculentă şi mai păcătoasă prăjitură cu seu.

— Ce e o prăjitură cu seu?

— Oh, o delicatesă din Yorkshire. Una dintre numeroasele din zonă, preciză Rupert.

Veni lângă ea şi îi oferi tava. Diana se uită cu neîncredere la conţinut: o prăjitură cu aluat lucios, în care erau înfipte stafide umflate, presărată din belşug cu zahăr.

— De ce e aşa lucioasă?

— De la seu, o informă Rupert. De aceea se şi numeşte prăjitură cu seu.

Rupse o bucată şi o duse la gură.

— Delicioasă. Nu e nimic mai bun pe lume, spuse el, şi mai rupse o bucată. Poftim, încearcă!

— Dar se scurge grăsimea din ea, spuse Diana oripilată. Nu pot mânca aşa ceva.

— Nu te mai alinta atât, o tachină el. Hai, încearcă, ia o gură! Nu ştii ce pierzi.

Diana muşcă din prăjitură, ca să-i facă pe plac lui Rupert. Era dulce, lipicioasă şi mustea de seu. Înghiţi şi se cutremură.

— Ai dreptate, nu mai există aşa ceva pe lume. Şi nu vreau să mai pun vreodată gura pe ea.

— Ehe, dacă ai fi în timpul iernatului, blocată undeva la munte, în zăpadă, cu oile, să vezi ce ţi-ar plăcea, comentă el. Grăsimea încălzeşte sângele.

— Ce altceva mai este de mâncare? întrebă ea.

— Am văzut nişte piftie din picioare de porc în cămară, zise Rupert. Şi o ciorbă de burtă şi ceapă.

Izbucni în râs când văzu expresia şocată a Dianei.

— Oamenii din Yorkshire au un cuvânt care vă descrie pe voi, delicaţii din sudul ţării: „leşinături”, o anunţă Rupert.

— Poate oi fi o leşinătură, dar sunt prea bătrână ca să mă mai schimb acum, declară Diana şi se ridică. Sunt sigură că există şi ceva mai digerabil în cămară.

Începu să se plimbe prin bucătărie în picioarele goale, trăgând după ea pătura cu care se înfăşurase.

— Avem şuncă, o bucată de pâine, unt, brânză şi ceva ce seamănă a plăcintă de pui, anunţă Diana din cămară. Deci tot ce trebuie pentru un picnic respectabil. Reveni în bucătărie cu braţele pline şi întinse comorile găsite pe masa lungă din încăpere. Nu-l vedea nicăieri pe Rupert. Unde eşti?

— Să iau astea. Rupert reapăru dinspre uşa care dădea spre scări. Puse pe masă două sticle prăfuite cu vin. Bunicul meu avea o cramă excelentă.

Diana scoase farfurii şi pahare din dulap. Era ceva foarte plăcut în atmosfera aceea casnică pe care o împărtăşeau în acel moment. Făceau o pereche absurdă, în picioarele goale şi înfăşuraţi în pături, dar sentimentul de intimitate era mai puternic decât orice experimentaseră vreodată împreună. Se uită la el, fără să spună nimic, cu o expresie întrebătoare în ochii întunecaţi.

Rupert îi citi întrebarea din priviri şi încuviinţă încet

din cap. Se întinse, o apucă de mâini şi o trase mai aproape de el. Îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută, delicat, pe buze.

— Exact la timp, spuse el, misterios.

Apoi se întoarse ca să scoată dopul de la una din sticlele de vin. Turnă puţin într-un pahar. Apoi inhală profund, în timp ce învârtea vinul în pahar. Aprobă cu satisfacţie din cap, apoi turnă lichidul rubiniu în cele două pahare. Îi întinse Dianei un pahar şi spuse, zâmbind uşor:

— Nu ştiu ce te-a apucat să baţi tot drumul până aici, dar sunt etern recunoscător că ai făcut-o, scumpa mea.

— Ştii foarte bine de ce am făcut-o, spuse Diana. Nu aveam de gând să te las să ai ultimul cuvânt.

— Nu pot decât să-ţi aplaud consecvenţa, spuse Rupert cu un zâmbet dezarmant, care îi transformă total expresia. Şi să-ţi fiu recunoscător pentru ea. Acum, hai să mâncăm! Mâine o să mergem înapoi la Londra, dacă simţi că poţi suporta să faci o nouă călătorie atât de lungă, într-un timp atât de scurt.

— N-aş vrea să te jignesc, dar nu cred că stomacul meu poate rezista mai mult de o noapte în acest loc neprimitor, răspunse ea.

— Vara e mai plăcut, spuse el aşezându-se la masă şi trăgând-o pe Diana pe bancă, lângă el. Peisajul este superb!

— Am putea să facem casa mai primitoare, spuse ea gânditoare, în timp ce tăia o bucată din plăcinta de pui. Vreau să spun, în cazul în care vrei să petreci mai mult timp aici, pe timpul verii, de exemplu. Sunt sigură că o putem transforma într-un loc plăcut.

— Un subiect pe care îl putem discuta cu altă ocazie.

Capitolul 22

Diana se trezi în zorii zilei următoare. Era singură, dar bine înfăşurată în pături, în culcuşul lor din faţa sobei din

bucătărie. Se sprijini într-un cot şi se uită în jur, prin bucătărie. Încăperea era goală, dar un ceainic bolborosea încetişor pe plita încinsă. Hainele ei erau aşezate frumos pe un scaun de bucătărie, dar nici urmă de Rupert.

Diana tocmai încerca să se convingă să se ridice din culcuşul călduros, când uşa care dădea spre curte se deschise şi o rafală de vânt rece mătură camera.

Rupert intră cu două găleţi de apă, pe care le aducea de la pompa din curte. Le lăsă jos lângă uşă, apoi căută cu grijă în buzunarele adânci ale vestei, de unde scoase câteva ouă maronii.

— Ce bine că te-ai trezit, spuse el vesel. Se duse la plită, luă ceainicul şi îi turnă conţinutul într-un lighean de porţelan. Mă tem că facilităţile sunt cam primitive pe aici, spuse el. Asta-i tot ce pot să-ţi ofer.

Puse ligheanul pe masa din bucătărie, deschise un sertar al dulapului şi scoase un teanc de prosoape.

— O să mă descurc, mulţumesc. Diana se smulse din grămada de pături. Cel puţin, în bucătărie era cald. Cum ajungem la gară? întrebă ea.

Înmuie un prosop în apa fierbinte şi îşi şterse faţa cu el, simţind cum revine la viaţă.

— O să luăm o căruţă. Unul din băieţii lui Margery o să ne ducă la tren, spuse Rupert, în timp ce spărgea ouă într-un castron.

Diana termină cu spălatul şi se îmbrăcă rapid, în timp ce-l privea pe Rupert cum pregătea cu pricepere micul dejun. Nu ştia de ce talentul lui în bucătărie şi uşurinţa cu care se mişca printre oale şi tigăi o surprindeau. Nimic n-ar fi trebuit să o surprindă la bărbatul acela.

— Unde ai învăţat să găteşti?

— În armată, răspunse el, în timp ce tăia felii groase dintr-o bucată de şuncă. Dar te previn că nu ştiu să fac nimic sofisticat, gătesc doar chestii de bază, cât să nu mori de foame. Vrei, te rog, să prăjeşti tu pâinea? spuse el, arătând cu cuţitul spre două felii de pâine şi două furculiţe. Untul e la înmuiat, pe plită.

Diana înfipse furculiţele în două felii de pâine. Mirosul

şuncii pe care o prăjea Rupert o făcea să saliveze. El turnă ouăle bătute într-o tigaie, aruncă deasupra câteva condimente, aşteptă până se prăjiră pe fund, apoi aruncă omleta în aer şi o prinse din nou, pe partea nefăcută.

— *Omelette fines herbes,* declară el, în timp ce îşi lăsa creaţia să alunece din tigaie pe un platou. Ia loc şi serveşte-te!

— Ceva îmi spune că *fines herbes* nu e tocmai o reţetă din Yorkshire, remarcă Diana, în timp ce întindea unt pe cele două felii de pâine prăjită şi îşi punea şuncă în farfurie.

Rupert aduse o cafetieră la masă şi se aşeză pe bancă. Pentru câteva momente, mâncară în linişte, apoi Diana întrebă:

— La ce oră e trenul?

— La nouă fix, răspunse el, între două îmbucături de omletă. Ar trebui să plecăm în cincisprezece minute. Trebuie să trecem prin pasul Buttertubs.

— Îmi amintesc, spuse Diana şi muşcă din felia de pâine prăjită. N-aş putea spune că aştept cu nerăbdare această călătorie. E lungă şi plictisitoare.

— Poate de data asta va fi diferit, spuse el.

— Da, dacă am companie, poate nu o să mi se mai pară atât de lungă, reflectă Diana. Dar, oricât aş fi de încântată să te am drept companie, tot mă înfioară gândul la acel tren îngheţat.

El ridică din umeri.

— Vom vedea când ajungem acolo.

Diana se încruntă. Simţea că reacţia lui Rupert era cam ciudată. I se părea că el era neobişnuit de relaxat în privinţa călătoriei, dar poate aceea era atitudinea potrivită de adoptat pentru ca drumul să pară mai uşor.

Un băieţaş de vreo 14 ani băgă capul pe uşă exact când ei terminau micul dejun.

— Mi-a zis mama că tre’ să vă duc la Hawes, domnule Rupert.

— Da, Charlie, aşa este. O să fim gata în cinci minute.

Capul băiatului dispăru din uşă. Diana se ridică

repede.

— Ar trebui să strângem.

— Nu, lasă. O să se ocupe Margery, când trece pe aici, mai târziu. Hai să mergem!

— Lasă-mă un minut!

Diana se duse să folosească privata din curte, în timp ce se gândea că o noapte petrecută în locul acela sumbru şi necivilizat era mai mult decât de ajuns. Avea să fie recunoscătoare pentru căldura şi civilizaţia din Cavendish Square, care o aşteptau la capătul acelei călătorii mizerabile.

Rupert stătea lângă căruţă, bătând din picior, cu nerăbdarea care îl caracteriza.

— Scuze, spuse ea, abia respirând, în timp ce alerga pe pietrele din curte. Unele treburi chiar nu pot fi amânate.

Fără să-i răspundă, el o ajută să se urce pe banchetă, apoi se aşeză lângă ea.

— Ţin eu hăţurile, Charlie.

Băiatul i le înmână, apoi se urcă în spate.

— Pune asta pe tine! O să fie frig când trecem prin pas.

Rupert îi întinse Dianei o pătură groasă de călătorie, mai curată decât cea pentru cai cu care se învelise ea pe drumul până acolo.

Se bucură de căldura oferită de pătură în vreme ce treceau prin pas, dar de data aceasta soarele strălucea, şi pentru că era mai puţin stresată decât data trecută când călătorise pe acolo, Diana avu timp să aprecieze magnificul peisaj rustic. În zare se vedeau vârfurile munţilor, păşunile erau superbe, iar pereţii de stâncă erau impresionanţi. Ici şi colo, câte o turlă de biserică se ridica spre cerul de un albastru strălucitor. Toate acele locuri păreau sălbatice şi neîmblânzite, în ciuda prezenţei fermelor şi a turmelor.

Când ajunseră la gară, Diana sări din căruţă fără să mai aştepte ajutorul lui Rupert şi se întinse să îşi ia valiza.

— Mă duc să cumpăr biletele, spuse Rupert şi dispăru în mica gheretă în care probabil stătea Garth când era de serviciu.

Diana aştepă pe peron, uitându-se la şinele înguste, după vreun tren. Undeva în stânga, la câţiva metri, era o trecere. Un bărbat alerga într-acolo, fluturând un steguleţ roşu, ca să avertizeze eventualii trecători că se apropia un tren.

Rupert tocmai ieşea din gheretă şi băga biletele în buzunarul de la piept, când sunetul unui şuierat de aburi sparse liniştea dimineţii. Locomotiva apăru la orizont.

Trenul avea doar două vagoane, dar Diana nu era surprinsă, având în vedere că Hawes era pe o linie feroviară secundară. Şi totuşi, era nedumerită de direcţia din care sosea trenul.

— Nu cred că e al nostru, spuse Diana. Vine dinspre sud, iar noi vrem să mergem în sud.

— Nu-ţi face griji, spuse Rupert, în timp ce o ajută să urce într-un vagon. Pe aici trece doar o linie. O să ajungă la un macaz şi atunci o s-o ia spre sud.

— Oh, deci asta era, spuse Diana, în timp ce se aşeza.

Ce ştia ea despre trenuri? Te urcai în ele şi te duceau unde voiai. Mai repede decât un cal sau o trăsură.

Rupert se întinse şi el pe banchetă şi îşi lungi picioarele cu un oftat de mulţumire.

— O să trag un pui de somn, spuse el. Dacă nu consideri asta o dovadă de nepoliteţe.

— Nu, deloc.

Diana încerca să nu pară surprinsă. Ei nu îi era deloc somn, iar Rupert nu era genul care să doarmă în timpul zilei. De fapt, nu-şi amintea nicio ocazie în care Rupert să fi dormit în compania ei.

El închise ochii, iar după câteva minute respiraţia lui deveni regulată, sub privirea Dianei. Avea un mic zâmbet în colţul gurii, ca şi cum visa ceva foarte plăcut.

După vreo jumătate de oră, când trenul începu să încetinească, Rupert deschise brusc ochii.

— Nu-mi aduc aminte ca trenul să fi oprit pe undeva între Kendal şi Hawes, spuse Diana surprinsă.

— Depinde de tren, spuse Rupert relaxat, în timp ce dădea jos valizele lor din plasa pentru bagaje.

Coborî fereastra şi apoi se apleca să deschidă uşa, către un peron chiar mai îngust decât cel de la Hawes, care părea să fie în mijlocul pustietăţii. Rupert sări pe peron şi întinse mâna ca s-o ajute pe Diana.

— Suntem în mijlocul pustietăţii, spuse ea, uitându-se la panoul de pe peron. De ce suntem în Firbank, în loc să fim la Kendal?

— Pentru că de aici o să luăm trenul spre Penrith, spuse el relaxat, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Rupert, dar de ce mergem la Penrith?

— Am eu motivele mele, spuse el cu un zâmbet misterios, în timp ce se uita de-a lungul liniilor de cale ferată, ca să vadă dacă se apropia vreun tren.

— Şi dacă eu nu vreau să merg la Penrith, oriunde o mai fi şi asta? întrebă Diana.

— O să vrei, crede-mă… Ah, ia uite, vine trenul!

Şuieratul locomotivei cu abur anunţă sosirea trenului în gară. Rupert deschise uşa unuia din cele două vagoane.

— Hai sus! O ajută să urce, punându-i într-un mod intim o mână sub posterior, apoi aruncă bagajele în vagon şi se urcă şi el. O să luăm prânzul la Penrith.

— Chiar aşa? murmură ea. De ce am senzaţia că sunt răpită?

— Probabil pentru că eşti. Dar, după cum spuneam, *ai încredere în mine, Diana.*

— Oh, dar am, spuse ea, clătinând din cap resemnată. Ştii că sunt mereu dornică de aventuri.

El izbucni în râs, iar Diana remarcă faptul că Rupert părea foarte mulţumit de sine. El îşi desfăcu paltonul şi scoase un recipient din argint. Îi deşurubă capacul şi îi oferi Dianei.

— Poftim, asta o să te încălzească.

Ea luă o gură şi simţi cum coniacul îi arde plăcut gâtul. Tăria o încălzi, dar în acelaşi timp o relaxă şi o ameţi uşor.

— Şi de ce mă răpeşti?

— O să vezi. Toate la timpul lor. Luă recipientul înapoi

din mâinile ei. Nu exagera cu alcoolul. Aventura aceasta cere ca amândoi să fim în deplinătatea facultăţilor mintale.

Diana decise că nu avea nimic de pierdut dacă se lăsa răpită. Oricum nu vedea cum s-ar fi putut împotrivi, având în vedere că se aflau într-un tren în mişcare, la ţară, în Yorkshire.

Când coborâră în gara Penrith, Diana căută în jur un indiciu care să-i spună unde şi de ce mergeau. Penrith era mai degrabă un orăşel decât un sat, iar peronul era plin de oameni.

Când ieşiră din gară, direct în mijlocul unui târg în aer liber, Diana înţelese de ce staţia de tren era aşa aglomerată.

Strada principală era plină de tarabe, şi tot felul de animale erau îngrămădite în mijlocul pieţei, unde un bărbat ţinea o licitaţie de animale. În timp ce fermierii se uitau după vite, soţiile lor cărau spre tarabe coşuri încărcate şi vindeau roţi mari de brânză şi bucăţi imense de unt.

— Locul acesta e atât de diferit de Hawes şi de Thwaite, remarcă Diana.

— La Penrith se ţine cel mai mare târg din zona asta, o lămuri Rupert. Şi nu te lăsa înşelată de aparenta sărăcie a locuitorilor din Dales. Fermierii sunt oameni înstăriţi – bogătani, cum se spune prin părţile astea –, dar nu le place s-o arate. Toată averea lor stă în pământuri şi în vite.

Nimic nu era ca în Kent, reflectă, din nou, Diana. Nimic nu era fin sau delicat, nimic din comportamentul oamenilor din Yorkshire nu lăsa impresia de „leşinătură”. Se gândi că poate se aflau acolo pentru că Rupert voia să-i lărgească orizonturile. Genul acela de decizie pe care el o lua fără s-o consulte. Ciudat însă, de data aceea Diana simţea că iniţiativa lui nu o deranja.

— Am auzit că la White Hart se mănâncă bine, spuse el, cu o mână pe mijlocul ei, în timp ce se strecurau prin mulţimea din piaţă, în direcţia unui han. Următorul tren pleacă la două şi jumătate, deci avem exact o oră ca să mâncăm de prânz.

— Următorul tren în ce direcţie? îşi încercă iar Diana

norocul.

— Ai încredere în mine, fu singurul răspuns pe care îl primi.

Se părea că încrederea era tema călătoriei lor, de la Cavendish Square până la târgul acela de ţară, din Dales. Îl lăsă pe Rupert să comande prânzul.

— Păstrăvul o să fie bun şi proaspăt, pescuit în această dimineaţă din râurile din zonă, o asigură el.

— Aşa e, doamnă. Tom al nostru l-a prins acum trei ore, spuse fata care servea la mese. Iar eu am cules cu mâna mea murele pentru plăcintă. Şi avem o brânză bună de Wensleydale care merge cu plăcinta, adăugă fata, cu un accent puternic de Yorkshire.

— Pe aici lumea chiar ştie să mănânce bine, declară Diana, adunând ultimele firimituri din plăcinta cu mere şi mure. Oh, cu excepţia acelei prăjituri cu seu şi a sângeretelui.

— Mie îmi plac amândouă, spuse Rupert, scotocind în buzunar după bani. Dar am crescut cu ele, aşa că îndrăznesc să spun că am o scuză.

— Când erai mic şi locuiai la bunicul tău, cine avea grijă de tine? întrebă Diana, pe jumătate convinsă că el avea s-o repeadă şi să refuze să răspundă, aşa cum făcuse de multe ori în trecut atunci când ea încercase să afle câte ceva despre copilăria lui.

— Oh, tot felul de oameni. Practic, până să merg la şcoală, am trăit mai mult pe la bucătărie. Oamenii de la bucătărie nu prea mă băgau în seamă, dar mă lăsau să stau pe lângă sobă, iar bucătăreasa avea mereu grijă să mă hrănească.

— Şi cine te băga seara în pat?

Din nou, Diana se aştepta ca Rupert să încheie discuţia, dar presimţirea ei nu se adeveri.

— Nu prea îmi amintesc. Probabil că nimeni.

Vorbise ca şi cum îi era indiferent acel aspect. Apoi puse banii pe masă şi se ridică.

— Hai, vino, nu ne permitem să pierdem următorul tren.

— De ce nu? Din partea mea, putem rămâne aici pe vecie, îl tachină Diana, în timp ce îl urma, vrând-nevrând, spre ieşire.

— Nu, sub nicio formă, declară Rupert. Eşti răpită, ai uitat?

— Sunt mulţumită să fiu răpită în Penrith, se oferi Diana.

— Nu mai fi aşa certăreaţă, Diana.

— Am crezut că îţi place consecvenţa mea, spuse ea cu un zâmbet provocator.

Drept răspuns, el o apucă de mână şi o trase după el către gară.

Cel de-al treilea tren al acelei zile era ceva mai mare decât primele, iar vagoanele lui erau încălzite cu sobe pe cărbuni. Se treziră împărţind compartimentul cu două femei care cărau coşuri acoperite. Călătoriră în tăcere, ceea ce Dianei îi convenea de minune. Se uita absentă, pe fereastra trenului, la peisajul rustic, întrebându-se unde Dumnezeu avea să o ducă acea aventură. O dată sau de două ori se uitase la Rupert, dar nimic din expresia lui nu lăsa să se vadă ceva. După câteva minute, îşi simţi pleoapele grele şi aţipi, de la legănatul trenului şi de la căldura emanată de soba din compartiment.

Se trezi brusc în clipa când locomotiva şuieră, încetinind ca să intre într-o haltă.

— Unde suntem?

— O să vezi, spuse Rupert.

Deschise uşa vagonului şi sări pe peron, cu mâna întinsă, ca s-o ajute să coboare. Diana păşi în urma lui şi aruncă o privire în jur, prin gara mică. Ea şi Rupert păreau să fie singurii călători. Apoi văzu.

Pe panoul de pe platformă scria Gretna Green. Se întoarse uimită spre Rupert, care o privea întrebător.

— Ce… ce e asta, Rupert?

— O să mă căsătoresc cu tine peste o nicovală, îi răspunse el calm, ca şi cum era cel mai firesc lucru care se putea întâmpla.

Diana se frecă la ochi, ca să se asigure că nu visa.

— Se presupune că ar trebui să mă întrebi mai întâi.

— Deja te-am întrebat o dată, dacă îţi aminteşti.

Vocea lui era blândă, iar ochii lui verzi nu se dezlipeau de la chipul ei. Diana înghiţi în sec.

— Da… da, îmi amintesc.

— Sunt prea îndrăzneţ dacă sper că răspunsul a rămas acelaşi?

Diana clătină din cap, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt.

— Bun, atunci, hai să mergem să-l căutăm pe fierar!

Transferă valiza pe braţul cu care îşi ţinea paltonul şi apoi o apucă de mână pe Diana.

— Ţi-a mâncat pisica limba?

Într-un final, Diana îşi regăsi vocea.

— Acesta este cea mai absurdă şi mai… perfectă idee pe care ai avut-o vreodată, Rupert Lacey.

El zâmbi şăgalnic.

— M-am gândit eu. Era un drum de nicio jumătate de zi. Ar fi însemnat să ne batem joc de soarta noastră dacă ratam această oportunitate.

Diana era încă prea şocată ca să spună ceva. Ieşiră din gară şi se treziră într-un sătuc pitoresc, cu case din piatră albă, acoperite de verdeaţă. Între ele se afla şi cabana unui fierar, autoproclamată casă de căsătorii. Rupert o conduse în clădire.

— Oh, dar ce avem aici? O femeie ieşi din una dintre camerele ce dădeau într-un hol pătrat. Le aruncă o privire perspicace. Fugari, nu-i aşa? Deşi nu prea păreţi. Aş paria, draga mea, că ai trecut de ceva timp de vârsta la care ai nevoie de acordul cuiva ca să te căsătoreşti.

— Aşa este, doamnă, spuse Diana, izbucnind în râs. Nu vârsta e problemă. Avem o poveste mai complicată şi am dori să ne căsătorim cu cât mai puţin tam-tam şi în cât mai mare viteză. Se poate?

Rupert începu şi el să râdă.

— Întotdeauna ai ştiut cum să treci direct la subiect, scumpa mea, spuse el, apoi se întoarse spre femeie. Înţeleg că o să avem nevoie de doi martori.

— O, da, avem destui pe care-i putem chema, îl asigură ea. Dar o să se aştepte la o mică răsplată pentru deranjul lor.

— Bineînţeles, nici nu se pune problema altfel, o asigură Rupert. Şi cine va oficia căsătoria?

— Oh, acela va fi Davey al meu. A oficiat o grămadă, nu vă faceţi probleme.

— El este fierarul? întrebă fascinată Diana.

— Oh, scumpo, nu, Davey nu este fierar. A trecut mult timp de când doar fierarul satului se ocupa de căsătorii. Acum, oricine poate să le oficieze, dar Davey al meu e cel mai bun. Dacă doriţi să vă aranjaţi un pic, o să vă conduc sus. Şi simt că dumneavoastră, domnule, veţi fi încântat să încercaţi un pahar din cel mai bun whisky pe care-l avem. Mergeţi în salon pentru câteva clipe, iar eu după Davey.

— Oh, Diana, o strigă Rupert, când ea deja se îndepărta, urmând-o pe proprietara locului. Cred că ai face bine să-mi dai inelul înapoi, ca să facem treaba asta cum trebuie, când vine momentul.

— Ce bizar, spuse Diana, scoţându-şi inelul de pe deget. Abia aştept să le spun Petrei şi Fenellei.

Rupert nu făcu decât să ridice din sprâncene, în timp ce îşi strecura inelul în buzunar.

Nici în cele mai extravagante visuri, Diana nu-şi imaginase nunta de care avu parte: într-un salon, în timp ce un domn în vârstă răsfoia hârtii şi murmura tot felul de fraze legale ca pe o incantaţie. Doi bărbaţi, dintre care unul, judecând după şorţul din piele, sigur era fierar, le fură martori când inelul reveni pe degetul ei, iar documentele fură prezentate şi semnate. Toată lumea închină cu whisky, în cinstea cuplului proaspăt căsătorit, iar Rupert îi plăti pe toţi regeşte. Apoi colonelul şi doamna Lacey ieşiră de mână pe strada principală din Gretna Green.

— Şi acum, încotro? întrebă Diana. Încă sunt răpită?

Rupert zâmbi provocator.

— Nu mai departe de Black Swan, spuse el, arătând cu mâna spre un vechi han, din cealaltă parte a sătucului verde. Unde am de gând să-mi fac de cap cu soţia mea.

— Vai de mine, spuse Diana, făcându-şi vânt cu o mână înmănuşată. Şi ce-ar putea să facă o biată fată într-o asemenea situaţie?

— Exact ce i se spune, răspunse Rupert. Hai, vino, draga mea soţie!

Epilog

— Ai fost răpită? se miră Petra.

— Şi dusă la Gretna Green? Serios? întrebă Fenella.

— Serios, le asigură Diana printre hohote de râs, în timp ce turna şampanie, două zile mai târziu, pentru prietenele ei, în salonul din Cavendish Square.

— Dar asta este atât de romantic, declară Petra, uimită, în timp ce lua paharul oferit de Diana.

— Iar Rupert nu e deloc genul romantic, sublinie Fenella.

— Într-adevăr, nu este, spuse Petra, sorbind din şampanie. Chiar nu ai bănuit nimic, Diana?

— Absolut nimic. Şi, având în vedere circumstanţele, nu cred că e corect să susţinem că Rupert este în totalitate lipsit de romantism. Diana îşi ridică paharul. Ei bine, spuse ea, sau poate este. Poate a fost o abatere.

— Ce a fost o abatere? întrebă Rupert, din pragul uşii, în timp ce câinii ţâşniră în încăpere, în faţa lui.

— Că ai făcut ceva romantic, răspunse Diana, zâmbindu-i pe deasupra paharului cu şampanie.

— Asta-i o calomnie, se revoltă Rupert. Eu mă consider chiar foarte romantic. Aveţi un pahar şi pentru mine?

— Poţi să-l împărţi pe acesta cu mine.

Diana îi întinse zâmbind paharul ei. Era uimitor cât de diferit era să fie căsătorită, în loc doar să pretindă asta. Ştia că aveau să se mai ciondănească – era în firea lor –, dar şi să se iubească la fel de deschis şi de înverşunat pe cât aveau să se certe.

— Dar nu e vorba doar despre Rupert, interveni Petra, întrerupând gândurile Dianei. Nici tu nu eşti deloc romantică, Diana. Ceea ce vă face să fiţi perechea perfectă.

— Iar eu închin în cinstea voastră, spuse Fenella, ridicându-şi paharul. Pentru cel mai lipsit de romantism, dar perfect cuplu pe care l-am întâlnit vreodată!

Rupert duse paharul la buzele Dianei, apoi bău şi el.

— În spiritul perfect al romantismului, o să fiu nepoliticos şi o să vă rog, doamnelor, să o ştergeţi imediat ce vă terminaţi şampania. Mi-am dat seama că am nişte treburi urgente de discutat cu soţia mea.

— Ah, ne dăm şi noi seama când nu suntem bine-venite, spuse Petra, care îşi goli paharul şi-l puse pe masă. N-aţi avut încă parte de o lună de miere.

— Dar nu uita că, în ochii lumii, sunt căsătoriţi de cel puţin un an, sublinie Fenella, în timp ce îşi punea şi ea paharul jos. Doamne, cât e ceasul? O să întârzii.

— La ce o să întârzii? Ceva interesant? o chestionă Diana.

— Nu, răspunse Fenella, mai degrabă evaziv. Nu tocmai. Te pupăm şi te lăsăm, draga noastră.

O îmbrăţişă cu căldură pe Diana, apoi îl privi lung pe Rupert pentru câteva secunde, cu capul uşor aplecat într-o parte. După care se ridică şi-l sărută pe obraz.

— Sper că într-o bună zi o să mă răpească şi pe mine cineva, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Oh, eu vreau să fiu dusă departe de un cavaler pe un cal alb, declară Petra, râzând de propria absurditate. La revedere, Rupert!

Îl îmbrăţişă cu naturaleţea care o caracteriza, apoi o sărută pe Diana.

— Fenella este foarte misterioasă în ultimul timp, îi şopti ea Dianei, privind spre prietena lor care se îndepărta. Mereu se grăbeşte să ajungă la o întâlnire, dar de fiecare dată spune că nu este ceva important.

Diana privi spre soţul ei, care dădea semne clare de nerăbdare.

— O să discutăm altă dată, murmură ea.

Petra îi urmări privirea şi încuviinţă din cap.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Atunci, pe curând, adăugă, apoi se grăbi să o prindă din urmă pe Fenella.

În momentul în care uşa se închise, Rupert îşi trase soţia în braţe, îi ridică bărbia şi îi sărută buzele. O bătaie în uşă îl făcu să scape o înjurătură.

— Ce mai e acum? *Da?*

Barlow apăru în pragul uşii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, domnule, dar domnul Marsden întreabă dacă sunteţi acasă.

— Nu, în mod clar nu suntem acasă, declară Rupert. Trimite-l la plimbare pe domnul Marsden. Şi te anunţ că azi nu vom fi acasă pentru nimeni care apare la uşă. Ai înţeles, Barlow?

— Oh, da, domnule colonel Lacey. Cât se poate de clar, spuse Barlow, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet. Mă voi asigura că nimeni nu o să vă întrerupă.

Valetul ieşi, închizând uşa după el.

— Aşa, zise Rupert. Unde eram?

Sfârşit